

MAGYARORSZÁG – EURÓPA – FÜGGETLENSÉG

(Egy „nemzeti érzelmű írástudó” európai ábrándjainak története, avagy három és fél évtized csalódásai a függetlenség függésében.)

„Ne keverjük össze
a szabadságot
és a függetlenséget”.
H. W. Bush (1991. aug. 1. Kijev)

Bevezető

Három éve a Hitel folyóirat főszerkesztője Pap Endre, kérdéseket intézett hozzám, mint *nemzeti érzésű írástudóhoz*. A Százak Tanácsának megtisztelő felkérésére – az ennek nyomán megírt tanulmányomat – a közben történtek miatt kiegészítve bocsájtom a Szent György könyvek sorozata kiadójának rendelkezésére.

A gondolatsor indításakor tisztázzuk, mi is a függetlenség? Elektronikus és nyomtatott lexikonokat nézegetve ezt olvashatjuk:

Wikipédia: *„A függetlenség vagy szuverenitás mint politikai gyűjtőfogalom egy nemzet, ország vagy szervezet saját kormányzását jelöli. Alapja a függetlenséghez való jog. A »függetlenség« szót rendszerint a »hódoltság« ellentétéként használják, amely arra vonatkozik, hogy egy régiót külső hatalom tart politikai és katonai ellenőrzés alatt. Szoktak azzal érvelni, hogy a függetlenség negatív definíció: a külső hatalom általi nem-ellenőrzést jelenti, a gyarmatosítás hiányát.”*

Larousse: *„Függetlenség: A senkitől, semmitől sem való függés állapota.
Független: Szabad, nem korlátozott, másnak nem alárendelt.”*

A szerkesztők feltehetően nem vették figyelembe H. W. Bush figyelmeztetését.

*

„Európa felé lovaglásunk, majd Európába érkezésünk, már több mint ezer évvel ezelőtt meghatározta ehhez a kultúrkörhöz való viszonyunkat. Észszerű felismerésből fakadó erős vonzalmunk történelmi gyökereinek legdöntőbb bizonyítéka éppen a Szent István-i nehéz döntések árán történt megmaradásunk. Azért, hogy Európában európaiként megmaradhassunk hatalmas áldozatot vállaltunk, sikerrel. És ez határozta meg egész európai jövőnket, mind a mai napig.

Az Európa után való folytonos sóvárgás, az annak érdekében ismétlődő geopolitikai kényszerből történt vagy tudatos áldozatvállalások, majd újkori igyekezetünk, hogy mindennek jutalmául, s jelen teljesítmények alapján ismerjenek el egyenjogú európainak, végigkísérték történetünket.

A szocializmust építő csatlós világ sötétjébe zárva talán még sűrűbben tekintgettünk Európa fényei felé. A kontraszt hatására csodálatunk és vágyakozásunk olykor-olykor óriásira

nőtt. Feltétlen bámulatunkat csupán az a tőlük kapott felejthetetlen trianoni seb, majd az 1956-os cserbenhagyás tudta ellensúlyozni.

De élt bennünk egy jogosnak érzett elvárás is, mert bizony a legkiegyensúlyozottabb és szerény, sőt önkritikus megítélés mellett is elismerésre méltó mindaz, amit a kontinens eleinknek köszönhetett. Természetesen jó tudnunk, hogy az ebből fakadó gyakori melldőngetés csak árthat. A könnyen nevetségessé váló megalapozatlan dicsekvés hatására elenyészik a nem lebecsülendő valóság is. Ugyanakkor valódi európai szerepünk oly szükséges tárgyyszerű megismertetése, fel- és bemutatása, a jelenleginél több erőfeszítést indokolna.

Sóvárgásaink okait kutatván rájöhetünk, hogy az időben előre haladván, azok legfontosabb kiváltója éppen az elvesztett függetlenség volt, s így Európa és nemzeti függetlenségünk óhaja valahol összemosódtak a magyar fejekben. Így aztán természetesnek tartottuk, hogy Európa nemzeti függetlenségünknek is igazi záloga lehet. Bár Kosáry Domokos ekkor már leírta azt, hogy »*aki 400 évig harcol valamiért, ami elérhetetlen, az vagy nagyon kitartó, vagy nagyon bolond...*«

De lássuk csak Európa szerelmünk reménytelensége múltjának néhány mozzanatát. Mert vajon nincsenek-e ennek is történelmi gyökerei? Túl azon, hogy az általuk következetesen nyugati világnak *mintaként beidegzett* régió gyarmattartó reflexei a mai napig jól érzékelhetően működnek.

A maga is, mint alapjában véve mindenki, barbár gyökerekkel rendelkező Nyugat-Európa, már érkezésünkkor *fékeket és ellensúlyokat* próbált nekünk szálni, s ennek legkirívóbb esete az ugros eliminandos esse, vagyis a pozsonyi csata esete volt. Akkor mi voltunk erősebbek.

A kalandozások korát máig szégyenletesnek állítják be, holott velük szövetségben csatáztunk ellenük. Hol az, ez ellen, hol meg ez, az ellen kért fel erre. És persze a kor *külpolitikájának* megfelelő szükség, beleértve az akkori idők gazdasági módszereit is. Ugyanis az akkor szokásos *zsold*, a szabadrablás megítélése nem lehet azonos a mai rablás mai megítélésével. Mert mindent a maga korának szabályai szerint kellene nézni.

Már Árpád-kori nagyobb tekintélyünk idején nehezükre esett a legtöbb keresztény szentet adó dinasztia és ország európai pozícióját fel- és elismerni. A tatárjárás megtorpant régiókban, bár nem annyira elvárható (az ismertnél azonban nagyobb) ellenállásunkon (lásd magyar széthúzás, korabeli ellenzéki-kiskirályok, korabeli *obstrukció* stb.), hanem részben a történelmi véletlen vagy logisztikai tényezők miatt, de a kedves nyugati szomszéd ekkor is elkövette a halottrablást, s csak a második honalapító nagy király és Isten kegyelme segített. Megmaradásra ítéltünk.

Az Anjou-kori időkben közelebb jártunk az *integrálódáshoz*, eltekintve némi ármánykodásoktól, sőt gyilkosságtól, ami az akkori viszonyokat ismerve *belefért*. Az egyesülés reményében Zsigmondon keresztül erőből is kinyújtottuk kezünket feléjük, de hiába.

Aztán következtek a *török idők*. Európa *krónikus* veszélyeztetettsége, az iszlám második nagy próbálkozása bekebelezésünkre. Allah akbar! – hallatszott határainkon, s utóbb azokon belül. Európa nem akarta akkori végein kívül megvédeni önmagát. Mi pedig tulajdonképpen három évszázadon át álltunk itt eleven kerítés módjára, miközben a Nyugat nem segített (csak a biztos sikert – és hasznot – ígérő utolsó felvonásban). S mi az, hogy nem segített! Hiszen

Mohácsnál a francia hadiipar tűzéri eszközei ellen kellett harcolnunk – Európa védelmében. A legkeresztényibb királyság akkor is belenyúlt történelmünkbe, de Velence is megérte a pénzét, s a török hadban szép számmal küzdöttek keresztények, későbbi szomszédjaink akkori fiai. De mi előtte és utána is tettük a dolgunk. Ha kellett, volt Hunyadi Jánosunk, s ott volt annak fia, utolsó szakrális királyunk, majd utóbb végvári vitézeink és nagy erdélyi fejedelmek. Mindeközben pedig a Habsburg közöny és önzés, s a be nem tartott ígéretet!

Mi fogytunk, Európa gyarapodott. És ha vérünk árán legalább becsületes munkával tette volna ezt! De távolról sem! Hiszen ezek voltak a konkvisztádorok évszázadai! Aztán alakultak a gyarmatbirodalmak, s nemsokára beindult a rabszolga kereskedelem. Mégpedig hogyan? Bizony embercsempész bandák segédelmével. Majd ugrott az évszázadmutató, és jött a dicsőséges civilizációs harcnak bemutatott indián holokauszt. Ezt is a nem sokkal előtte még európaiak követték el, szerencsére már nem a támogatásunkkal.

1526-ban nemzeti függetlenségünket, s általa kétségbevonhatatlan, de el nem ismert európaiságunkat már elvesztettük. Okait máig taglalják történészeink, és sok mi lett volna HA hangzik el. Talán el kellene fogadnunk a tényt, mely szerint az Oszmán Birodalom elképesztően sokszoros gazdasági és így harcászati fölényben volt velünk szemben, s ezt kétségtelen hősiességünk mellett csak a kor logisztikai korlátai voltak képesek ellensúlyozni. Meg még valami! Szekfű Gyula szerint: »*míg addig jellemünk alakította történelmünket, attól kezdve a történelem alakította jellemünket*«. De ez már hatásként jelentkezett, s nem mint ok.

Azt is mondhatnánk azonban, hogy Erdélyben – amely a nemzeti fejedelmek korában és a most ünnepezt 500 éves reformáció segítségével is, átmentette a magyarságot nyelvével, kultúrájával és nem egy esetben nagyságával – szuverenitásunk egy darabja is túlélte.

Mindent összevetve tudomásul kell vennünk, hogy függetlenségüket részben vagy egészben elvesztett eleinknek is folyamatos vágya volt az addig általunk sokat szolgált, s mégis mostoha Európába való visszatérés.

A Habsburg-uralom beemelt a kontinens peremvidékébe, de miközben a kiegyezést követően az ország egy valódi felzárkózás éveit élhette, a *hosszú XIX. század* vége – éppen Európa közreműködésével is – elhozta nemzeti katasztrófánkat. Közben mi a Habsburg birodalomnak voltunk kisebb sebességre állított kihasználtságai. Jórészt még Trianont is e hazug köldökzsinór miatt *érdemeltük ki*. Ki ellenezte egyedül a háborút? Tisza István. És közben őt okolták! Utóbb aztán – a sors iróniája – keletről szintúgy megkaptuk a *kétsébség oltalmát*, közel fél évszázadra. De vajon Jalta kinek a bűne volt?

A megoldás reményével kecsegtető sóvárgás után a második világháborút követő megszállás ezen éveiben tovább élt, és éppen a *rövid XX. század* végére vált szorongó, fuldokló várakozássá. Szorongva óhajtottuk, hogy befogadjon az, aki adósunk. Mert bár sokan, sokfélék és sokféle akartak bűnös nemzeté nyilvánítani, s ezt belénk is sulykolni, annyit nyugodtan állíthattunk, hogy Európának nem vagyunk adósai.

Azonban ne menjünk messzire, maradjunk csak annyinál, hogy míg mi fogytunk és véreztünk, Európa megalapozta azt a gazdagságot, melynek magasságából ma is büszke göggel tekint alá ránk, a *kissebességűekre*, az örök barbárokra. S a történet éppen itt fordul még keservesebbé. A mostoha ugyanis befogadott. Keblére ölelt, és azonnal sovány zsebeinkben kezdett kutatni, mi több, rövid időn belül a zsebbe tartozó gúnyánk is birtokába került. Most a cselédszobának is nevezett hátsólépcsős traktusban gyakoroljuk az úgynevezett

második sebességet. A láthatatlan háztulajdonos, ha levegőt veszünk, házmesterein keresztül leméri tüdőkapacitásunkat és takarékosagra int, olykor fenyít, sőt meg is aláz. Amint azt a szakma mondja: *szuverenitásunkat megkérdőjelezve* nem éri be a nadrágunkkal és zsebeinkkel. Többet akar, mélyebbre próbál hatni a test, a szellem, s akár a lélek dolgaiba is. Ezzel idézi, sőt esetenként túllépi, letűnt korok letűnt rendszereinek mohóságát. Függetlenségünk reményének ismételt elvesztése lenne úgynevezett szabadságunk ára? Igaza van az elején idézett amerikai elnöknek?

Mindent összevetve Európában vagyunk itthon, mert Európa mégis sokat jelent nekünk, miközben sajnos ilyen. Fölötte azonban ott az egyelőre még egy pólusú (?) világ urának számító USA árnya. Az pedig, mint arra annyian figyelmeztetnek, közép-európai kapcsolatait – akárcsak 1989 előtt (lásd 1956) – most is alárendeli a Moszkvával fennálló viszonyának. Korai lenne még a Trump-éra kezdeti – ellenkező előjelű – kijelentései alapján mást remélni.

Számunkra az ismerős nóta lassan másfél évtizede, elvárás szerint, ekképpen szólhat: *Édes Európa itt vagyunk, érted élünk és halunk.*

Papp Endre a Hitel főszerkesztője kérdezte: *»...mit gondolunk, nemzeti érzelmű írástudók, most az elmúlt 25 év tapasztalataival felvértezve, a nemzeti függetlenségről? Mitől való szabadulást, avagy mire való szabadságot jelenthet ez a fogalom?«*

A fentiek szerint tehát vélt szabadságunkért éppen függetlenségünktől kellene megszabadulnunk? Akkor viszont mire való az a szabadság?

Nos, tapasztalatszerzésünk évszázados tárháza már a rendszerváltást megelőzően új korszakába léphetett.

A megkerülhetetlen Trianon-trauma, Európa leghatalmasabb árulása, nemhogy elgondolkodtatta volna a földrész azt magukénak érző urait, hanem csak tetézte a bűnt. S itt saját viszonylatban először két ténytet kell újra említeni: Jaltát és 1956-ot. Megjegyzendő, hogy mindkét (Trianonnal mindhárom) esetben ott terpeszkedett Európa felett az USA már említett, akkor, s ma még inkább mindent betakarni képes árnya.

Miközben az általuk ránk szabadított *felszabadítók* építette másik világrend áldozataiként szabadságról és függetlenségről álmodoztunk (sőt esetünkben tettünk is érte), nem sejtettük, hogy a felsorolt három árulást tovább lehet bővíteni. Ráadásul az eddigi legravaszabb módon, úgy, hogy boldog, vágyakozó, ködös tekintetű reménységekkel, önként vetjük magunkat annak karjaiba.

Megtörtént, s még azt sem mondhatjuk, hogy tehattunk volna mást. A történelem menete, és ama minket oly sokszor kényszerítő vagy terelgető geopolitika egyaránt meghatározta ezt. És elkövetkezett a csalódások negyedszázada, melynek során saját szabad(?) akaratunkból szerencsénk volt ennek a viszonyoknak több változatát is kipróbáló kormányokhoz. Az eredmények ismeretesek.

Most érkezünk el a megtapasztalás csúcsára. Akkor, amikor a szinte lehetlent kísértve, mégis megpróbálnánk a szabadság és a függetlenség párhuzamos megvédésére. Párhuzamos, mert mint jeleztem, nem lehet igazi szabadság függetlenség nélkül, és fordítva. S ne próbáljon senki sem a szuverenitás egy részének szükségszerű és önként vállalt feladásáról beszélni. Az, amennyi egy életképes és alapelveinek megfelelő unió oltárán feláldozandó, bőven beférne a függetlenség fogalmába.

Itt idézem az 1989-ben megjelent Limes első számának bevezetőjét: *»Rajtunk már csak egy olyan nemzetállami struktúrát és beidegződéseket meghaladó európai átrendeződés*

segíthet, amelyben nemzeti mivoltunk, a Kárpát-medencei magyarság egészének nemzeti mivolta szabadon megélhető, amelynek legfőbb jellemzője: az országhatárok felett átnyúló nemzeti és európai összetartozás szabadsága. Ennek reményében indítjuk útjára a Limes című folyóiratot...«

Na, de ami most történik?

A kétsésséges terveken túl azonban van a sebességnek még egy értelme. A sebes-ség. Mert az emberi lét alapszabályai, a teremtés, vagyis a természet szabályai szerint ezer sebből vérző világ legnagyobb sebei éppen rajtuk éktelenkednek. Akkor, amikor kétsésséges Európáról beszélnek, megfélemeznek végzetes saját sebeikről. A nemzettudat amputálásáról és a keresztény gyökér kimetszéséről. Az egyik hiánya megfosztja őket veszélyérzetüktől, a másik megtagadása miatt meg kapaszkodó nélkül maradnak és kulturális énjükről mondanak le.

Ezt az állapotot pedig tudatos munkával és sok évtized alatt érte el egy erő, amely a neoliberais ideológia fegyvereivel sorra ejtette a talán gyógyíthatatlan sebeket. Az időt aztán most érezte elérkezettnek a rombolás gyümölcseinek leszüretelésére. Nem véletlenül kérdeztük: hogyan lehet, hogy szinte gombnyomásra indult be mindaz, ami ma Európa határain (és azon belül) történik?

A mi sebeink még kisebbek, még talán nem gyógyíthatatlanok, még talán Európa gyógyításához is jók lehetünk transzplantátum gyanánt. Hiszen tudjuk, hogy bár egy reménytelen szerelem áldozatai vagyunk, mégis mindent megtennénk hálátlan szerelmünk életben tartásáért. Ha csak el nem száguld előlünk halálos hajszájában.

Sajnos azonban azt is tudnunk kell, hogy ismét működik egy elvághatatlan köldökzsinór. Ha az egyik süllyed, a másik hogyan úszhatná meg? Vagy mégis?

Nem véletlen a folyamatos aggodalom, amely a megkérdézett *nemzeti érzelmű írástudókat* gyötri. És ez az aggodalom immáron nemcsak a maradék haza sorsáért, az elszakított szülőföld(ek)ért, de az összes elszakítottakért egyaránt nyomaszt. Magyar sorsunk is globalizálódott. Egyre inkább összefonódik az anyaországi, a trianoni árva és a világba kergetett, vagy bolondított magyarok jövődjé földrészünk és a világunk jövődjével. És ennek okán a magyar függetlenséggel is.

Imígyen aztán az Európa testét annyit védelmező magyarság Németh László-i felszólítás által is ösztönzött következő nagy kísérlete lehetne akár Európa lelkének megmentése, ami nem katonai, vagy gazdasági hatalom kérdése. Spirituális feladat elsősorban. Erre pedig Isten segedelmével egy kis nép is alkalmas lehet.

Ugyanakkor tudom, hogy ezen a tételen a liberális olvasó csak mosolyog.

*

2014-es, akkor 53. hagyományos adventi leveletem idézem, mikor erről írok: „Nekünk ezt kell hinnünk, erősen hinnünk. Mert más kiút már nem látható. Esetleg egy könnyített változat akkor, ha szövetségesekre lelünk. Erre nagy szükség lenne. Akár meggyőződésesek, akár pusztán érdekeltek azok, lendíthetnek az ügyön. De ez már nem a lélek, hanem a politika tudományának és bölcs gyakorlatának kérdése. Az pedig természeténél fogva – mai formájában – sokkal ingoványosabb terület, mint spirituális feladataink szépséges mezői, de létező és elkerülhetetlen.

A pragmatizmus gonosz kényszere alatt e két látszólag ellentmondásos tevékenység valahol egymást erősítve fonódik össze egy elrontott, de reményeink szerint mégis javítható

világ forrongó katlanában. Fontos lenne az elkötelezettség mellett egy világot irányítani akaró hatalom veséibe látni képes, s ha kell, a tudomány minden szükséges eszközét alkalmazó politika. Olyan, amelynek hiánya évszázadokon át képezte gyengénket.

És jól tudom, hogy ez a külpolitika, mely ráadásul az idegen érdeket belülről kiszolgálók miatt belpolitika is, rendkívül kockázatos. Ennek éppen napjainkban érezhetjük újra veszedelmeit. De azt is láthatjuk, hogy a helyes irányt megtaláltuk.

A világ sorsát ugyanis ma egy gyilkos, de valójában öngyilkos láncolat határozza meg. Ennek léte és működése hosszú viták tárgyát képezi, és bár nap mint nap észrevehető, mégis az összeesküvés-elméletek skatulyájába akarják süllyeszteni.

Leginkább tiltott eleme az egy *emlegetni sem szabad* hatalom (ezt nevezik gyakran *háttérhatalomnak*) léte, s ennek meghosszabbított keze a minket még nemrég is leplezetlen kettős mércével leckéztető USA. Saját elsőségét (saját hite szerint talán létét, s szerinte talán jogosan) biztosítandó, a szabadság és demokrácia valaha megálmodott hazájából, hazug *demokrácia exportórré* süllyedt. Kultúrkörünk azonban közös, a civilizációk hatalmas versenyében (harcában) természetes szövetségeseinknek kellene lennünk. Mert ezen a ponton – egy magasabb szinten – Európa megmenekülése Amerika hosszú távú túlélésével fonódik össze. Az Európából sarjadt, és a glóbusz északi felét három földrészen keresztül körkörösén átölelő civilizáció összefogva még versenyképes lehetne. Ebből viszont nem zárható ki Észak-Amerika és Európa mellett a hatalmas orosz birodalom sem.

Ugyanakkor mit látunk? A rövidtávon gondolkodó USA Európát akarja maga alá gyűrti, és ugyanakkor Oroszországot is. Ezért a kettőt egymás ellen játssza ki. Pillanatnyi érdekből saját jövőjének egyedüli támaszait pusztítaná. S a kóros lánc itt sem ér véget. Nem, mert Európa – amellet, hogy messzemenően kiszolgálja a tengerentúli erőt – szintúgy elköveti a maga sajátos öngyilkosságát. Kelet felé terjeszkedve, önmagát gyarmatosítja. Új tagállamok piaccá és olcsó munkaerőforrássá süllyesztéséből tartaná fenn ideig-óráig a magállamok életszínvonalát? Vagy csupán az elvárt hasznot akarná biztosítani urainak? (S mint azóta kiderült, elhibázott migránspolitikája *selejtjét* itt deponálná.)

Vagyis – amint a tanulmány címe alatt idézett egykori elnökünk mondta – *az elnyert szabadságot nem szabad összekevernünk a függetlenséggel?*

De, kérdezem újra: létezhet e kettő egymás nélkül?

És ezzel sem értünk a végére. Hiszen térségünk országai, ezek a kis *szégyenkalodák* egymást eszik, s vak-mohó vágyakozással homogenizálnak egy steril nemzetállam álmának képtelen ködében élve. Teszik, mint a Trianon győzteseit sem kímélő pszichózis áldozatai, és használják kicsinyes pártküzdelseik eszközeként is. A hatalmas lánc körképe aztán a kisközösségek, majd a neoliberais szellem által atomizált és kapaszkodó nélkül, hit nélkül maradt emberek, az elvakítottak *szóló haláltáncával* zárul.

Mi hát a remény? Mi lehet a megoldás számunkra?

Csakis egy pillanatnyilag komoly meghatalmazásból származó és nagy erővel rendelkező olyan pártpolitika, mely minden erejével a nemzetpolitikát tűzi ki célul, és hibáit határozott kézzel nyesegető, emelkedett, példává nemesülni képes, lankadatlan és alázatos, valamint – nagy hatalmához hasonló méretű – szerénységgel párosult munkát folytat az emberek, a mindenkit magába záró nemzet érdekében, annak a nemzetnek az érdekében: mely *él e hazán*. (Mint később majd erről írok, a pártpolitika világában ez talán a legnehezebb

feladat.) Ezt kellene nem csupán elvárni, de támogatni is, és ugyanakkor megkövetelni – tehát ha kell – jó irányba terelgetni!

A nemzetért, s annak állandó megtévesztések pergőtüze alatt bizonytalankodó egyedeiért folyó kormányzás tisztaságának felismerése belső erőket mozgósíthat. A sikeres példa külső szövetségeseket vonzhat. Nagyon fontos ez. Mert egy pusztító lavina létrejötte nem lehetetlen, s ezt éppen az a hatalmas külső összefogás igazolja, amely egyébként teljesen indokolatlan lenne egy ilyen szabadnak mondott kis ország, egy ilyen eltiport és meggyötört nemzet függetlenedési kísérlete esetében, ha annak példája nem bizonyulna vonzónak és követhetőnek, tehát a támadók szemében veszedelmesnek.

A távlati kép, melyet nemzeti függetlenségünk megvédésével kapcsolatos várakozásainkra gondolva látok, sokak által vitatható lehet. De öngyilkos világunk tébolyát akkor ki és mi magyarázza meg? Hiszen, ha a minket kettős mércével sújtókra nézünk, mit látunk?

- Saját tudósaiik jelzik a demográfiai katasztrófa örvényének veszedelmeit.
- Saját szakértőik figyelmeztetnek a környezetszennyezés végzetes kihatására.
- Saját kutatóik vizsgálják az elsivatagosodást és az előre látható vízhiányt, annak minden – akár háborús – következményével.

- Saját bőrükön tapasztalják az általuk kitalált (vagy nekik kitalált?) *politikailag inkorrekt* jelszó szorítása miatt kibeszélhetetlen *multikulti* képtelenségeit, az integráció több évtizedes kudarcát.

- Saját köreik leplezik le döbbenetes hazugságaikat és mesterkedéseiket.
- Saját közigazdászai sora figyelmeztet az általuk működtetett pénzügyi rendszer sérülékenységére.

És mégis tovább vágatnak a biztos vég felé.

Vajon azok az ismeretlenek, akik a haszonért, vagy a világalom álmaért ezt nem akarják látni, Istennek képzelik magukat? Ők mire várnak? Mit remélnék? Ilyen nyomás alatt mit remélhet a szabadságot, függetlenséget egyszerre és Európában óhajtó magyar?”

Akkor, amikor az az Európa, amelybe oly sokáig vágyakozott, már nem is létezik, s ami ennél is furcsább, azt az Európát már ő maga képviseli.

Saját gondolataim legfeljebb az átlag magyar *nemzeti érzelmű írástudó* kitérülködésére alkalmasak. Ha azonban mégis próbálnék valami újat nyújtani, az ezen aggodalmak *fejlődéstörténetét* bemutatni szolgáló kísérletem lehet. Ugyanis rendelkezésemre állnak az utóbbi évtizedekben írott és jórészt megjelent naplójegyzeteim, illetve évente elküldött adventi leveleim, s azokból tallóznék a továbbiakban is, időrendi sorrendben, mintegy nyomon követve a fájó megérzések és ráébredések sorát.

Lássuk hát ennek tükrében, hogy mit jelenthetne az a sokat vágyott hamisítatlan nemzeti függetlenség, pontosabban inkább megfordítva, hogy mit jelent annak hiábavaló, de szívósan kitartó (s remélem nem bolond) várása magyarként, Európában.

Három és fél évtizeddel ezelőtt, öt esztendővel az Erdélyből az anyaországba történt visszahonosításom után írtam le e sorokat, melyek egy később elküldött adventi levelemben másokhoz is eljutottak: „... csak erdélyi ember, pontosabban, az Erdélyt ma birtokló Romániát ismerő erdélyi érezheti át, amit először Georges Duby fogalmazott meg A

katedrálisok kora című könyvében: »*Európa határa ott húzódik, ahol a gótika határai vannak*«. Sokan vitatkoztak és fognak vitatkozni ezzel, de én érzem az igazságát. A magyarság hangsúlyozott európaisága, a nálunk tudatosan vagy tudat alatt létező *tágabb hazám Európa* érzés és a gótikán túli világ ismerete, élesen húzza meg ezt a vonalat. A nyugati és keleti kereszténység határvonalát.”

Európa iránti sóvárgásunk akkor még meglehetősen szűzies szakaszában ilyen formában is kerestem a megálmodott kontinens védő-óvó határait, melyeken belül végre megtalálhatjuk önmagunkat, ahol otthon lehetünk, s általa – amint azt Tamási Árontól megtanultuk – tudhatjuk, hogy miért is vagyunk e világon.

*

Most egy 1983-ban kelt adventi levelemet idézem:

„Valami azt súgja, hogy a világ átlépett egy olyan küszöbön, amely után másnak kell következnie. Ma? Vagy holnap? Vagy holnapután? Mindenesetre emberléptékű időn belül. Hogy miként? Nem tudni, de jelek szerint folyamatról van szó s nem robbanásról. (...)

Mindkét oldal félrevezető szavai mögött egy olyan árny settenkedése sejlik fel, amelyik messzire áll az őszinteségtől. Várakozásainkkal tehát legyünk óvatosak és gondoljunk több mint negyed század előtti tanulságokra. A *veled vagyunk* jelszó az egyik leghazugabb üzenete a világnak. Itt is, ott is. Az *érdekelve vagyunk* felismerése vezethet csupán el az igazság megfejtéséhez.

Mi lesz a kis nemzetek sorsa? Képesek lesznek-e összefogni? Ezek a kérdések merülnek fel legtöbbször várakozásaink során. Lesz-e ismét megosztó erő? Lehet-e olyan erő, amelyik ezt támogatja, vagy túlsúlyban lesz az ellenérdekelt? Milyen teljesítményre lehet képes a sokféleképpen szerteszabdalt Kárpát-medencei magyar társadalom? Hogyan tudunk megmaradni, ha semmi sem változik, s miként, ha változás jó? Vannak-e ilyen stratégiáink, vannak-e olyanok, akik erre is gondolnak? A világméretű mozgások oly annyira meghaladják erőnket, hogy csak alkalmazkodni lehetünk képesek, befolyást gyakorolni alig...”

Vagyis, bár élt a remény, de mégsem volt vak.

*

1984 augusztusában, majd ugyanezen év adventi levelében is megjelenik a kételyekkel vegyes reménykedés:

„Itt kell feltámadni, nagyot, hatalmasat cselekedni. Aztán magunkhoz ölelni a kívül maradottakat. De nem a világ igazságára várva, hanem a magunk emberségéből. Ez lenne az egyedüli megmentő csoda.

És ebben az eltompított, rendszerkészre puhított népben nem látom, hogy benne lenne az erre való képesség és hajlandóság... nem látom. De mégis hiszem erős hittel...

Kell jönnie megint egy történelmi pillanatnak, amelyet végre mi is megragadunk. Erre kellene felkészülni valamennyiünknek.”

*

1985-ös találgatások, majdani függetlenségünk kezdeteiről:

„Na persze a többpártrendszer? Ez az, amit Nyugaton demokráciának neveznek. Nekünk történelem. Ha ilyen fordulat következne be, vajon mi lenne itt?

Van-e még nyoma a múltnak, van-e még sokat megélt és hiteles öreg, aki átadhatja a múlt tapasztalatait? És milyen lesz, ha az egypártból majd maguktól, vagy felsőbb tanácsra

szétszóródnak a tagok? Létrejöhetnek-e itt még életképes és tiszta pártok? Tudja-e ez a nép, hogy mit is akar? Milyen lesz az átmenet? Remélem békés.

Honnan ez az optimizmus? A fegyverkezési hajsza jótékony nyomása elég lehet?
Nocsak! Egészen belelovaltam magam.”

*

Előérzetek 1986 októberéből:

„...a tempót a nyugat diktálja, s a keleti fél egyre nagyobb lihegéssel követi, már beérné azzal is, ha nem köröznék le, de talán elfogadná, ha az őt lekörözők mellett futhatna tovább, s a figyelmetlen közönség azt hinné, versenyben vannak. Már a látszattal is megelégedne. De amazok könyörtelenül hajtának a céljuk felé.

A harmadik világháború hála Istennek elmaradt. A bankok frontján vívták meg. A békediktátum van már csupán hátra. Mi lesz az ára? Nehogy mi fizessük meg azt is.

Újra meg újra mondom, készülni kellene. De itt senki sem készül semmire. Csak azok, akik tudják pontosan mi várható. Ők biztosan készítik jövőjüket. De ez nem a haza jövője. Azzal senki sem törődik. Nincs hit, nincs okos előretekintés.

Pedig a hosszú reménytelenség után kell a hit, és a nagy lehetőség küszöbén, kell az ész...”

*

A szabadság és függetlenség reménye, amire 1986 novemberében – advent előtt – várakoztunk:

„Mert már a mi nemzedékünk is a várakozás idején nevelkedett, s a minket vezetni hivatottak java ugyancsak a *fogságban születettek* közül került ki. (...) Hol van hát a kiindulási pont ahonnan mindent számíthatunk, amihez mindent viszonyítani lehet?

(...) Rugaszkodjunk hát el apró generációs perspektívánktól. Nézzük a dolgokat magasabbról, röppenjünk fel lélekben oly magasra, hogy onnan alápillantassunk az egészre. Ha ez sikerül, csodát láthatunk, a minden tényt meghazudtoló megmaradás csodáját, mely ott hordja magában a remény erőt adó csíráit is. (...)

Drága várakozó barátaim! Nem fognak minket megsiratni. Nem fognak, mert azok számára, kiknek lelkiismeret-furdalás fakasztotta könnyeit szeretnénk magunk felett tudni elsüllyedésünk (elsüllyesztésünk) képzeletbeli és drámai szertartása közben, örömmünnepp lenne az. De hinni kell, hogy nem ezért fog elmaradni az a könnypatak, hanem azért, mert megmaradunk. Mindennek ellenére, pontosan azért, sőt csakazértis, és mert egész történelmünk bizonyítja, hogy ennek így kell lennie.

Reméljetez hát, és várakozzatok bizalommal és felelősséggel, mert hivatása van annak, akit megmaradásra ítélte a történelem. Várjuk a jövőt felkészülten. Várjuk munkával, bölcs cselekvéssel.”

A vesztünket óhajtók szemei még ma sem nyíltak ki, még ma sem érzik a közös nagy veszedelem történelmi súlyát és felelősségét. Inkább rövid távú, de évszázados ellenérzéseiken alapuló terveiket próbálják mindenáron megvalósítani.

*

1987 is telve volt földi várakozással, főleg az Erdélyből érkezettnek. A diktátor szorításában maradtak megmenekülését is Európától vártuk. Ezért zárul így az adventi levél:

„Nekünk ösztönantennáink csak Arra működnek és más hullámokat is csak úgy érzékelünk, amint a Kárpát-karék visszaveri őket. Talán el is torzulunk az örökös

visszapillantástól, elferdült gerincünk úgy meszesedik sziklakeménnyé. És ezt is büszkén viseljük.

A sötétben segélykérő hangok sokasága hallható, és bizonytalan kezünket arra nyújtva, sovány, csontos ujjak kapaszkodnak belé, félve és remélve. Csak azt nem tudjuk, hogy a segélyt nyújtó mozdulat mit igazít el, mit ront.

Ülünk kellemesen langyos kemencepadkáinkon, fülünkben elcsattant fejszecsapások dübbenek a Hargita oldalából – várunk, várunk!”

A diktátorék azonban még európai uralkodók vendégei lehettek, és európai akadémiák választották fennkölt soraikba *a géniuszi párt*.

*

1988 novemberének végén, advent küszöbén ezeket a sorokat küldtem Erdélybe, no, nem postán:

„Még tétovázna ujjaim az írógép felett, merjem-e leírni, amit az értelem s a reménykedő szív diktál. És ha leírom, merjem-e elküldeni. S kinek? De érzem, hogy nem lehet megállni. A mi életünkben többször már nem pillanthat ránk a remény. Most vagy soha. Emberéletnyi idő telt el úgy, hogy csak olykor-olykor kísértett a remény. Ha ránk mosolygott és mi visszamosolyogtunk rá, drágán fizettük meg. És mégis örökké erre a mosolyra vártunk. Most is ezt tesszük, de talán nagyobb hittel, mint bármikor.(...)”

Az egyre több jelzést hozó várakozásban veletek vagyunk, és hisszük, hogy túl megszokott szép ünnepeinken, vár még ránk egy másik is. Apró embersorsunkhoz szabott, de számunkra fontos és talán kiérdemelt.”

*

Aztán 1989-ben – a megtörtént csoda után – így folytattam:

„A mi dolgunk ezután egészen más lesz, a tétlenségre szokott satnya csodaváróból, az idővel versenyt futni kénytelen atlétákká kell válnunk. Nem lesz könnyű. Nem lesz könnyű, mert a lehetetlent kell most megpróbálni. Fel kell építeni egy mindenki számára édes hazát jelentő új független országot, olyant, amelyikre a kívül rekedt büszke bizalommal néz, s csodás holddudvarában úgy érzi: érdemes megmaradni magyarnak.”

*

Közben, már 1990-ben, reményeinket itthon és a határon túl is kijózanítóan sötét események hervasztották.

„Soha ilyen közel nem volt az információforrás, soha így nem áradtak a hírek, mégis csupán a sötétben tapogatózó érzései tartanak hatalmukban. Az optimizmus már nem életérzés, de honfiúi kötelesség, miként az oly indokoltnak látszó pesszimizmus hangoztatása immár gyanús csevely. Frusztrált, szétagolt társadalmunkban lehetséges, hogy mindez szükséges és célravezető. 40 (70? 500?) év alatt alakult ki, hogy agyunkban másként motoz a gond? Mit fog ebből megérteni az évtizedekkel, emberöltőkkel előttünk járó nyugat?”

A nagy hidegháborús vágatában maguk után csalták a keleti barbárt, és tallérokat szórva készítették leszállni a sovány csatméről. Hát ez bejött. Nekünk, útszéli jobbágyoknak, pedig most vissza kell fizetnünk a céllal elhintett tallérokat, de még a barbár kölcsönökből vett, rozoga lovát is. Mindezt csupán azért, mert viskóink éppen ennek az útnak mentén roskadoznak, és mert akaratunk ellenére 45 évre elzalogosítottak?”

Mi fizettünk, sőt ma is fizetünk. A látszat azonban az, hogy minket támogatnak. És vajon előttünk jár-e azóta az elzalogosítónk?

Ez pedig már 1991 adventi levele:

„Várva-várt időket élve a pillanat gondjaitól feszítve nem érünk rá örvendezni sem annak, hogy *annyi balszerencse közt és oly sok viszály után*, mégis alakul egy szebb egy jobb kor, amelyik talán kiveti magából az egykori sorsrontó elemeket. Persze hallok már a választ: vannak helyettük mások. Ez igaz, de nyitott kapuk is látszanak egy óhajtott világ felé.”

Döngettük ama nyitott kapukat, mert csak az érdekek mentén voltak nyitva s nem kitarva, mint a ma érkező ismeretlen idegenek előtt, akiket szégyenszemre 1956 menekültjeivel mosnak össze. Azokat, akik mérhetetlen hasznót hajtottak a befogadóknak, egy kalap alá veszik azokkal, akik mérhetetlen erőforrásokat szívnak el tőlük.

De akkor még próbáltunk hinni és remélni.

*

1992 adventjén még-már ismét jelen volt az aggódó várakozás:

„Mennyit vártunk, és csak álmodtuk azt, ami bekövetkezett, s mekkora csalódások érhetnek (...) Megérhetjük még a báránybőrbe bújtak lakomáját? Mert a gazdaság és gazdagság éppen úgy, mint a jobbítónak kikiáltott, de valójában mindenre kész szó, kezükben van. (...) Zavaros minden, s csak azt látni, hogy jó és rossz határa valahol máshol húzódik, mint azt a tömeggel érzékeltetni akarná bármely oldal. A történelmi kocka most végleg jó irányba pöröghetett volna, ha...ha képesek lettünk volna az egységre, a rossz kivetésére, s a jó vagy jót áhító, jóra törekvő megbecsülésére. Talán még nem késő? A magyar egység minden másnál többre képes. Csakhogy ezer év alatt oly ritkán mutatta meg erejét. (...) A világ gyarló vonzása (...) önmagunkra erősebben hat, mint a történelem tapasztalatának belső szava. Nyersanyaggá leszünk a tőke falánk hordájának terveihez. Jól előregyúrt, puhára dagasztott, buta pöffeszkedő, kelésre kész nyersanyag. Fűtik már a kemencéket, melyekből pirosra sülve kerülünk ki asztalaikra. Félek, hogy felfal a világ.”

Mit fűzhetek ehhez ma hozzá? A megosztott nemzet jelentős része ropogósra sült, de a másik felének jóvoltából a lakoma még nem zavartalan.

*

1994. március 15-én elhangzott figyelmeztető ünnepi beszédből idézek:

„Különösen fontos ez most, amikor veszedelmesen közel állunk az annyit várt és most megkapott nagy lehetőség elszalasztásához.

Önhibánkból-e? – kérdezzük azonnal. És erre bizton válaszolhatunk igennel is, de nem csupán miénk a hiba. Ugyanakkor ez a *nem csupán*, semmi esetre sem mentesíthet a feladat alól, hogy minden külső és belső ellenhatástól függetlenül, teljes erőnkből, minden hitünkkel és optimizmusunkkal a jövőn munkálkodjunk.

Mindarra, ami kívülről, az önző és csalfa nagypolitika irányából, vagy belülről a kétségtelenül fellelhető ellenérdekeltség felől lelkesedésünket hűteni, lendületünket fékezni, hitünket megtörni, reményeinket megtépázni, erőt adó hagyományainkat bepizkítani igyekezne, vagy egyszerűen csak közönyével tüntet, úgy kell tekintenünk, amint a nemzetünket évezredekken át meg-megújító magyar paraszt az időjárást és a kártevőket nézte.”

Már felrémlik valami, méreteiről még nincs pontos fogalmam, de rövidesen bekövetkezik. Az álruhásnak sem nevezhető, inkább csupán öltözéket váltott múlt, teljes fegyverzettel, sőt új arzenállal tér vissza.

*

És amire ugyanez év adventjén gondoltam:

„Nevetségessé válnak a pártállás, a magasztosnak hirdetett elvek és elvtelenségek, a legkülönbébb alapokon bizonyított megosztottságok, és kiderül, hogy jók és rosszak, hatalmasok és gyengék, bűnösök és ártatlanok mind egy úton vagyunk egy szörnyű meredélyen, melynek végén a visszafordíthatatlan romlás vár ránk.”

Nyilvánvaló, hogy a szabadság és függetlenség felhőtlen és együttes reménye már elszállt. És nem kis mértékben imádott Európánk közönye, sőt aktív részvétele mellett.

*

De a következő év, 1995. március idusán, tovább körvonalazódik a kép:

„Mit tettünk, mit tehetünk volna, mit tehetnénk a jövőben, hogy a századelő nagy ország- és nemzetvesztését követő, tudva vagy tudat alatt máig vérző, máig ható rettentő sebeket, egy nagy, mindenkit magasba emelő sikerélménnyel, egy új és annyi idő óta óhajtott Magyarország megteremtésével orvosoljuk? (...) Az igazi hazafiságot nélkülöző, a nemzet egészséges és tiszta értelemben vett eszméjét tagadó, vagy nem ismerő közösség erre képtelen. A történelem során nem alakult még ki más, ennél jobb összetartó erő. Ahogy egy kis közösségnek is megvan a sokszor megtagadott, de máig nélkülözhetetlennek bizonyult téglája: a család, úgy nélkülözhetetlen a már-már fennmaradásáért küzdő világ számára, annak nagy közösségében, az egészséges nemzeti tudattal rendelkező – és ezért félelmektől meg önvádaktól mentes – mások felé nyitott, összefogásra alkalmas, önbizalommal rendelkező országok sokasága.

Sajnos vannak erőik országon kívül és országon belül, akiknek sem másoknál sem pedig a mi esetünkben, ez nem érdeke. Ne kössük ezeknek az erőknél a létét eddig ismert és sokat emlegetett közösségekhez, szervezetekhez, országokhoz. Ezek az erőik a világ új gazdasági hatalmi elitjének formálódása során a legkülönbébb helyekről rekrutálódnak, és közülünk is gyűjtik meggyőzéssel, hamis információval, különféle előnyökkel magukhoz vonzott, vagy esetleg félrevezetett együttműködőiket.”

22 éve leírt sorok, és ami akkor még felismerés volt, ma a hétköznapijaink valósága.

*

A keserű felismerések újabb bizonyítéka 1995 adventi levelének e részlete:

„Nehéz és kemény helyzetekben bővelkedő fiatalságunk a megítélhetőséget, a jó és rossz elkülönítését illetően sokkal egyszerűbb volt a mainál. Ott éles kontúrok húzódtak. Csak az lépett az ingoványba, aki akart, vagy aki gyenge volt. (...) Bizony mondom, lóvá tettek minket. És ha legalább csikók lehetnénk, erősek, ficánkolók, csillagrugdosók. De sajnos már hullatjuk fogunkat, lankadnak lépteink, miközben a lerugdosott csillagok ismét fenn ragyognak, új és idegen értékek körül keringvén és színeiket váltogatván – bolygók módjára – s a rend hamis látszatával. A költő sem így gondolta jóslatát a soha le nem hullóról. Lóvá tétetett, jóvátehetetlenül a géniusz is. Vigasztalódjunk. Már csak a múlt van, már csak a jövőt lehet (kell) hinni.”

*

1996-ban egyik tavaszi naplójegyzetemben beszélek a nagy, nemzetek feletti gazdasági hatalomról, mely „...nem veszi észre, hogy az emberiség jövőjét veszélyeztetve saját létét is kockára veti, mint az az elősködő, amelyik a megtámadott szervezet halálával maga is sírba száll.” Máig is ezt láthatjuk, s egyre gyakrabban kérdezzük, hogyan vállalhat ekkora kockázatot, mi ad hozzá bátorságot, vagy mi vakítja el ennyire?

1997-ben az országban észlelhető megosztottság s az ebből fakadó zűrzavar már a határon túliak és az áttelepültek sorsát is befolyásolja. Egyre gyakrabban kerülnek terítékre a zavarodottság okozta sérelmek. Pedig mint akkor írom: „Természetes a kisebbségi ragaszkodása az anyaországhoz, de ma már mosolyt, sőt ellenszenvet fakasztó. (...) Pedig ez az érzés semmit sem hordoz magában az oly sokat emlegetett nacionalizmusból. Megfér a szerencsésebb népek tagjaival kötött barátságokkal, megfér a józan történelmi felismerésekkel. De él, és munkál.

Az az igyekezet, mely ezekből fakad, sajnos sokszor okozza vesztét a gyanútlan *igyekezőnek*. Törtetés, könyöklés, stréberség gyanújába keveredik. Pedig a legtöbb esetben csak azt teszi, amit a történelmi tapasztalat szülte történelmi ösztön sugall neki. Tenni akarna a megmaradásért. Ez pedig gyanús. Fölöttébb gyanús a mai magyar valóságban.”

A nemzet szövete tovább foszladozik a balliberális világ kívülről elfogadott, belül romboló szellemiségének árnyékában. Hol vagyunk ekkor attól, hogy egy valódi Európáról s egy igazi szuverenitásról gondolkodhassunk.

1998 adventje a felcsillant reménységek ellenére is keserű.

„A bicsak pedig akkor nyílik ki a zsebben, mikor eszedbe jut, hogy a nagybetűs történelem nem valami megfoghatatlan erő, melyet tisztelettel elfogadsz, és beletörődve tönkjére hajtod megfáradt fejed. Nem bizony, nem az. Hanem nagyrészt a jelenben is élő vagy nemrég még mozgó, megfogható, hozzád hasonló parányok barkács munkája. Silány tákolmány, melyet nem a bölcsék tapasztalata, hanem az okatlanok és ferdek, az ármányosak és érzéketlenek, az önzők és nagyravágyók, az értéktagadók, a lelki színvakok alkotnak és formálnak nap mint nap.” Igen, azok, akik mindenkor felbukkantak történelmünkben. Kívül, s még fájóbb módon belül. Azok, akik hajlandók voltak ama *vadkan* szerepére, ha kellett, s a pillanat kapzsi vaksága által vezetve pusztították saját jövőjüket is.

*

1999-ben a millenniumot megelőző Trianoni évfordulón ezt jegyeztem fel:

„Európa bürokratái halogatják a visszafogadást. Jó hosszú átmenetet akarnak. Kevesen tudják, hogy ez az átmenet mennyi veszteség nekünk, s mekkora nyerség az általunk sóvárgott befogadónak. Ők diktálták porbasújtásunk feltételeit, s most a kegyes engedély, mely felemelkedésünket jóváhagyja, szintén az ő feltételeik szerint fogalmazódik. Európa tehát nem emlékezik. Egészséges, idegnyugtató feledéssel kíméli magát a lelkiismeret-furdalástól.

Még nem tudjuk hol tart majd ő, amikor befogad. Még nem tudjuk, mi vár majd akkor ránk. Még nem tudjuk, milyen lesz a nekünk szánt hely. Még nem tudjuk, mennyit vihetünk be magunkból, s mennyit kell eldobni, mint homokzsákot a rákényszerülő léghajósnak. Még nem tudjuk, mit fog jelenteni az az Európa, s pláne nem, milyen jövő vár rá az új egyensúly felé rohanó világban. Mit tehetünk hát? Van választás? Azt hiszem nincs.

(...) az eljövendő generációknak a nemzeti öntudat egészséges vértetéjét biztosítva kell belépniük az elkerülhetetlen bizonytalanba, a remélt jóba, a reményeink szerint minden bajra gyógyulást nyújtani képes közösségbe.” De hol volt és hol van a biztosíték arra, hogy az új nemzedékeket ilyen vértézzel fogják ellátni, amikor ez nem csupán négy évre szabott feladat, hanem hosszú távú célkitűzésnek kell lennie?

*

Az ezredfordulón, az éppen zajló labdarugó Európa-bajnokság lázában égő nemzetek harcát szemlélve ezt vettem papírra:

„Európa leveti egyik álarcát előttünk. A minket váró Európa feltárja önmagát. Ez is vagyok. Erre is számíthatok. Ezt kaphatjátok. Ilyenek is legyetek. De jó tudni, hogy mindez biztató, s elrettentő példáival együtt csupán a felszín. A mélyben sokkal nagyobb játszmákra számíthatunk.

Mert miközben szorongó és stréberkedő jó tanuló módjára keressük Európa kegyeit, ha imitt-amott kibújik, mint szög a zsákból magyarságunk, már hisztérikusan figyelmeztetnek. Ne magyarkodjunk! Ne sértsük a másságot idebenn vagy odakinn, mert már nevünk kimondása is érzékenységeket sért. Már bemutatkozás helyett is csak csűrhetjük-csavarhatjuk a szavakat, ki ne mondjuk a bűnös pár betűt, hogy: magyar. A színesre festett arcú Európa jobban szereti, ha mi színtelenek maradunk.

Vajon ebbe az Európába való belépés a tét, vagy inkább egy imígyen fogyaszthatóvá tett, vonzónak tűnő cél kitűzésével terelik el figyelmünket a globalizálódó, nemzetek feletti társadalmak nagy házában számunkra kijelölt mellékhelyiség felé mutató utunkon? (...)

Reméljük hát legalább a kisebbik rosszat? (...) A csodát (...) nekünk kellene megtenni.”

Szomorúan állapítom meg, hogy nem tévedtem, sőt ahhoz viszonyítva, ami utóbb történt, egyértelműen derűlátónak is mondhatom ezredfordulós önmagamam.

*

Az óvatos derűlátás még folytatódik ebben a 2000. év augusztusában írott jegyzetben is:

„Itt *terülünk el* Európa közepén, s nem tudjuk, hogy Európával, vagy Európa nélkül lenne-e igazán jövőnk. Az előző logika alapján Európával. De nem a globalizált Európával, s főleg nem, mint annak – örök magyar módra – leghűségesebb tanítványai vagy utolsó csatlósai.

Őrizzük meg önmagunkat, önbecsülésünket. Eldobásra szánt értékeink lehetnek a legkelendőbb áruink az új közösségben. Ezt a kelengyét tartogassuk lelki és szellemi szuszékjainkban. A többi majd meglátjuk.”

Ma azokat az értékeket soha nem látott erőszakossággal próbálja Európánk velünk eldobatni. A kelengyét nagy erőfeszítések és kockázatok árán védelmezzük.

*

Október végén ezt fogalmaztam meg:

„Népszavazást kezdeményez az Európai Unió keleti bővítéséről a burgenlandi Szabadságpárt – erről döntött rendkívüli ülésén helyi szervezete. A kezdeményezést máris üdvözölte Susanne Riess-Passer alkancellár. (...) Először – mint mindenkor – azon töprengök, hogy ez a *jobb megoldás nincs* európai ácsingózás kell-e nekünk? Már százszor meggyőztek róla, hogy mást nem tehetünk, s mégis újra meg újra visszatér az óvatosságra intő kényszerképzet. Más kis országok is ódzkodtak, s ódzkodnak a belépéstől vagy annak egyes részleteitől. (...) Csakhogy őket Európa nem taszította egy Trianonba. (...) A politika Trianonig lehetett szakma, annak minden gyarlóságával együtt, de mégis tanítható tudomány. Azóta ez a szó csak hazugságot jelenthet. (...) Olyanok szorításában élünk, akik ma vívják az általuk tévesen élet-halál harcnak képzelt csatát a határainkon kívül maradt és mély gyökereivel kétségbeesetten kapaszkodó magyar kultúra ellen, megkísérelvén az anyanyelvű egyházak és az anyanyelvi oktatás megbénítását. (...)

Ez a helyzet tehát arra kényszerít, hogy elfogadjuk a NATO és Európa szükségességét. Annak az Európának kell befogadnia minket, amelyik kitesztelt nyolcvan évvel ezelőtt, s

melyen egyáltalán nem múlt, hogy a minden szempontból életképtelenné tett ország mégis megmaradt. Mert a várakozások ezzel ellentétesek voltak.

„Induljunk ki hát a rideg valóságból. Tetszik, nem tetszik, be kell lépnünk az unióba.”

Ellentmondásos módon állítólag Trianon után lettünk függetlenek, de ez nem így történt. Mert éppen ez az újabb háborút előkészítő békeszörny kergetett a vélt függetlenség elvesztésébe. Másokkal együtt! Ráadásul pedig egy váratlan gondolat: lehetünk-e függetlenek, ha szomszédjaink képében önmagunkkal vagyunk körülveve és mieinkkel. Van-e szabadság és függetlenség nélkülük? Mint azt azóta megtapasztalhattuk, ez Európán belül sem sikerült.

*

Advent előtt pedig így folytattam:

„A nagy terelés megkezdődött (...) Sehol a globalizáció megfoghatatlan szelleme nem talált még alkalmasabb alapanyagot a tökéletes és gyors sikerhez, a posztkommunista társadalmak megroggyant emberénél. Úgy bánhat el velünk, mint gyurmával az animációs művész. (...)

Most végre megmutathatjuk, hogy nemcsak fejjel a falnak – ide lőjetelek hurrázással – vagyunk képesek előre rohanni, hanem a történelem által belénk örökített szívóssággal és megmaradáskészséggel élve is tudunk hajózni e zavaros vízen, s vinni, menteni értékeinket a túlsó part felé.”

Reménytelenségben mégis éledező remények és előretételek az árbockosárból.

*

És most két 2001. júniusi jegyzet részlet:

„A Trianoni békeszerződést és még azt a vitatható Alapszerződést is semmibe vevő politika sújtja kinti nemzettársainkat. Ha szólunk, az belügy, ha szerződésre hivatkozunk, az stabilitást veszélyeztető tényező. Mi vagyunk a térség instabilitásának fő okozói. Oh, te boldog Írország!” De Európa legtürelmesebb kisebbségei az elszakított magyar nemzetrészek.

*

„Trianonra a történelem leg-jei minden túlzás nélkül érvényesek. Itt nem bombasztikus egyetlen jelző sem. Minden túlzás nélkül ma valóság az, hogy tőlünk elvárják a bocsánatkérést az ellenünk elkövetett bűnökért is.”

Akkor már világos volt, hogy mire számíthatunk Trianon elkövetőinek kései utódaitól.

*

Függetlenkedésünk jegyében született 2001 adventi levele is:

„Környezetünkben egyedüli *stabilitást jelentőként* szerénykedve, békéskedve, alázkodva, óvatoskodva, őszintéskedve élvén, azt vesszük észre, hogy a vizsályt keltő, az arcátlan, az erőszakoskodó, a nagypofájú képmutató, a hazug farizeus a végén mindig jobban jár, mint mi. Most, mikor – mint Európa jó tanulója – azt reméltük, hogy végre megkapjuk a méltó jutalmat pöffeszkedő tanárainktól, kiderül, hogy az osztályisméltó, uzsonnalopkodó, lógós és árulkodó ugyanazt a jutalmat kaphatja, mint mi? (...)

Európa játszadozik velünk. S nekünk ezt még csak ki sem szabad mondani, (...) Nehéz advent ez a magyarnak. És akkor még nem is gondolkodtunk el azon, hogy ha a nagy remény mégis valóra válik, akkor mi lesz? Lesz-e ennek igazi értelme, valódi lesz-e befogadásunk”

Vagyis lehetünk-e egyáltalán függetlenek?

*

De ugorjunk 2002-re, a nemzeti oldal által váratlanul elvesztett választás évére.

Kezdetnek két, januári naplójegyzet:

„Nagy igyekezettel próbálkozunk felzárkózni, ha kell az önfeladásig menően, a minket évezrede, s főleg évszázada annyiszor eláruló Nyugathoz. Magunk is nyugattá válni készen. A trianoni csapda kényszerhelyzete eközben vasmarokkal szorít. Ettől várjuk a megoldást, s ugyanakkor ebben rejlik annak minden ellentmondása is. Hiszen mi jófiúk, befogadásra alkalmasak csak akkor lehetünk, ha a békességért mindenről lemondunk. A békétlenkedőktől, az általuk nyertesekké tettektől, nem várják el ugyanezt. Valamiért. Ha nem másért, akkor egyszerűen azért, mert érzik, hogy itt kompromisszumra csak mi vagyunk képesek, és kompromisszum kell, ha egyoldalúan is. Mert őket kívülről nem érdekli, ki szenved meg a látszategyensúly fájdalmait.

Én viszont attól félek, hogy ekkora árat nem szabad fizetni, nem lehet fizetni, mert amit kapunk csak ideig-óráig fogja csillapítani a fájdalmakat. A baj ismét felszínre tör.”

Mert ebben az esetben feladjuk igazi függetlenségünket.

*

„Ha azonban a magyar nép még ma is ott tart, hogy ennyire primitív és átlátszó érveléssel félrevezethető, akkor olyan lépés következhet, mely a nemzeti lét fennmaradását kérdőjelezi meg.”

Itt viszont már többről szól az aggodalom, mint szabadság és függetlenség.

*

Egy februári, zimankós naplójegyzet részlete:

„Természetesen azonnal megdöbbenett az MSZP reakciója a vitatott – diszkriminatív – 25 százalékos uniós mezőgazdasági direkt támogatásról szóló ajánlat nyomán. Nem lehetett másként fogalmazni erről a reakcióról, mint a megdöbbenés hangján, pedig az ellenzék háza táján az utóbbi időben a megdöbbenés terén igen magasra emelték a küszöbértékeket.

Már az először általuk is ravaszul megszavazott státustörvény hátbatámadása kapcsán, emberek tucatjaitól hallhattam a nemzet-, vagy hazaárulás kifejezést. És nem állíthatjuk, hogy indokolatlanul. (...) A jelenlegi negatív kampány már más elnevezésért kiált.”

Bizony, a történetek igazolták az MSZP-ről alkotott képet, és az országra hozták az egyik legpusztítóbb nyolc esztendő. Európa pedig megtalálta a függetlenséggel mit sem törődő kollaboránsait. Vajon miért kellett nyolc esztendő a kijózanodáshoz?

*

Lezajlottak tehát a végzetes választások. 2002 augusztusában így fakadtam ki:

„Most tompaság van (...) Ha marad ez a csend, ha a szabadság hírnökeinek remélt felkentjeink némák, az eredmény nem lehet más, mint a közönyösök számának gyors továbbgyarapodása. (...) És ez a jövőt uralni készülőknek éppen megfelel. Mi több, a kellőképpen közönyösök akár el is nyerhetik a szabadság valamiféle másolatát. Élhetnek is a demokrácia valamiféle állatkertjében.

Közben pedig vonulunk mind előre, arra, amit Európának neveznek új értelemmel s új, divatos szóval. (...) Oda, ahol, cserébe eladott országunkért, már induláskor nettó befizetői lehetünk. (...) A rendszerváltás annyiból állt, hogy az előző haszonélvezők ruháikat váltották nyugati minőségűre. A négy évtized alatt kifárasztott országnak ismét nyakára ültek, a haldokló alól eladták a kerevetet, s kockát vetettek rongyaira. Ma már hulláját is áruba bocsátánák. Így nyoma sem maradna annak, hogy itt valakit megraboltak.

A hullarablás a mai globalizációs világban soha nem látott gyorsasággal merül feledésbe. Csak az érdekek mentén dolgozik a sokat prédikált – rugalmas műanyagnak bizonyuló – erkölcs.

Ez lett a mi keresztény mivoltát feledő Európánkból.”

Vagyis az igazi függetlenség elvesztésének művén saját komprádor erőink és a befogadásunkra készülő unió már akkor is együtt munkálkodtak.

*

2002 adventi levele a csodaváró magyarságot említi:

„Mi egy csodaváró nemzet vagyunk. Nem hosszú távú terveket szövő, okos cselszövényeket megvalósító, önmagát helyzetbe hozni próbálkozó nemzet. Erényeink inkább a passzivitás felől láthatók. Hiszen a türelem, a tűrés, a befogadás, vagyis a megmaradás képességének annyit vitatott, s tőlünk ma is elvitatott tulajdonságai bizony nem cselekvő erények. No, persze tudom, ennek ellenkezőjéről is elvitatkozhatnánk. Mi az, ami cselekvő, s mi az, ami szenvedő? No, meg a szenvedésre képes cselekvés, a szívós munka. Tulajdonságunk ez, avagy nem? S hát hogyan állunk az egymást oly cselekvően bántani tudás képességével? Melyek hosszú távú, s melyek pillanatnyi – most felvett – erényeink, hibáink és melyik közülük a meghatározó?”

*

Ebbe az Európába igyekezvén élhettük meg az alábbi tapasztalatokat valamikor 2002 decemberében:

„*Hazaérkeztünk Európába* – szól a választott, a folyamat befejezését saját sikerének érző, vagy éreztetni akaró, miniszterelnök szózata.

Ekkor eszembe jutnak kint élő barátok szavai és tapasztalatai arról az Európáról, ahova most megalázottan sompolygunk befelé. A legkevesebb az volt, hogy a korrupció, a gátlástalan érdekek melegágyának nevezték, és akkor még sehol a velünk kapcsolatos történések elemzése. (...)

Csak abban reménykedhetünk, hogy az unió egy idő után rá fog jönni arra, ami sejthető, nevezetesen, hogy nem lehet érdeke önmaga kizsákmányolása, nem lehet erős egy olyan gazdasági óriás, melyben gyenge szervek is szolgálják az egész szervezet egészségét.

Ez viszont még csak az egyik kérdés. A másik nem gazdasági. (...)

Úgy fognak velünk kezten, hogy közben nem néznek a szemünkbe. Mi udvariasan ugyanezt tesszük. Pontosabban a minket képviselőik, akiket mi választottunk ki erre.

Nem kell emlegetnem a Beneš-dekrétumokat, a megoldatlan kisebbségi kérdések sorát, az állampolitikai szinten művelt nacionalizmust, stb. Ezek a gennykeltő kórokozók most Európa testévé válnak. Velünk azt akarják elhíttetni, s olykor mi naivul azt is hisszük, hogy abban a pillanatban mikor belépünk az unióba ezek a beteg góccok meggyógyulnak. Vajon nem történhet fordítva? Nem állhat elő egy olyan helyzet, hogy Európa addig talán egészséges(ebb) teste betegszik meg? Nem volt ez vétkes könnyelműség? (...)

Most ismét felsejlik bennem a Trianonban elkövetett egyetemes érvényű hiba, mely győzteseket és veszteseket egyaránt sújtott rettentő rövidlátásában.”

Így igyekeztünk mi akkortájt visszakerülni Európába, s még mindig nem volt mindenki számára világos az a felismerés, hogy Európa számos értéke már csak emlékeinkben él, sőt ezek közül nem egyet mi őrizgetünk. Vajon nekünk kellene Európa felé repesnünk, vagy inkább Európa nyerne azzal, ha visszatérne *belénk*?

*

Elérkezett 2003, a belépést megelőző év. S mintha világos lett volna minden:

„A népek nagy összeborulását a világ egyensúlyának újabb felborulása követte. Most már gátlástalanul zúdította ránk a globalizmus hordalékát. (...) Vad törzsek mintájára ugráncolunk a nekünk gyújtott örömtüzek körül, s csak nevetség tárgyává tett sámánjaink húzódnak el barlangjaikba, hogy az öröm zajában füstös ősi csontokat vallassanak a jövőben rejlő öröm mibenlétéről. (...)

A nagy háborút követő osztozkodás elkerülhetetlen következménye lett a második világháború, mely aztán úgy látszott, végleg megpecsételte sorsunkat. 56-ban ellenkeztünk, s ismét sikerült kivívni a világ elismerését, de az megint kevés volt.

Arról, hogy a hiba csak a belső ellenerőkben, vagy csak a külvilágban, valószínűbben a kettő összjátékában volt-e, most hosszú lenne gondolatot cserélni. (...) Most, amikor ismét itt az alkalom, amikor azt hittük megérdemelt helyünket végre megkapjuk, most döbbenünk rá, hogy nem erről van szó, hiszen az egész nagy európai játék egy még nagyobb világjátékma része, és ez a globalizáció!

Itt érünk vissza ennek a látszólag össze nem tartozó gondolatsornak az elejére. A nagy összeborulás helyett kiborulhatunk. Nem ránk várnak ott ma sem. Még a kultúránkra is csak annyira, mint elszippantott szellemi kivitelre. Itt piacról, olcsóbb munkaerőről, földről, konkurenciáfelvásárlásról és stratégiáról szól a történet, meg sok hasonló másról. Miközben átöleljük nyakukat a nagy találkozás örömeire, már zsebünkben kutatnak, fogainkat nézik, bicepszünket tapogatják, éhes tekintetük asszonyainkat vetkőzteti.”

*

Még 2003-ban vagyunk. Ha európai híreket hallunk, mindegyre azt vehetjük észre, hogy a nagyobbik sebességgel közlekedő Európa országai ugyancsak vigyáznak érdekeikre. Vagy ezek az érdekek is felettük álló érdekeltek érdekei? Egy bizonyos: Trianon traumáját a mi szabadságtól duzzadó Európánk, függetlenséggel ámító uniónk soha nem képes megérteni:

„És Jürgens úr akkor a zsebébe nyúlt, majd meglengette a koronás igazolványt, azt az ördögtől valót. Európa pedig szörnyülködte legott. (...)

Benes-dekrétum igen, státustörvény nem. Ebben minden benne van.

Íme, a minket tárt karokkal váró Európa igazi arca. Függetlenségünk zálogának ábrázata.

Soha nem fogják megérteni, ha Trianont magyarázzuk, s ha mégis megértenék, akkor azt nem vallanák be, mert nem érdekük megérteni. Soha nem fogják elfogadni a Trianont orvosló kísérleteinkről szóló magyarázkodásainkat. (...) Körülöttünk hét érdek, s mi középen hétfelé védekezve, miközben legnagyobb ellenségeink már a kapukon belül támadnak.”

*

Ezek pedig 2003 adventi aggodalmai:

„A nemzeti megnyugvást remélő, ám újfent csak helyben járásnak bizonyuló hosszú menetelésünk, a pusztában veszteglésre kényszerült és reményüket vesztő bibliai vándorok helyzetét idézi. Zűrzavar, hitek omlása és tévhitek ébredése, erkölcsi és anyagi züllés, világvége hangulat uralkodik el egy ország felett. Az adventi reménykedés és bizakodás, az ebből sarjadó bizonyosságba vetett hit maradt csak nekünk? Mert bizony az evilági tények csak kint és keservet ígérnek. Rosszabbat, mint a testi kínok, rosszabbat, mint a lélek mindenki számára ismert bánata. Most nem csupán személyes létünk apróbb-nagyobb gondjai nyomják

megpróbált lelkeinket. Egy nemzetért lobogó aggodalom, az alapvető emberi igazságérzet fellázítása, becsületes életeink megcsúfolása az, ami kínok kínjaként gyötör.”

Még be sem léptünk, s máris érezzük, hogy veszélyben a függetlenség?

*

A 2004-es év aztán még sürgetőbbé tette a kérdőjeleket:

„Miért, hogy a történelem most sem adott még elégtételt nekünk, s most is attól tartunk, hogy a kétsebességű Európában (...) a kétüteműek szerepét kapjuk? A megtúrtekét. Azokét, akik piacot nyújtanak a birodalmi vágyakat dédelgetni kénytelen kontinensnek. Akik olcsóbb munkaerőt jelentenek. Akik befogadják majd a hulladékot. Akik kiküldik tehetségeiket. (...) Valóban igényli Európa az általunk hozott színeket? Vagy, amint kiteljesül a – mai jelek szerint mindenáron lezajló – bővítési folyamat, be is darálnak minket az új nagy kohóba?

Globalizált, gépiesen működő falanszter Európa lesz a hazánk, vagy önállóan fejlődő, értékeit gondosan őrző, büszke nemzeti államok közössége jön létre? (...) Védhetjük-e öröklött és vállalt sajátosságaink felett az örökösödést? Vagy azok az érdekek, esetleg egyszerűen az új körülmények, a további felmorzsolódás felé hatnak? Alákerülőzünk a semmibe egy félelmetesen kutyorgó demográfiai örvény forgásában? (...) Itt élünk az őseink vére által védett földrész szívében, és fogalmunk nincs, hogy Európa szíve mit rejt számunkra?”

Ez a sok kérdés egyben jelzi, hogy már az európai álmaink teljesülése előtti időben is tudtuk, mire számíthatunk.

*

Vajon túlélhetünk addig, amíg ez az egész széthullik? És ami még nagyon fontos, hogy lehet-e ennek csendes és veszélytelen lefolyása? Vagy nagy és mindent megrengető eseményekre számít az, aki az újabb szabadulást várja?

„Ott fogunk állni nemsokára Európában, és leszegett tekintettel gyűrögetjük majd kezünkben rongyos kalapunkat. Írástudatlanok leszünk a ravaszul felajánlott támogatások elnyeréséhez. Csak nézzük-nézegetjük, mint gólya a lapos tányért. Európa meg majd elnézően somolyog.(...) Európa és a piacgazdaság minden rosszul magyarázott és alkalmazott szabályának helyes értelmezését kell újrakezdenünk! Meg kell ismernünk valódi jogainkat, és harcolnunk kell azokért! Alkalmassá kell válnunk valódi kötelességeinknek megfelelni! S mindezt úgy kell megtennünk, hogy szokjuk meg és követeljük meg egyenjogúságunkat. Hogy ne rohanjunk az erősnek hittet kiszolgálni. Sem mert így tanultuk, sem mert ez lehet valakiknek önös egyéni érdeke.”

Az elvárható magyar Európa-politika akkor még messze volt tőlünk. Az országot komprádorok irányították.

*

2004 májusában, ekkor már az EU-ban:

„A kontinentális egyesítő ceremónia hullámverése itt mossa kényszerű módon lelkesedő énem szellemi, s lelki partjait. A hullámok *fehér fogsora* (Majakovszkij), hol kulturált európai mosolyt mímel, hol meg – visszahúzódván – kivicsorognak alóla a letagadhatatlan, áldott barbárságunkra emlékeztető kavicsok. (...) Nem vagyok én vad ellenzője annak, ami elkerülhetetlen. Csak remélném, hogy nem szórjuk kincseinket a bika elé, kinek hátán Európa is tehetetlenül zötykölődik. (...)

Nagy az én bizonytalanságom, mert ide a globalizáció álruhában érkezik. Magára ölti a gótikus katedrálisokat, a reneszánsz csodáit, a demokrácia hímporát, a jólét varázsát, mindazt,

amit annyi éven át csak messziről csodáltunk. És persze hinti a szabadság és a függetlenség vonzó mítoszát. Most feltápáskodom, mögöttem tűzijáték durrog. Kinézek az ablakon. A domb mögül felröppenő tűzvirágok alatt csak elképzelem a lelkes bámész tömeget. A sok boldog új európaiat. Ők már csak berúgni tudnak, gondolom. Egyik sem mászna fel a szentgalleneni torony aranygombjához. Házhoz várja azt, de nagyobb fog zuhanni, mint bátor őse.

Errefelé a minket a célegyenesben vezérlő politika igen sekélyesen tette fel a kérdést. És ezt is hatalmi játékaiknak rendelte alá. Igen vagy nem? És az igent fogadta el csupán, azt is rövid kurjantásként. Minden mellézköngye, kérdőjel vagy kiegészítés nélkül. Aki nem ezt nyújtotta, azt besorolták a gyanús ellenzők közé.

Mert tehetségtelenségükben és gátlástalanságukban nem találnak más reményt a hatalom megtartására, mint az európai bőrbé bújt globalizáció feltétlen szolgálatát, sőt mondhatnák: túl-szolgalatát. S aztán az onnan érkező támogatást. És persze a vagyonszerzést.

Pedig Európába egy óvatosan igenlő, mindenre a lehetőségek szerint legjobban felkészülő, az előnyöket minden erejét megfeszítve kihasználó, a hátrányokat kivédeni próbáló, értékeinket körmeszakadtáig védelmező vezetéssel kellett volna belépni. És tartással, nem lesunyt fejjel, surranva, oldalazva.

Féltem ezt az országot, mert letéteményese az egész Kárpát-medencei magyarság jövőjének, és nem sejtji, hogy ettől elszakítva elvész. Európával vagy Európa nélkül”

Bizony érdemes lenne elgondolkodni azon, hogy milyen lenne a jövő Magyarországa, ha az elszakítottak az utódállamok tervei szerint beolvadnának, elmenekülnének? Milyen lenne viszonyunk Európához és milyen volna függetlenségünk?

*

„Hogy ezek az esztendőik európaiak lesznek-e? Ez lenne a kérdés.

De tudják Önök, milyen esztendőik várnak Európára? A világra? És ránk itt, az újra meg újra kettészakított Kárpát-medencében?”

Elkalandoztam volna a függetlenség kérdésétől? Vagy nagyon is ide tartozik a függetlenség útján hanykolódó hajó vélt révbeérkezésének hangulata?

*

És észlelhettünk furcsa, sokatmondó jelenségeket, már a belépést azonnal követő hónapokban is.

„Történt ugyanis, hogy Magyarország határain – annak összes kapujáról – eltűnt minden jele annak, hogy ez azért még az a Magyarország. Tudniillik az ezeregyszáz éves. Csak a neve maradt. Az is az európai jelkép udvarába biggyesztve. Még az ünnepélyes közvetítéskor felhördültem, amikor egy dolgos kezű magyar mesterember a televízió nyilvánossága előtt takarta le a háromszínű zászlót és a koronás címet, a csillagos késsel. Kellő kis lappangási idő után aztán kitört a botrány.

Akár a minket lebecsülő – felelős vezetőink által állítólag soha nem látott – uniós könyvkiadvány esetében a védekezés is készen állt. Az unió rendelkezik a csillagos kékről, de az illető ország jelképeiről nem. Azonnal fel kell rakni, stb. (...)

Most majd a magyar határon – kelletlen pofával – újra felszerelnek valami magyar jelképet. Szinte hallom, amint a karbantartók káromkodnak a váratlan különmunka miatt. És ezzel ismét lezárul egy történet. Elmagyarázták. Elmagyarázták? Esetleg megpróbálták,

megkísérelték megnézni, hol is van jelenleg a tőrés határunk? Vagy sikerül, vagy nem. Ha igen, az kész nyereség. Ha nem, oda se neki. Majd újrakezdjük.”

Mi volt ez? Tévedés, vagy függetlenségünk feladásának egy *freudi elszólása*? Azóta már mindez zászlók által nem leplezve történik, meg sem lepődünk rajta.

*

Még a belépés hangulatában vagyunk, májust írunk:

„A napokban (...) alkalmam volt hallani az Audi nagyhatalmú vezérét, ki arról nyilatkozott, hogy Magyarországot (tehát immáron Európa egy részét) azért választják tevékenységük színhelyéül, mert itt kellő mértékben alacsonyak a munkabérek. Az általa említett szám alapján a német béreknél több mint tízszer alacsonyabbak. Azt is jelezte, hogy ha emelkednek, akkor tervezik tevékenységük egy részének (alkatrészgyártás) keletebbre helyezését. E hír – melyet, mint európai kaptam egy másik európai szájából – megmozgatta érzékeny fantáziámat.

Amint az illik, először felháborodtam. Hiszen ebben a rövid kis nyilatkozatban benne volt az, ahogy egy egyenrangúnak szajkózott országra és annak polgáraitra tekintenek, és benne volt az is, amire számíthatunk a jövőben. Elhatalmasodott rajtam az az érzés, mely szerint az újonnan belépők nem felzárkózást remélhetnek, hanem annak a nemes feladatnak a végrehajtását, hogy az erős tagállamok hanyatlásnak indult jóléti gazdaságait még egy ideig bőrükre játszva próbálják felpumpált állapotban tartani, életszínvonalukat – amennyire lehet – konzerválni. (...)

Vajon mennyire nevezhető ez függetlenségnek, még akkor is, ha szabadon leírhatjuk kétélyeinket. (...) Ezen *ismeretlen kezek* által irányított világtendencia, minket érintő hatásainak fő jellemzője – mint tudjuk – a két véglet fokozódása. Vagyis a mérhetetlen elszegényedés, és a mérhetetlen meggazdagodás. A szegénység árján úszó, és azt semmibe vevő elit kialakulása.

Ez az a néhány gondolat, melyeket az Audi nagyfőnökének szavai ébresztettek bennem. Nem újdonságok, de naponta átgondolandók. (...)

A kontinens pedig 1100 év jutalmául kitérte karjait, s szólt: Isten hozott drága magyarok, de jó, ha tudjátok, hogy ha nem vagytok elég olcsók...”

*

Elérkeztek az első európai választásra való várakozás izgalmi:

„Itt már a globalizációra jól előkészített társadalmat terelnek annak végzetes mélységei felé sötét erők. De vajon minket a globalizációt túlélni, az igazi szabadság és függetlenség korszakába vezetni felesküdtettek mit tehetnek majd, ha e mélységekből kell felemelni a hazát?”

*

A 2004-es adventi levél is a szabadság és függetlenség Európája okozta csalódásról szól:

„Vajon valóban annyira szűkében voltunk a történelmi léptékű gondolkodásra képes vezetőknél, mint azt az eredmény mutatja? Ha igen, miért? S ha pedig nem, akkor mi okozta, hogy nem érvényesülhetett szavuk, befolyásuk?”

Vajon a Trianon okozta gerinctörés és a második, ezúttal tudati Trianont jelentő puha diktatúra volt az ok? Esetleg együttesen? Miként juthattunk oda, hogy 56 szellemi és lelki életmentő infúziója sem bizonyult ennél erősebbnek?

Ha legújabb kori történelmünknek utóbbi másfél évtizedét vizsgáljuk, hozzá kell tennünk ehhez még valamit. Nagy kitárulkozásunk a világ felé és a bennünk keletkezett vákuumok szomjas szívóhatása bizony az általunk szabadnak nevezett, s hitt világból is mást szippantott be, mint amire vártunk. (...) Egy hanyatló birodalom kebeleztet be minket, s félek, hogy szép szavai mögött maga is tudja, hogy csupán elkápráztatott gyarmata lehetünk, haldoklásának – újfent önmagát feláldozó – elodázója. Valaha a külső ellenség ellen védelmeztük, most belső rothadása miatt bekövetkezett gyengeségét próbáljuk ideig-óráig enyhíteni. Még az a biztos vigaszunk sincsen, hogy túlélését, s vele túlélésünket is szolgáljuk ezzel. (...) Az a néhány előny, melyet előttünk lobogtatnak, bizony számos olyan önmegtartóztatást követelő, alapvető érdekeinket keresztező tiltást takar, amelyek betartása még nehezebbé teszi a megmaradásunkért folyó küzdelmet. Magunkra vagyunk utalva. Egyedüli kapaszkodóinkat közös önmagunkban kell keresnünk. És éppen ezért ezt támadják meg azok, akik gyengeségünket akarják.”

Gondoltuk volna, hogy mindez alig több mint egy évtized után, még az akkori felismeréseinket is meghaladó mértéket ölthet?

*

A 2005. év is hasonló hangulatban indult:

„Szólt a Kossuth Rádió, s a riporter a magyar–román regionális együttműködést mutatta be. Ketten is voltak. Harmadik a román interjúalany. A magyar riporternek következetesen Bihar megyét mondtak, igaz, hogy rendkívül következetlenül Szatmár megyét is. Lehet csak attól féltek, hogy az indiai Bihar állammal ne tévessze össze a tág látókörű hallgató? Szóval lesz ott minden, gyorsforgalmi út meg légiessé váló határ és turizmus. A népszavazás – mint a román partner mondta – őt nem sérti. Mindennél fontosabb az üzleti haszon. Egyébként mindkét megyének RMDSZ-es elnöke van. Vajon azoknak Bihar a Bihar, vagy mindegy? Én remélem, nem. Még nem jutott talán el oda is a: *na és*, meg a: *de még mennyire*. Erről is majd mindjárt mondok valamit, mármint arról, hogy még mennyire jutottunk ezzel az Európával. (...)

Maradék jobboldali médiahíresztelők szerint 2004-ben, első uniós évünkben, több mint 300 millió EU-s nettó befizető lettünk. Ez a teljes és szerves (vagy teljesen szervilis) befogadás!

De majd Bihar és Bihar együtt pályázza meg a pénzeket, s akkor menni fog az üzlet.”

Közös Európánkban, s már azelőtt, főleg a proletár internacionalizmus éveit követő globál-internationalizmus éveiben miért hódított, s hódít annyira a szomszédok vélt vagy valós érzékenységeire való oly nagy odafigyelés. Az ő függetlenségük tisztelete ilyen fontos? S ha már ezt tartjuk példaértékűnek, miért nem várunk el hasonlót mi is?

*

Továbbra is 2005:

„Nemrég már írtam erről panaszos sorokat, persze tovább megy a propaganda és repes a remény, hogy a megoldatlan kisebbségi sors – az a Makkai féle *nem lehet* – Európában fog megoldódni, mert a csatlakozás a kérdés biztos kulcsa. Ne is tegyünk semmit, felesleges, feszültségkeltő, zavaró. Majd Európa.

Akkor említettem, hogy a reménykedésnek vissza kell szállnia a valóság talajára. Terepasztalnak részben a már EU-tag Szlovákiát ajánlottam.

A Benes-dekrétumoknak a magyar kormány egyik tagja és a felvidéki kisebbség egyik vezére által történt megemlítése újfent hiszterizálta a nacionalistákat. Fellángolnak a durva magyarellenes szövegek, és semmibe veszik az állítólag létező európai normákat, jelezvén, hogy hiú ábránd minden reménykedés.

Európa nem gondjaink megoldását keresve – szabadságunk, függetlenségük, felzárkózásunk, vagy éppen traumáink gyógyítására végett – szorított (sic!) magához, hanem saját gondjait megoldandó, és e cél érdekében hajlandó megfelekedni minden bajunkról. Nem gondokat akarnak ők felvállalni, hanem túlélni szeretnének és erősödni, akár a mi kárunkra is gazdagodni, versenyképesnek maradni, világpolitikai súlyukat pedig növelni.

De a várhatóan még sokáig nem EU-tag Délvidéken észlelhető atrocitások megtapasztalt európai kezelési módja sem utal egyébire. Azok a rettentő tapasztalatok sem ébresztették fel őket? Hihetetlen lenne? Felébredtek ők, de eszük ágában sincs azt tenni, amit mi reméltünk. Kímélik magukat. (...)

Csak az lehet a miénk, amiről nem mondunk le könnyelműen, s amiért keményen, felelősen és emelt fővel megharcolunk. Ezt már a haza bölcse is megmondta.”

Igen, kedves olvasó! Már a Gyurcsány-érában vagyunk, a puccs sikeres volt.

Közben keserveink felemlegetésének sorában még alig kerítettünk sort ama hírhedt benesi dekrétumokra. Vajon mi az, ami annyira szívósan élteti azokat? Európa fején is nagy vajak olvadnak a kollektív jogok dolgában. A magállamok történelmét ismerjük. Vajon ők mennyire ismerik a peremvidékét?

*

A most faggatott gondolatokkal rokon sorok 2005-ből:

„Európa ismét meghízott. Reményeink ismét megfogytak.

Alig történt meg az örömteli esemény, máris világos minden józanul gondolkodni képes ember számára, hogy a neoliberalizmus szellemében vágózó globalizáció strómanja – az Európai Unió – azt tette, amiért létrehozták.

Ebben az *európai* sikerben – vagyis az újgyarmatosítás mindent elfedő lelkesedést feltételező előrehaladásában – előbb az anyaország, most pedig az abból már 86 éve önmagánál is nagyobb darabot magáénak tudó új tulajdonos politikai elitje jeleskedett. Egyformák voltak a feltétel nélküli csatlakozás igyekezetében. A tárgyalások eredményei valójában csak az előre túllicitált elvárásoknak az eredetileg várt szintre való visszarendezését jelentették. Olykor még ennyit sem. A fellelhető különbségek árnyalatnyiak.

A hatalmas agrárproletár tömegekkel belépő Románia nem számolt azok majdani sorsával egy olyan közösségben, amelyben éppen ők jelentik az egyik legfőbb gondot. A történelmi megújulásának csodáiról híres Magyarország vezetői pedig ugyanezt teszik azzal a réteggel, melyből a nemzet eddig mindenkor képes volt talpra állni.

Európa térképén itt úszik egymással szemben a két egykori hal alakú ország. Egymást takaró fejük, kopoltyújuk közös. Ebben jelképesen benne van az eleve elrendeltetett egység lehetősége, sőt törvénye. Előttük egy közös és azonos veszéllyel tele jövő. Előttük a veszélyeket jelentős mértékben kiküszöbölni képes összefogás lehetősége. Az eliteket megválasztották népeik, most az elitek választhatnak, gondjaik immár határtalanok.”

Szomszédunknál ma sem a függetlenség vagy a szabadság a legelső, hanem az egységes és oszthatatlan nemzetállam. Eddig a lakosság be is érte ennek nagyromán tudatával. Hogy eztán mi lesz, az még kérdéses. Sokan ismerik meg a nagyvilágot, a szuverenitást nem sértő

autonómiákat? Ismét csak reménykedünk, de ebben az esetben nem lehetünk elég óvatosak. Arrafelé másként forog a bizantín ész. És a politikusok elfogadott gátlástalansága nagy előnyt jelent. Ami pedig a paraszt tömegeket illeti? Ők millió számra vándorolnak ki nyugatra, de nem az autonómiák tanulmányozására.

*

2005 adventi levele szabadságunk és függetlenségünk belső ellenségeit említi:

„Kisebbségben van a nemzet saját hazájában. (...) a helyzet drámai, az idő sürget, és a szakadék előttünk tátong.

Mint civil értelmiségiek, mint besározástól ódzkodók, hajlamosak lennénk megbújni saját szellemi kuckóink langymelegében, de hiába próbáljuk, mert durva szelek és erős lelkiismereti vívódások fogják megzavarni annak kellemesnek remélt légkörét. Ki kell állni! Ki kell, mert sajnos kevesen vagyunk, s mert napról napra kopik a nemzet jövőjét biztosító létforma igénye. Homályosodnak a szemek, és csalóka és hívságos, talmi értékek leselkednek minden vonzásukkal elvenni maradék látásunkat. Képzeljük el, hogy mi lesz itt, ha azok, akiknek megmaradásáért aggódunk, nem is fogják ezt igényelni. Ha már nem érdekli őket a holnap, ha az egyén kiteljesedésének hamis jelszavát skandálók elvezetik őket a nemzeti önfeladás végső állomásáig? Miközben az idejében ébredő nemzetek ezzel ellentétes irányba haladnak.” Vajon manapság hányan vannak az önfeladók, a nemzettagadók?

*

2006 adventjének levele sem csupán kívül látja a veszedelmet:

„Eltelt egy újabb nehéz év és tovább haladtunk visszafelé. A haza sorsa nem hogy jobbra fordult volna, de nevetség tárgya még emlegetni is. Aki emlegetni merészeli az magyarkodó megszállott, populista, szélsőjobboldali, *vagy amit akartok*. Hova vezet ez az út? Okolható érte csupán a nagyvilág, mely a globalizációs célok vezérelte Európán keresztül abban érdekelt, hogy olyan kiszolgálói legyenek mindenütt, mint akik nálunk uralkodnak? Vagy ideje ismét és ismét magunkba nézni, kegyetlen őszinteséggel, könnyű álmot nem tűrő igazmondással?”

Ez az ősz és az őszi beszéd mindenki által ismert képtelenség. Mindent leleplezett, mindent érthetővé tett s azóta is érezteti hatását. Csak az az érthetetlen, hogy a bűnösökön kívül még vannak, akik ezt is képesek elfogadni és megmagyarázni önmaguknak.

*

2007-et írunk, már a második balliberális ciklust tapossuk:

„Negyedik éve mondhatom hivatalosan is azt, hogy Európához tartozó európai vagyok. Hogy előtte ezt ki tiltotta meg, s főleg, hogy előtte miért nem voltam az, tudjuk jól. Pedig számomra az európaiság nem a nyugat gazdagságát, nem is csak a szólás szabadságát jelentette, hanem azt a belső igényt, melyre szüleim és a velük közös szellemi környezetem nevelt, s melyről soha le nem mondtam.

Már megismertük, hogy mit jelent az az Európa, ahova az ország egy része lelkenézve lépett be. Mi azonban továbbra is jobban érezzük magunkat a belső Európánkkal. Miközben az ország azért küzd, hogy megfeleljünk kegyes és hálátlan befogadóinknak, bennem egyre erősebben éledezik egy olyan érzés, hogy inkább ennek a külső Európának kellene megküzdenie azért, hogy megfeleljen a bennünk élő belsőnek. Feltéve, ha meg akar maradni annak, amire történelme elhívta. Vajon ez a belső európaiság jelent-e belső szabadságot, s függetlenséget?

Első európainak kikiáltott éveimet azonban nem az annak való megfelelés igyekezetének gondja árnyékolta be, hanem főleg az ettől független, sőt ennek ellenére fennálló bel-magyar gond. (...)

A sok tragédia: Mohi, Mohács, Nagymajtény, Világos, Trianon, Párizs után talpra álltunk. 1989-et, az első szerencsés fordulatot követően azonban orra bukott az ország. Mint aki megrészegült. (...) Bármi legyen az elkövetkező évek története, én nem a gazdasági bajoktól félek elsősorban. A lelki, szellemi pusztítás visszafordíthatóságának nagy kérdőjelei, vagy netán visszafordíthatatlansága aggaszt. Ha egyáltalán lesz ilyen igény?”

Ma minden jel arra mutat, hogy a minket bekebelező és kihasználó Európa sorsa sem biztosabb, mint meggyötört kis hazánké.

*

2007-ben az adventi levél ismét előre néz, tehát próbál reménykedni a szabadság és függetlenség lehetőségében, de figyelmeztet is a majdani feladat nehézségére:

„Csüggedésünk ma látható mélységei talán éppen azt a pontot jelzik, ahonnan már csak felfelé van elmozdulás. (...) Hiszek benne, hogy előbb vagy utóbb megtörténik. A rossz, ami körülvesz, már nem írható le jelzőkkel s nem is érdemes szavakat keresni vagy azok fokozatait ragozni. Van, amikor a gonoszság már önmagát emészti el, és ma ezt a pontot közelítjük. A gátlástalanság nagy előnyeit a becsület és tisztaság önkorlátozó ereje eddig nem tudta ellensúlyozni, a *neki mindent szabad* magatartás eleddig előnyt jelentett, de ez elképzelhetetlen, hogy a végtelenségig képes fenntartani önmagát. S mivel a hatalom és az erő megtartásának módszereiben csak a megengedhetetlen tárházából képes fegyverkezni, előbb vagy utóbb ez a lehetőség kimerül. Közeleg a mindenki számára világos lelepleződés pillanata. Nem tudhatjuk melyik percben. Nem is lesz könnyű. Ami utána ránk vár talán az lesz a leginkább embert próbáló, de ezt is túl kell élnünk. Nem sok nemzet van a földkerekségen, amelyik ebben nagyobb gyakorlattal rendelkezne.”

Aztán megismertük a leírhatatlanul mélységesnél mélyebbet is.

*

Olvassuk 2008 adventi levelét:

„A neoliberais világnak, s minden ahhoz tartozónak a bírálata bűnnek számít és üldözendőnek, érte könnyen billogot égethetnek rád. De hiába vagy óvatos e téren, útban lehetsz más okból is, és ha kell, megtalálják a módját, hogy szalonképtelenné vagy akár semmivé válj.

Ami igaz körülöttünk, annak nincsen maradása. Hazugságokból épült világ hazugságpalatóját lakják a hazugságvilág helytartó lakásai nálunk és szerte a világban. Most azonban már a jelzalog alatt roskadozó viskókra fáj a foguk. A *világ csendőrének* birodalmában már árverezik a kisemberek portáit. Már nem állhatnak ki ők sem kertjeikbe a gyerekekkel reggeli zászlófelvonásra. Ilyesmire készülnek felénk is. Először lelkünket vették birtokba, aztán szellemünket kötötték gúzsba, s mára eljött a test életképességét korlátozni szándékozó cselekvések ideje, a gyógyítás lehetőségeinek szétverése. Maradt még némi önállóság, a ház, a lakás: az én házam az én váram. Most a jelzalogválság eredményeként ezt készülnek kihúzni az emberek alól, s ahol van, ott a földet is. Mehetünk! Mobilitásra bíztatnak, korszerűtlennek nevezik szokásainkat, földhözragadtnak csúfolnak, feleslegesnek tartják a falut. És ezt saját vezetőink mondják. És teszik. Ha így megy, akkor a föld

földönfutóinkkal lesz tele, de ez a föld nem a mi földünk lesz már. Futásunkért is fizetnünk kell majd.

Rettentő előképek. Ismét borúlátással vádolhattok. De a tények, az események, a tapasztalat mást mondanak. Egyetlen erős várnak már csak az Isten maradt. S csak újra és újra mondhatom a Nagy Fejedelemmel: *ha Ő velünk, kicsoda ellenünk.*”

Tehát nem csupán egy ország függetlensége a tét. A szabadnak hirdetett önmegvalósító egyén, éppen ennek kábulatában veszti el függetlenségét. A kettő együtt teljes.

*

2009 tavaszán kelt naplójegyzetben írom:

„Új kormány új csellel folytathatja az elkezdett munkát. Majd lesz új gúnyája is. Amolyan szakértői, professzori talár.

Panaszkodom naponta, hogy nincs nemzetstratégiánk. Dehogy nincs! Van nemzetpusztító stratégiánk, és nemzetpusztító stratégiák ülnek nyakunkon. Nem egyszerűen hozzá nem értők, nem egyszerűen elmebajosak. Nem! Felelős, tudatos rombolók! (...) Nyakunkba kapott új, szerényen körülpillantgató, szinte félénk zsokénk, éppen megtévesztően szelíd ábrázatával sorakozik fel a nagy szélhámosok közé. (...)

Mire is gondolok? Nos, a tervezett nemzetveszejtésre.

Mert terveinek célkeresztjében éppen a család, a gyermek és a gyermeket nevelők vannak. Teszi pedig ezt ott és akkor, ahol és amikor az áldozat csupán néhány évtizednyire áll a demográfiai szakadék visszafordíthatatlanságának pontjától. (...) A globalizáció népességcsökkenést akar. A megvalósító elv itt is a fűnyíróé. Az az okos önmérséklet, ami elképzelhető a milliárdos vagy százmilliós nemzeteknél, a mi esetünkben már a halált jelenti. Aki hatmillió magyarral számol, az *nulla magyarral* számol. Az nem akarja ismerni egy fogyó nemzet demográfiai örvényének tudományos igazságait, az nem akar tudni a korfáról stb.

Ezek után szabadság és függetlenség már nem számítanak tételnek. (...)

Nehéz évek előtt állunk.”

*

2009 adventi levele is figyelmeztet:

„Hitet tehát abból kellene merítenünk, hogy itt vagyunk, hogy mégis élünk. Ehelyett járjuk haláltáncunkat az aranyborjú karikatúra körül, s összetörve hevernek kőtábláink.

Mert mi táncolunk! Mi!

Hát persze, hogy vannak bűnösök. Ismert és ismeretlen táncoltatók. De mi! Mi! Mi mit teszünk? Hol vad orgia, hol mindent pusztító tespedés a tettünk. Pedig csak hátra kellene tekinteni, s aztán előre lépni. Lassú, megfontolt, erős léptekkel. Kőtáblákat hordozó hittel. Magasra tekintő reménnyel.

Akkor minden ármány magától lenne semmivé!”

*

Naplójegyzetemben ekkor Ryszard Legutko lengyel politikai filozófust idézem a Hítel 2010-es évfolyamának első számából:

„»...Mikor Kelet-Európa felszabadította magát a szovjet uralom alól, elsőként azt értették meg vele – és nem kevesen magyarázták neki –, hogy a liberális minta követendő. Hogy mit jelentett a *liberális minta*, nem volt világos, Ami világos volt azonban, hogy ennek az ajánlatnak bármilyen elutasítása – legyen az mégoly leplezett is – vagy akár a >liberális<

kifejezés átgondolt cseréje *nem liberálisra*, kellemetlen következményeket vonna maga után a nemzetközi intézményrendszerben és a külföldi közvéleményben egyaránt.«

Tehát, ha ki is bírjuk fél lábon, ha úgy is történik, miként reméljük, a folytatásban a megmentésünkre felesküdő bárkinek, durva ellenséges nemzetközi és nem elhanyagolható erejű, hasonlóan ellenséges hazai környezetben kell megkísérelni a lehetetlent. S mindezt egy tudományos alapossággal előkészített aknamezőn közlekedve.”

A szakítópróba eddigi legkritikusabb hónapjait éppen most (2014-ben fűzöm hozzá ezt) éljük. Reméljük, hogy többen vagyunk mi, türelmesek. Mert a *még kér a nép, most adjatok neki* mai, más helyzetben elhangzó, s mást jelentő tanácsa mögött, egy jelentős tömeg elvárásainak való megfelelés kényszere áll. Ez a tömeg nem tudja értékelní sem a szabadságot, sem a függetlenséget, csak a pillanatnyi szükségletet. A nemzeti tudattal járó áldozatos türelemnek túl kevesen vannak birtokában

*

Még ez év tavaszán jegyeztem le gondolataimat egy eddig nem érintett kérdésről, mely nincs messze a függetlenségtől:

„Hadsereg még annyi sincs, amennyit a szégyenletes és pusztulásunkat megcélzó Trianoni békeszerződés megengedett. Amennyi van, részben az is külföldön állomásozik. Tartalékos hadra fogható katonánk, amint azt a napokban olvastam: 17 van. Ez nem vicc! Nem 17 ezer, nem ezerhétszáz, hanem tizenhét.

Na, de minket nem fenyeget semmi és senki, szólhat a megnyugtató sablonválasz.

Különben is utántölthető világszínvonalú Gripenek őrködnek felettünk, hatalmas államadósságunk gyümölcseként csüggve az égen. Vagy a földön. Mert ha idegen kémrepülő jön, akkor nem csüggnek az égen. A pilóták hazamennek anyukájuk ajkán csüggeni. Ha viszont másnap mégis felrepülnek, akkor alulról jön a vész. Nem tudnak leszállni, megnevezhetetlen színesfém tolvajok miatt, akik a katonai repülőtérről lopják megélhetésükhöz szükséges napi kábeleiket. Hogy kik ők, arról nem szabad beszélni, nem illik kilétüket *lekábelezní*. A honvédők vezetői pedig közben békés pénzügyi elfoglaltságaikkal töltik szabadidejüket. Egyelőre szabadon.

Ez kérem nem kabaré, ez nem tréfa. 2010 márciusában ez a válaszút és választások előtt álló Magyarország!”

Furcsa ellentmondás, hogy Trianont a független Magyarország létrejöttének nevezik. Pedig ott végletesen korlátozták katonai készültségünket. Az unió a szavak szintjén ismét függetlenségünket jelentené, de hadierőnk még ama trianonit sem éri el arányaiban.

*

2010 őszén, választási győzelem után:

„Élet-halál küzdelem kezdetén vagyunk!

Az önvédelmi harcra felesküdöttek, az önvédelmi harcot óhajtók, az önvédelmi harcban érdekből résztvevők, az önvédelmi harcot kinevetők, az önvédelmi harcot gáncsolók és a mindenkor nagyszámú közönyösek tevékenységének eredője lesz az, ami történni fog. És persze a külső ellenerők aktivitása, belső gondja, esetleg remélt korszakváltása gyakorolhatja a legfontosabb befolyást majd mindezekre.

Vagy talán mégsem?

A legfontosabb az akaratunk és küzdőképességünk, bátorságunk és ötletgazdagságunk. Tehetségünk, és az ezt kibontakoztatni képes erkölcsi megtisztulás.

Előre hát, mind, aki ezt akarja! És így!”

Íme! A győztes választások sem hozták el a nyugodt, független és szabad ország életérzését. Mert nyilvánvalóvá vált, hogy önvédelemre szorulunk saját szövetségünkön belül.

*

Október 23-án kelt gondolatok:

„A kényszerből választott merész útirány nem enged meg nyafogásokat, nem enged meg semmiféle belviszályt.

A társadalom számára nem most van az ideje az elmúlt évtizedek frusztrációit varázsütésre átfordítani az elvárt teljes komfortérzés állapotára. A baj olyan nagy, a megoldás olyannyira időigényes folyamat, hogy különleges állapotban kell végigcselekedni. Ezt nevezem önkéntes szükségállapotnak. Valóban különleges állapot ez. Pontosabban számunkra különleges. Nevezhetnék úgy is, hogy önmérséklet.”

Ismét és ismét az önmérséklet, az áldozatvállalás képességének igénye. Sajnos, a lecsengett puha diktatúra és az ezt követő neoliberais hatások, nem erre nevelték a magyart. A baj heveny, a megoldás pedig időért kiált. Mi lehet még ebből?

*

November 4. szomorú emlékű napján leírt jegyzet:

„Ne feledjük el, végveszély van. Túl kell élnünk addig, míg a rossz útra tévedt pénzközpontú világ, az értékalapot nélkülöző virtuális pénzekre épített egész globális rendszer saját csődjére ráébred. Mert mi magunk ezt aligha tudjuk befolyásolni. Ez egy ép és csak az igazságra alapozott nemzeti emlékezet, a hazugság minden formájának – beleértve az elhallgatást is – felszámolása, s az ezáltal gyarapodó lelki tartalékok nélkül nem lehetséges.”

A szabadság és függetlenség olyan cél, amelyet csak tudatosan lehet elérni. Ennek a tudatosságnak az alapja pedig a folytonos támadások alatt sorvadozó nemzettudat erősödése. Ez a globalizáció által lebontásra szánt hagyományos társadalmak egyik fő kötőanyaga is. És egyben az őt érő támadások magyarázata.

*

De mi van az év adventi levelében?

„Térjünk vissza az időben csupán egy évet, és látni fogjuk, hogy nem volt már más remény a változásra, csak az Örökkévalóban vetett hit. Akkor ezt így mondtam: eljött az idő, amikor az ég és a föld összeér. Amikor az ember, ha csupán egy kicsit képes volt gondolkodni, azt láthatta, földi erő már nem segíthet. Most úgy tűnik megkaptuk a várt segítséget, és földi adventünk is meghozta a megváltás reményét. Szemeinkről lehullott a hályog.”

A cselekvés lehetőségének ideje elékezett.

*

A 2010-es évben írtam, egyik utolsó naplójegyzetemben:

„Magyar hazánk és nemzetünk léte egyszerre és elválaszthatatlanul táncol a történelmi borotvaélen. Az úgynevezett szabad világba már két évtizede beléptünk, s még nem látjuk igazi eredményét. Annál több csalódás ért s annál fájdalmasabban vehettük észre, hogy egy kívülről ránk erőltetett durva politikai diktatúrából egy vonzóra dekorált és belénk oltva működő pénzügyi diktatúrába léptünk át. A rendszerváltásnak nevezett álom nem valósult meg, s nem is valósulhat meg abban a naivul megálmodott formában. (...)

Kemény lépésekre kényszerül a kétharmados többség egyetlen esélyét kihasználni köteles vezetés. Az intenzív szobában nem lehet sokat gondolkodni. Az életmentés szabályai nem hasonlíthatók egy idült betegséget kezelgető ágazat módszereihez. Gyors, határozott s olykor heroikus lépések kellenek. Gyakorta kockázatosak, mi több a hiba lehetősége is benne van és annak kiigazítására is ismerni kell a megoldásokat.

Amikor a tét minden hazaszerető szakember szerint a végveszély elhárítása, mely nem csak az eladósodás, de a demográfia, s ami a legveszélyesebb, a morális válság oldaláról is szorongat, akkor párt, csoport, egyéni s pláne idegen érdekek mentén akadályozni a mentést csak egyféleképpen minősíthető: hazaárulás.”

Tudhatjuk, hogy a tömegek nem mindig úgy élik meg a csalódást, ahogy a tisztánlátásra felkentek. Ők nem a függetlenséget vagy a szabadságot siratják, hanem sokkal földhözragadtabb igényeiket, s annak magasabb összefüggéseiről sokszor mit sem sejtnek. Ez lehet az egyik kapaszkodó függetlenségünk ellenségeinek mesterkedéseire. Ezért érthető a tömegek önálló gondolkodásképeségének leépítésére és ravasz befolyásolására tett – világszerte tapasztalt – igyekezet.

*

Aggódások 2011 februárjából:

„Az a várakozás, hogy adjon vagy nevelődjön fel egy olyan politikai erő, mely megpróbálhatja az országot a neoliberais *tévideológia* irányította globális világ *oldalvizen* elkormányozgatni – magyarul életben tartani – addig is, míg ez a rövid életűnek tűnő rendszer önmagát emészti el, beteljesülni látszott. (...)

Végig tudni kell, hogy a gazdasági útkeresésnél is nagyobb fontossággal lebeg felettük a legfontosabb feladat. Ez nem oldható meg olyan sürgősséggel, mint a pénzügyi tűzoltó intézkedések. Ez a feladat a nemzet mélységes morális válságának és megosztottságának fokozatos felszámolása. Ennek megoldása képezi minden más kérdés alapját, és egyedüli útként áll előttünk, egy remélt és még ezután kiérdemlendő jövő felé.”

És mindezt úgy kell megoldani, hogy az ország függetlensége közben ne sérüljön. Ma is előttünk álló hatalmas feladat.

*

Ekkor felbukkan jegyzeteim közt egy rövid összegző szakasz.

„Húsz év alatt a múltból megmaradt nemzeti értékeinket elkótyavetyélték, ennél is fontosabb, de kézzel nem fogható kincseinket: a hitet, tudást és becsületet – tudatos rombolással – válságba taszították. Mindez világosan áll előttünk, de nem hiszünk a szemünknek, hanem indulatok, önös érdekek, s főleg – éppen a diktatúra örökösei által terjesztett – ámító tévhitek irányítják gondolatainkat, s mint látjuk, sokunk tetteit is. Tüntetőnk, elégedetlenek vagyunk a kilábalásra általunk kijelöltekkel, azonnali eredményeket követelünk, régóta halaszthatatlan – igaz fájdalmas – lépések felvállalása miatt háborgunk. Nem vagyunk képesek áttekinteni a nagy egészet, a ránk nehezedő külső kényszereket. (...)

Amire már régen vártunk, az egy olyan nemzeti erő, mely a hatalmat pártpolitikai (mert másként nem lehet) eszközökkel megszerezve és megtartva nemzetpolitikát folytat úgy, hogy alkalmazkodik amennyire muszáj, és ellenáll amennyire lehet. (...) Túlélési kísérletünket addig folytathatjuk, amíg a nagy ellenség magától leépül vagy önmagát átalakítani kényszerül.

Közben tudva-tudjuk, hogy nagy veszedelmek fenyegetnek. Ha precedenst szolgáltunk az ellenállásra, akkor ellenünk fordulhat a megnevezhetetlen háttérhatalom.

Belső kiszolgálói is aktivizálódnak, mert őket nem a nemzet túlélése érdekli, hanem az annak elárulásáért beszerhető morzsányi haszon, ami persze egyénre szabottan mérve bizony nem morzsányi.”

2011 tavasza óta ezt még fájdalmasabban és a végveszélyt idéző méreteken tapasztalhattuk meg. Hatalmas küzdelem a szuverenitás megvédése.

*

Azon a nyáron jelent meg egy másik összefoglaló gondolatsorom:

„A globalizáció fokozatosan közelgő veszte egészen egyszerű magyarázattal bír. Ugyanis annak elitje nem arra esküdött fel, hogy a föld adottságainak megfelelően, globálisan próbáljon a rajta élő emberiségnek az észszerűség és lehetőségek szabta kereteket nem feszegető, hozzá méltó életkörülményeket biztosítani, hanem saját megélhetetlen és felélhetetlen – tehát teljességgel felesleges – gazdagsága érdekében, egész földünkre kiterjedő kizsákmányolást és egy világgyarmatot hozna létre, a globalizálás eszközével. (...) Ez a terv már a természeti törvényekkel próbál dacolni, és előremenekülő kapzsiságában nemcsak saját sírját ássa, hanem globális pusztulást okozhat.

Míg azonban a természet alkalmas lesz véget vetni ennek az örült emberi pillanatnak és nyomait is képes lesz az időtlen idő áldásos munkájával eltüntetni, az emberi társadalom mai állapotában nem képes a belőle sarjadt örületet megfékezni, s következményét – saját pusztulását – elkerülni.”

*

Ezt egészíti ki a következő feljegyzés:

„Ha fel nem ébredünk, pusztulásra vagyunk ítélve.(...) Nem látjuk, hogy itt csak két út van? Az egyik az, ha hallgatunk egy való világnak álcázott megrendezett világ hamis csalogatására és hamis értékeit imádvá először rabjai leszünk, majd nyomorultul elpusztulunk. A másik sem sokkal biztatóbb, de az legalább választani enged a szép, harcra emberhez, nemzethez méltó pusztulás, vagy a bizonyos százalékban lehetséges siker között. Vagyis van egy esély. Persze ez a nehezebbik út. Lehet itt szó arról, hogy mit kell választanunk? Lehet ez vitás? (...)

És mégis, értelmesnek nevezett emberek tízezrei tiltakoznak, ordítóznak, százezrei morognak és emlegetik csalódottságukat a megoldást kereső tétova kísérletek vagy a bátor harcra kiállások láttán, sőt nem kevesen mások a rövidtávú érdekeiket jelképező pecsenyéjüket sütögetvén, avagy zsigeri gyűlöletüket szolgálva követnek el mindent a megmaradás ellen.”

Saját függetlenségünk kérdése így olvad bele kis részecskeként egy apokaliptikus történelmi küzdelem egészébe.

*

Sorok a függetlenségünket fenyegető erő egy másik álságos oldaláról:

„Minden összekavarodott. A központi és a nemzeti akaratok különbözősége, a nemzetiségi és az osztálykülönbségek a vallási szakadékokkal is tarkítva, kiszikkadt szikes mezőhöz tették hasonlatossá a Kárpát-medencét, s a repedéseket ártatlanok, naivak, megszállottak meg gazemberek vére és veritéke öntözte. Ha akkor tudták volna, miként fog lépcsőről lépcsőre összeomlani az egész! (...)

A figyelmeztetés azonban ma is anakronisztikusnak hangzik. (...) A globalizáció ugyanis, céljának végső eléréséig a nemzeti ellentéteket maga is felhasználja. Közben persze zeng a multikulturalizmusnak, a másság tiszteletének és egyéb hamis igéknek a hirdetése.”

*

Továbbra is 2011-ben vagyunk:

„A globalizáció tátott szája ott búzlik alattunk. Mindössze arra vár, hogy sült galamb módjára végleg belerepüljünk. (...) Csak az áldozatvállalás, csak a követelődzés elfeledése menthet meg. Ez az, amit senki sem mer kimondani. Mindenki saját vagy társadalmi csoportérdeke mögül nézeget körül, vagy kiabál. A közös nagy érdek eltörpülni látszik.

Szeretnénk remélni, hogy a komprádorok világának nálunk leáldozott. Sajnos azonban az önös érdek még gyakran és sokfelé felbukkan. Mindenütt értékvesztett silányság észlelhető. Közben azonban a megmeneküléshez anyagi forrás szükségeltetik. Honnan? A további eladósodás elképzelhetetlen, mert egy (két) történelmi időszak már végzetesen eladósított. Trianon pedig eleve szegénységbe taszított. Mindkét oldali szakembergárda tudja, hogy a világnak – melyben élünk – nem lehet fejjel nekimenni. Maximum ügyes oldalazásra, krajcolásra van esély. Marad tehát az áldozatvállalás!”

Vajon van-e idő arra, hogy az a tömeg, amelyet a puha diktatúra és a neoliberalizmus negyedszázados hatása nevelt úgy, hogy erre képtelen legyen, ezt mégis elfogadja. Mennyi idő kellene, hogy megértse azt a másik önmegvalósítást, a közös szabadságot és függetlenséget, mint a megmaradás zálogát. És, hogy ne hagyja magát politikai célból, még ki nem elégíthető igényein keresztül hergelni. Azokat az igényeket csakis az általunk megtermeltből elégíthetjük ki. A könnyelmű ígéretések valóra váltása újabb adósságot jelent, a jövő elzalogosítását. Ezt kellene megértetni az elégedetlenkedőkkel.

De van ennek az éremnek egy másik oldala is. A sértettek tábora. Az elképzeléseik, vágyaik, ambícióik, hiúságuk szempontjából érintettek. Nem tisztem neveket sorolni. Voltak, vannak és lesznek még ilyenek a társadalmi piramis minden szintjén és nagyon sokat képesek ártani. Főleg a saját oldalról kikerülők.

*

Már ekkor érezhető amint előretörnek a nemzetállamok elleni erők. Céljukat azóta jobban megismerve, érthető módon.

„A teremtés nagy folyamatának, ennek a legtitokzatosabb alkotásnak, mely természetesen nem lehet a véletlen műve, az ember a végső s legnagyobb eredménye. (...) A megmaradásához közösségben kell élnie. Ennek szolgálata nem véletlenül az emberi lét egyik fő parancsolata.

A közösség alapja a család, s ezek alkothatnak különféle feltételek alapján szerveződő kisközösségeket, azok pedig együttesen a nemzeteket. (...) A homogenizálás, a multikulturalizmus erőltetése egy felülről lefelé zajló, fordított folyamatot indít el, a nemzeteket összemossa, a közösségeket felemészti, a kisközösségeket ellehetetleníti, a családokat szétrombolja, s így felszámolja az egyén létezéséhez és fennmaradásához szükséges feltételeket. Ez pedig a teremtés szándékával szembeforduló pusztítás. Vagyis öngyilkosság!”

Ennek a folyamatnak a részei tehát a szuverén nemzetek felszámolására szőtt tervek, szabadságuk látszattá silányítása.

*

„Hullámzik a svájci frank értéke. Erőteljesebben, mint a Genfi-tó. Naphosszat emlegetik az alpesi valutát.(...) Bizonyára vannak közöttünk könnyelműek, mert nem vagyunk egyformán óvatosak és okosak. Őket is visszatarthatta volna más ösztönző rendszer, jó tanács, bizalom vagy éppenséggel egy nem elbutításban és félrevezetésben utazó ideológia. (...) Milyen világ ez, ahol a mások kirablásának üzleti módozatai a napi valóságban is az alapvető jogok sáncain belül vannak, a túléléshez való jog viszont csak papíron létezik, s a valóságban e sáncokon kívül található. Egy kis ország vezetője mondogatja mostanság, hogy véget kellene vetni a spekuláció világának, és jöjjön el a munka világának ideje. Igen. Lehetnének a munka országai, hiszen a világ nagy részét szorgos emberek és a munka hagyományával bíró országok alkotják. (...)

Mikor veszik észre, hogy ez először nemzetek tönkretételével és eltűnésével, előbb-utóbb pedig az emberi faj létének veszélyeztetésével járhat? És ez nem pusztán ijesztgetés. Erre ma már tudományos kutatók véleményei figyelmeztetnek az élet több oldaláról.

De köröttünk néma csend. (...) Közben pedig rohanunk a tragédiába!”

2011 szeptemberét írtuk akkor. Ma reggel (2014. november 14.) a miniszterelnök a devizahiteltől való megszabadulást a függetlenség feltételeként emlegette. És azt is mondta, hogy megvédik az ország szuverenitását!

*

„A feladat óriási. A feladat óriásokat kíván. A kevés óriássá nőni képesek pedig kénytelenek magukon hordozni a választói képzelet megtévesztésére gonoszul rájuk aggatott gonosz jelmezeket is. A szerencsés tisztánlátók ne legyenek büszkék tisztánlátásukra, hanem értsék meg azokat, akiknek ez nem adatott meg. Segítsenek nekik a megértésben. Minden kísérletünk elvetélhet, ha nem értjük meg és nem fogadjuk el, hogy egy lelki, szellemi szükségállapot meghirdetésének ideje jött el. Nem *kijárási tilalmakat* hirdető szükségállapot ez, hanem a tisztánlátó kisebbségnek a fejekbe, a magyar lelkekbe való *bejárási kötelezettségére* gondolnék. És a saját fejekben is szükséges önrevízióra, egy új *magunk revíziójára*, amint azt Makkai Sándor megírta, és a nemzetben gondolkodás képességének újjáépítésére.”

Ez pedig magában rejti a függetlenség szükségességét, mint eszközt, és mint célt egyaránt és valódi európai gondolkodásra vallana.

*

2011 adventi levele szabadságváró hangulatban, de felszólító módban is íródott. Mert ama *élhető és szabad haza* nem lehet más, csak független:

„El kell kezdenünk egy józan ész vezérelte világra való felkészülést, mégpedig elsőként. Meg kell találnunk a megőrizendő értékeket, és meg kell jelölnünk azokat, melyeket homokzsák módjára kell kivetnünk a szél kergette, s időnként a földhöz verődő hőlégballonunk gyenge kosarából. Első pillanatra mindez egy rettentő látomásnak tűnhet, de ha előttünk élt nemzedékekre gondolunk s arra, hogy ennek a látszólagos visszalépésnek semmit sem kell érintenie a valódi értékekből, akkor másként állhatunk hozzá. (...)

A pénz vezérelte korszak a nemlétező pénz szakaszába lépve elindult saját vége felé. Az értelmes munka vezérelte korszak elindítása már a mi dolgunk. És most nem elég azt mondani, hogy ez: *nem is kevés*. Mert tudjuk, hogy ennél több. Sokkal több. Rettentően nehéz, sokféle és óriási erőfeszítést igényel. De az emberiség e váratlanul nagy útelágazásánál

állván ez lehet az egyetlen irány. A másik kettő a pusztulás, vagy az, amelyik nem is létező csalfa délibáb.”

*

2012 februárjában, nehéz pillanatban írtam jegyzetemet:

„Újabb borzalmas órákat élhetett át az, aki magyar. Másodszor is gyaláztak Európa vélt diplomában vagy ítélőszéke előtt, és nem számítottak a tények. Tökéletesen mindegy volt, mi a valóság. Jól kiosztott szereposztásban és hamis díszletek között folyt a szó. És ezt erősítette a *Hazából* kirendelt *rágalom-kommandó* profi, általunk is fizetett és láthatóan jól felkészített csapata. A rendezés tökéletes volt. (...)

Magyarország a globalizmus oltárán önmagát feláldozó Európa által előírt számok teljesítésére kötelezte el magát. Ebben a szintén Európa által közel száz esztendeje rákényszerített rokkantsága ellenére próbál élenjárni. Mások fittyet hánynak reá. És ki az, akit kárhóztatnak? Éppen az, aki teljesít! Ha ez a tény (melyet oly könnyedén csupán kettős mércének nevezünk) nem elég valakinek a valódi célok leleplezéséhez, akkor az végzetesen rövidlátó. Akkor az nem érzékeli, amint az egész kettészakított ország együtt rohan a vesztébe, hogy itt az egész önmagából kiforgatott Európa halad a vég felé, és itt az emberiség létevel játszadozó erők azok, amelyek egy valódi (vagy ki tudja megmondani, hogy nem éppen általuk mesterségesen generált?) válság közepette a kis Magyarországgal vannak elfoglalva.

Kérdezem: Miért?”

Ezt nevezi az unió és az úgynevezett demokratikus világ függetlenségnek? És ennek örül a magyar szavazótábor egy része. Rémes ez! Még ha kisebb is ama tábor. Hallottunk a Stockholm-szindrómáról, ugye?

*

S még mindig februárban:

„A 40 éves súly alatt is folyamatosan sivárosodtunk, de a fogyasztói világ addig elérhetetlen látszat-szabadsága felgyorsította ezt. És újabb két évtized múltán most itt állunk kényére-kedvére a globalizáció óhajainak, mint a legkitűnőbb humán nyersanyag, mint a védekezéshez szükséges hagyományőriző bölcsőből kiesett túlhordott csecsemő. (...)

De új és silányabb világ sejlik fel a kizárólagosan *testi komfortra* törekvő fogyasztói társadalom, a *komfort-világ* következtében. A szó már csak testi kényelmet jelent, elvesztette egy másik tartalmát, mely közösségi magatartást is jelentett valaha, és a jóléti társadalom varázsszavává válik. A testi komforttal járó *elhájasodás* többértelmű és sokrétű veszélyeiről sem esik már szó. (...)

Történetünkben a nagy előretöréseket nem csak az anyagi célok ösztönözték. Illyés a következőképpen teszi fel a kérdést: *Vajon hol akarod jól érezni magad? A fürdőszobában vagy a hazában?”*

Sajnos a fürdőszobában fütyörészve a globálformált ember könnyebben hiszi magát szabadnak és függetlennek.

*

„Egy kormánypárti hírre ma már sokszor négy ellenzéki vélemény jut. Bár a világ elhiszi, hogy itt nincs sajtószabadság. És persze sokkal könnyebb s főleg látványosabb a kákán is csomót találni, mint a szuronyerdőként ránk meredő támadások, meg a válság közepette, egy adósságcsapdába süllyesztett országban megoldást találni egy sor sürgető

gondra.(...) Állítják, hogy az általunk is aláírt és elfogadott tézisek vontá határokon túl belügyeinkbe soha nem akarnak beleszólni, hogy szuverenitásunk és általában a szuverenitás fogalma szent és sérthetetlen.(...) Egy-egy ilyen fejtegetés után a kellően fel nem készült hallgató szinte szégyenkezni kezd saját kételyei miatt.

Pedig ott vannak a letagadhatatlan bizonyítékok. Az adósságcsapda országot és egyént egyaránt sanyargató jelenléte, a görög és olasz példa, ahol a választókat mellőzve ültette nyakukba saját embereit a pénzvillág, a sanyargatók önmaguk által karikírozott szereplései a képernyőn, a *kinti* sajtó minden épeszű ember számára blőd és primitív vádjai stb. És most megtudjuk: szerintük mégis mozog a föld a kormány alatt.

Egy Róna Péter nevű megmondó ember, nagytekintélyű tudós professzor, bejelenti miszerint olasz és görög mintára, Orbán Viktort Andor László váltja rövidesen.

Aztán megint történik valami és a megmondó magyaráz. Orbán és Merkel paktumot kötött! Mondja. (...) Akkor viszont mi is van most? Hol az európai haza, hol van a jót akarás, hol van a be nem avatkozás, hol a szuverenitás és minden egyéb szép szó?”

Ez 2012 márciusában történt! Kevéssé igényes körökben – tömörségre törekedvén – szokták mondani, hogy: erről ennyit!

Nesze neked szabadság és függetlenség.

*

„Mi végre vagyunk hát a világon? – kérdezhetjük Tamási után, s nem áll mellettünk a választ adó regényalak. Más választ adunk mi gondolkodók, kik hiszünk abban, hogy földi szerepünket feladattal kapjuk, s az nem egyéb, mint a hozzá adományozott képesség jó célok érdekében való, minél hatékonyabb felhasználása. És más választ ad a globalizált világ háttérhatalma, amelyik eleve feleslegesnek tartja a hétmilliárdnyi tömeg nagyobbik részét, s a maradékot is a termelés és fogyasztás folyamata által létrehozott haszonnak az ő számára való biztosítása miatt ismeri el szükségesnek.

S természetesen ott van az a nem kis hányad, amely nem tud és nem is akar válaszolni, amelyet mindez nem érdekel, mert már sikerült bedarálni a közöny pusztulás felé vezető világába. Nézzük, vagy hallgatjuk, olvassuk a médiát. Hihetetlen információkhoz jutunk és tudjuk, hogy ez még csupán a felszín.

És tehetetlennek érezzük magunkat.”

Bizony, itt már nem a mi kis függetlenségünk a tét. Mert a világot sem tervezik szabadnak s függetlennek.

*

A fentieket folytatva tehát:

„A világ megváltoztathatatlanak tűnik, de mégsem az. A világ kénytelen lesz megváltozni. Elkerülhetetlenül. A mi dolgunk csupán ennek elősegítése, gyorsítása, hogy minél kevesebb visszafordíthatatlan ártás érje az emberiséget, s a nemzetet.

Ide-oda hánykolódó hajónkon mi mindenkor a cél irányába nézzünk, s ne kiáltozzunk, sikoltozzunk, kétkedjünk, ha olykor vargabetűkre kényszerül a törékeny eszköz. Sorsa és esélye semmiben sem különbözik a nagyobbiktól, az emberiségétől. Ebben már régen globalizált minket a Teremtő Erő.”

*

2012 adventi levele is tovább aggódik:

„Akik ezt a levelet olvassátok, jól tudjátok milyen támadásokat kellett kibírnia hazánknak.(...) Egy önmagát pusztító Európa támadta az őt egykor védő, s ma a jelenleginél igazabb utat keresni óhajtó önfiaát. Vagy talán nem lehet ezt mondani, mert a támadó tulajdonképpen nem is Európa volt, hanem az általa cselekvő álarcos erő. Olyan erő, mely nem csak a mi, de akár egész kultúrkörünk pusztulása árán, az őt létrehozó és uraló hatalom érdekeit óhajtja szolgálni.

Összeesküvés-elmélet, kiált erre egy ismert hang az álarc mögül. De már elkésett. Mert az, ami történt, már túllépte azt a határt, ameddig a maszk eltakarhatja valódi arcát. A középtávú, sőt a gyöngített emlékezetben is ott torlódik a leleplező tények sokasága. Lám, ismét csak az emlékezni tudás képességének fontosságához érkeztünk.”

*

Két jegyzettöredék 2012 végéről:

„Trianon itt terpeszkedik felettünk. Ama földrajzi elválaszthatatlan a szellemi és a lelki Trianontól. Ezért amikor nem egyszer hallunk második, sőt harmadik Trianonunkról, akkor megállapíthatjuk, hogy folyik egy új szellemi Trianon sikeres előkészítése. Éppen az előbb említett módszerrel. A szavak és fogalmak segítségével történő kiátkozással. (...)

Miért bűnös minden, ami magyar, miért tilos Trianon? És miért mondják ezt éppen azok, akik azt is, hogy nálunk az emberek félnek. A félelmeket ébresztgetők saját félelmükről szabadon hazudoznak. Közben elhitetik, hogy *félni jó*, vagyis ajánlatos, mert ha nem, jöhet a megbélyegzés. Részükről! Miért nem szabad a magyarnak az, amit minden más nemzet esetében a legtermészetesebbnek tartva elfogadnak.”

De vajon egy ország szabadsága és függetlensége mennyire függ össze lakóinak szellemi szabadságával és függetlenségével?

*

„Erdélyben 92 éve folyik a magyar kultúra háttérbe szorításának politikája.(...) Gazdasági téren pedig: az erdélyi magyar vagyonok kisajátítása, a kisemberek elszegényítése, a gazdasági életben magyarként és becsületesen érvényesülni tudás útjainak elzárása.

A globalizációs háttérhatalom európai megbízottjai és hazai előőrsei – bár kissé más módszerekkel – ugyanezt teszik az anyaországi magyar kultúrával. Nemcsak az államnak adósságba kergetésével, a teljes anyagi ellehetetlenítéssel, de a kultúra milyenségét (minőségét) is rombolván, s e cél érdekében minden erőt bevetve. Minél több embert a globálmassza részévé süllyesztendő.(...) Becsületos magyarként érvényesülni egyre nehezebb lett.

Na, és a társadalom?

Egy Trianon traumája nyomán és a korrekció (bécsi döntés) reménytelenségét megelőző, elcsüggedt s újabb csalódások miatt ma is csüggeteg társadalomról beszélhetünk a határon túl. A következmény: elvándorlás és fogyás. Vajon az az elvándorlás és fogyás, ami itt, az anyaországban, a hallgató többség, vagy a félrevezetett rikoitozók világában tapasztalható, nem ugyanannak a csüggetegségnek egy helyi és mai változata-e?”

Ez a párhuzam, talán furcsának is tűnhet. De hosszú távon – tehát tervek szerint – mindkettő olyan társadalom, vagy társadalom torzó felé vezethet, amelyik már nem is igényli a függetlenséget.

Ma pedig már a valaha európai belépésünk mézesmadzagján csillogó szabad munkaerő mozgás is a nemzeti kormány bűne. Pedig valaha Bécsben nyitottunk volna cukrászdát.

Kevesebbet hallani arról, hogy összehasonlításban itt a legkisebb arányú az elvándorlás, sőt megindult egy visszaáramlás is. Normális viszonyok között ez lenne a munkaerő európai feltételek szerinti szabad áramlása. Nálunk azonban semmi sem normális. Balról nézvést a bécsi cukrászda megnyitása is bűnjel lett, a jelenlegi kormány bűne. Mert ami valaha a cél volt, az ma – más cél szerint – fordítva magyarázandó.

*

Zárjuk le az Úr 2012. esztendejét.

„A négy évtizedes kommunizmus és a két évtizedes neoliberális befolyás sikeresen pusztította el s tette nevetségessé a nemzeti tudatot, azt a hatalmas erőt, mely az áldozatvállalás egyedüli forrása és egy nemzet nehéz idők átvészelését szolgáló tulajdonságainak alapja lehetne. Ugyanakkor egy hamis, megtévesztő tudatot nemzett, olyant, amelyik látszólag vonzó önzésével, láthatatlanul éppen saját ellenségévé válik.

A nemzettudat anyagi erő. A nemzettudat a pénzben gondolkodók számára akár pénzben is kifejezhető, vagyis számszerűsíthető lehetne. Akkor hát miért támadják mégis? Azért, mert a világot uralni akaró pénzhatalom végső kiteljesedésének szempontjából, ezeknél a tulajdonságoknál is sokkal fontosabb hátrányai vannak.

A nemzeti tudat, mint neve is jelzi, tudatosságot jelent. A tudatosság lát! Belelát! Aki nem vak, vagy nem vakítható el, az nem menetel az öntudatlan lebutított és feledékeny, hiszékeny, gyanakvó, megvezethető tömeggel, ama végső megoldás felé.”

Vagyis a nemzettudat egyenlő a függetlenség és szabadság természetes igényével, sőt féltésével. A veszélyérzet éberségével. Annak támadása, tagadása, téves magyarázgatása pedig mindkettő felszámolására tett kísérlet.

*

Következzenek most részletek 2013 jegyzeteiből:

„A Magyarországot nem kedvelők újabban gyakran és mellverdesve nevezik magukat magyarnak vagy patriótának, de mivel nem tudnak az ehhez fűződő elvárásoknak megfelelni, egyre gyakrabban cáfolnak erre rá (...) főleg akkor, amikor (...) a nagyvilág országai között egyedülálló módon, kívülről is megtámadják saját hazájukat. Olyan velünk élő kalózkodók, akik akár elsüllyedve is, de magukénak akarnák tudni a hajót. Hogy miért? Annak sokféle oka lehet.

Először is, mert a süllyesztésért valahonnan jutalmat várnak. Másodsorban, mert úgy hiszik, az elsüllyedt hajót majd egyszer mégis ők vezethetik. Hogy hogyan hoznák felszínre, azt maguk sem tudják, mert ők csak a süllyesztéshez értenek. A lékek tömködése, a szivattyúk mozgatójának kegyetlen fáradalma, a vitorlák krajcolásra állítása stb. nem az ő világuk. És harmadszor pedig: csak! Hogy ne legyen azoké, akik szeretik. Mert miért szeretik, mikor az nem korszerű, az bűnös, sőt nevetséges. Mert tudnunk kellene, hogy *nemzetközivé válik a világ*”.

Ez az örök baloldali jelszó az, ami a szakadékot közöttünk létrehozta, s mely a függetlenség fogalmát feleslegessé teszi számukra.

*

Tavaszi sorok egy évvel a választások előtt:

„Ami (...) az úgynevezett antikommunistákat (...) illeti, ők saját magukat leplezik le, ha kormánybuktatásról beszélnek. Ugyanis jól tudják, hogy ők még nem képesek a hatalom átvételére, de a kormánybuktatáshoz hozzájárulhatnak erejükkel. Mikor ezt teszik, azokat

segítik hatalomra, akiknek eddigi elítélésére alapozták egész politikai jövőjüket. A sajátos vészhelyzet azonban rájuk is érvényes, tehát kétszeresen indokolatlan kormányváltásra buzdító hangoskodásuk.

Bármikor mondhatná bárki, hogy a demokrácia játékszabályai szerint kormányváltást akar. Ebben a helyzetben azonban nem. Itt csak egy irányba szabadna tekinteni. Aki ma kormányváltásra tör vagy buzdít, az önmagát leplezi le. Ha csak be nem ismeri, hogy neki mindegy. Pusztuljon ez az ország. Bármi áron. Akár vele együtt is!”

Tehát az ország függetlensége számukra nem jelentett létszükségletet.

Ma (2017) újra választások előtt állván a helyzet mit sem változott. Kormányzásra képtelenek beszélnek kormánybuktatásról, összefogásról vagy össze nem fogásról összevissza, csak maradhassanak a hatalom közelében. Ugyanakkor, ha az erőnek némi látszatát tudják kelteni, reményeik szerint külső támogatásra is számíthatnak.

*

A nemzeti függetlenségért megvívott harcok értékelése során keveset beszéltek eddig arról, hogy Teleki Pál az Erdélyi Pártot éppen saját németellenes vonalának erősítése miatt óhajtotta létrehozni. A félremagyarázás módszerével annál többet vádolták igaztalanul, történelmileg és politikailag *szakszerűtlenül*.

„Teleki még lemondását is felajánlja (1940. szeptember 1.) Horthynak, de az nem fogadja el. A miniszterelnök a II. Bécsi döntés után nagymértékben próbál az erdélyi lobbyra támaszkodni. Nem csoda, hiszen a józan ész politikájának itt sokkal jobb iskolája működött a 22 év tapasztalatai nyomán. (...) Szorgalmazza az Erdélyi Párt létrejöttét. (...) Az Erdélyi Párt mindent elkövet, hogy Teleki politikáját támogassa, és a német befolyást ellensúlyozza. A párt programja szerint Erdély minden kérdésre választ kíván kapni, és egy erős és független Magyarország felépítésének szolgálatába kíván állni. A népi elemekből utánpótlást kapó értelmiségi rétegnek a nemzettársadalom szolgálatába való állítását óhajtja. (...) Ellenáll a külső kísérleteknek, miközben több párt is próbálkozna, mert a visszacsatolt Erdélyt jó politikai vadászterületnek tekinti.”

Íme, egy fontos adalék nemzeti függetlenségünk egyik ma oly sokat vitatott közelmúltbéli kérdéséhez, mely azoknak, akik ezt megismerik, újabb kérdéseket vethet fel függetlenségünkkel könnyed játszmákat folytató mai komprádorokról.

De ők nem értik, hogy mit jelent s miért fontos összmagyarságban gondolkodni, miért kell a nemzet belső egysége mellett a külsőt is helyreállítani. Ezért szól ma ismét a megosztó szózat: ne szavazhasson a külhoni az anyaország dolgairól. Mintha az ő sorsát nem befolyásolhatná nagymértékben ennek állapota. Sőt, fordított irányból is léteznek fontos és szükséges hatások.

*

További unortodox gondolatok:

„A még józanul gondolkodni képes ember – pártállásától függetlenül – naponta felháborodik, ha az országot érő megalázó sértések, hazugságok, információhiányra, tudatlanságra alapozott, vagy ami ennél is rosszabb, annak álcázott európai híreket olvassa. Azokat, melyek Európát retúrjeggyl megjárva csupán hazatérnek, s azokat, melyek valóban onnan érkeznek. (...) Egészséges nemzeti tudattal rendelkező, bármilyen ideológiát magáénak valló magyar választó, sőt még a magyar identitással nem rendelkező, de lojális magyar állampolgár sem lehet híve azoknak a pártformációknak, amelyek ezt a szennyet rázúdítják

hazájukra, országukra, vagy azt hasznosítani próbálják saját hatalmi vágyaik és terveik érdekében. Mikor ezt mondom, sajnálattal s a megértés igyekezetével gondolok azokra, akik ezen okból kifolyólag sem találják helyüket, és örökös dilemmák közt vergődnek, vagy közönybe menekülnek. (...)

Ama nemzeti minimum – oly régen vágyott – megfogalmazása oldhatná meg a hasznosító megosztás, gyűlöletkeltés és félrevezetés ilyen eszközeinek a kiküszöbölését, és teremthetné meg a jövőnket meghatározni egyedül képes egységünk várt kristályosodási pontjait.”

A nemzeti minimumnak pedig alapköve az ország függetlenségének mindenféle politikai elkötelezettségtől független védelmezése. Ezzel ellentétes tevékenységet egyedül a *létező magyar ellenzék* folytat.

*

Néhány sor radikálisainkkal történt találkozásomról. Magánéleti alkalmak során volt lehetőségem őket otthonos megnyilvánulásaik közepette hallani:

„Habzó szájjal szidalmazták a megmaradásunkért most folyó kétségbeesett küzdelmet. Semmi sem volt elég, és semmi sem volt jó. Az utópiák képtelen és képtelenül agresszív elképzeléseinek sokaságát vágták fejemhez, mint olyant, ami azonnal és bármi áron megvalósítandó. Minden most megvalósult lépés gyűlöletes és hazug vagy álságos volt szerintük. Pedig nem pártpolitikusokról volt szó, így nem mondhattam, hogy a hatalom megszerzését óhajtó szélsőjobb emberei. Észérvekre nem hallgató, eszementen álmodozó emberek voltak. Amúgy pedig fiatalok, szépek, nagycsaládosok és sikeresek.(...) A szélsőség, számbeli arányától teljesen függetlenül, hatalmasat tud ártani. Precedenst szolgáltat vadaskodóknak, muníciót minket befeketítőknak, és érvet az ártatlanok megfélemlítésével politikai haszonra törőknak. (...)

Vitánk során a náluk tapasztalt legfőbb képtelenség az volt, hogy azt állították: tudnánk a világtól elzárkózva élni. Van nekünk mindenünk, mondták. Hiába hivatkoztam végső érvként a mai társadalom alkalmatlanságára az ezzel természetesen együtt járó áldozatvállalásra, vitapartnereimet az erre képtelenek pusztulása sem zavarta volna. (...) Ki kell őket irtani! Mondta az egyikük.

Igen, tudom! Amivel találkoztam az csupán néhány elvakított ember hőzöngése volt. De ez a hang a politikai harcok színterén megjelenvén mindennél ártalmasabb lehet, s ezért a megmaradásunkért küzdők számára a legnagyobb veszedelmet jelentheti. Mert ellenfeleink nagy örömmel mossák össze a tiszta nemzeti gondolattal.”

Bizony, erre is kell figyelni. A függetlenség nem téveszthető össze az autarkióval, a hőzöngés pedig végtelenül ártalmas lehet a magyar társadalomban. Hátha még arra is gondolunk, hogy mára ezek a hőzöngők saját pártjuk pá(1)rtfordulását élik meg, és, ha az a párt már akkor is tudta, hogy ha kell, egyszer majd vezényszóra fordulni is fog. Naiv tagjainak nagy többsége bizonyára nem tudhatta. Újabbán a bérunió tetszetős ötletének leleplező erejű képtelensége sem tűnt fel nekik.

*

Jegyzettöredék egy elfecsérelt évszázadról:

„Száz esztendő, eddig meg nem jelent emlékiratot olvasok.(...)

A most olvasott kézirat születését alig néhány évvel követte Trianon. Részét képezi tehát az a katasztrófa, mely minden előjelével ott mutogatja magát az emlékezés sorai között,

s a kort megélő jeles elmék semmit sem sejtenek belőle. Pedig kritikával vannak a háború dolgában, de ugyanakkor lelkesednek. Biztosak a győzelemben még akkor is, amikor már a fél világgal áll szemben hazájuk, az a haza, amelyet minden bizonnyal valóban sokkal jobban szeretnek, mint arra a ma embere képes, áldozatvállalásban messze megelőzik a 100 év utániakat, hiszen ha utólagos okoskodással feleslegesen és naivan, de önként mennek a halálba hazájukért. (...) A szerző teljes nyíltsággal ír a maga szabadkőművességéről, ahol, mint vezetőnek, fő irányelve (...) az ember és a hazaszeretet. (...) Az eddigiekből tehát kiemelem a történelmi léptékű naivitást, amely feltartóztathatatlanul vitte a magyar társadalmat a trianoni katasztrófa felé. Nem véletlenül itt jut eszembe pl. amint csak egy mellékmondatban utal arra, hogy éppen a legifjabb Wesselényi a románoknak adja el birtokait. Jut eszembe, éppen az, akinek a dédapja hívta fel először a figyelmet erre a veszedelemre! (...)

Száz világrengető és nemzetet feldaraboló esztendő tapasztalata miért nem volt elég arra, hogy ezeket a hibáinkat felismerjük? Elmondhatjuk, olyannyira nem sikerült ez nekünk, hogy még tetéztük is. Ma már nem naivítás, hanem közöny uralkodik. Ma már a veszélyérzet nevetség tárgya. Ma már arról sem szabad beszélni, amit tulajdonképpen féltünk kellene: a hazáról és a nemzetről.”

A függetlenség is erre a sorsra juthat. Hiszen egy nem létező nemzetnek a nem létező hazája mitől lenne független?

*

2013 adventjét írjuk. Egy szakasz az év adventi leveléből:

„Mert, ha minden a reményünk szerint történik, akkor koporsós nagy pillanataink harmadikjához érkezhünk el. Az első 1956 volt, amikor azt a bizonyos szöveget sikerült beverni a kommunista rémuralom koporsójába. A második, amikor valódi koporsók és egy üres mellett hangzott el a végszó. Ez a várt harmadik, egy látszólag más, de szándékában mindenképpen veszedelmesebb erő koporsóját készítené elő. Úgy, amint azt hatalmas írónk, Német László remélte, törpe politikusunk, Kovács László által utóbb megtagadott nagy reménységgel. Nagyot kell cselekednie kicsiny meggyötört országunknak, vezetőinek, de elsősorban választás előtt álló népének. Saját sorsunkat helyes irányba igazítva, kontinensünk zuhanását kell megfékeznünk. Mert nem menekülhetünk meg attól függetlenül.

Láthatjuk, tudhatjuk tehát, hogy nem lesz könnyű az oly annyira remélt győztes választásunkat követő út sem. Nem lesz könnyű, mert egy öngyilkost kell lebeszelnünk örült cselekedetéről. Egy gyarmattartó szellemét továbbhordó, s azt most éppen rajtunk gyakorló nyugatnak és vakon homogenizálni akaró szomszédságunknak egyszerre kellene felismernie, hogy a mi utunk a jó, a helyes, a megmentő. Vagyis, az övék is!

Bizonyító ereje van annak, hogy a világ háttérhatalmasságait (...) nem is ennek a kis országnak a menekülésre tett lépései zavarják, hanem sokkal inkább az így felmutatott példa. Az a példa, amelyik meglepő módon napról napra több követőre talál. Ezért is a kettős mérce, ezért a legkülönbélebb területeken megmutatkozó támadások sora ellenünk. A nálunk elszenvedett gazdasági veszteségeik ehhez viszonyítva kevésbé fontosak nekik, és ez felmérhetetlen veszélyeket rejt magában. Úgy ők, mint a hatalomba mindenáron visszatérni akaró kiszolgálóik képesek lesznek bármire a választási győzelmükért. Kapkodnak, hibáznak, nevetségessé válnak, lelepleződnek, de jön a segítség kívülről és működik a professzionista

megegyeztető hadjárat a szavazatokért. Csakis azokért. Mert a rájuk szavazók éppen úgy áldozataik lesznek, mint azok, akik átláttak a szitán.”

Mire törtek hát ezek a külső és belső ellenségek, ha nem függetlenségünk elveszejtésére. Akkor ez nem sikerült nekik.

*

Elérkeztünk a 2014. évbe.

„A XIX. századba visszanyúlva Kossuth Lajost idézem: *Nálunk nincs ügy, amely a nemzeté volna, nálunk a legszebb ügy is csak pártügy lehet.* (1847.) (...) Ő kortársként szólal meg ezzel a mondatával. A nélkülözhetetlen nemzetpolitika és a pártpolitika nehéz viszonyát már akkor világosan látja. S ez azóta sem változott. A hatalom megszerzését elkerülhetetlenül célkeresztben tartó vagy annak megőrzésén örökösödő pártoknak még jó szándék esetén is csak kivételes kegyelmi időszakokban lehet igazán *fölös* energiája valódi nemzetpolitikára. Ez ugyanis a választóktól az esetek többségében áldozatokat kíván. A választói jóindulat azonban ennek felismerésére nem képes. Így a párt visszazuhanhat a parlamentáris demokrácia eme örök csapdájába, s az olyannyira dicséret váltógazdaság rövidebb-hosszabb ciklusokkal halad a ront vagy javít, de nem henyél, vagy akár a henyélés útján, mely a nemzetpolitika veszedelmeit igyekszik elkerülni.”

Szerencsére lehet ilyen párt és ilyen kegyelmi idő. Erről meggyőződni azóta újabb négy esztendőnk volt. A közben felbukkanó és elkerülhetetlen hibákkal ne próbálja senki sem elkendőzni a lényegét. A nemzetpolitika sarokköve, a függetlenség minden áron való megőrzése végig kísérte ezt a ciklust is. A jövőben azonban még nagyobb küzdelmek várják az arra felkenteket.

*

Kampány közben született januári gondolatokból:

„Láthattuk, hogy a választások sokáig az adok és ígéretek jegyében zajlottak. A választói tömeg ezt szokta meg. Ez volt az iránytű. A kormányzás aztán a részben megadok és részben kimagyarázok jegyében folyt. Most azonban más történt, és más történik. Az adok – bár időben beilleszkedik a kampányba – egy folyamat része, a sikeres gazdaságnak köszönhetően éppen most lehetővé vált és folytatni remélt folyamaté. Győzelem esetén pedig nem lesz ok a régi módszerre, hanem minden szervesen folytatódhatna tovább. S ama folytatás nem adok-kapok, ígéretek-magyarázok alapon zajlana, hanem haladnánk a paradigmaváltó úton.

A gazdasági mutatók mindenhatósága mögött végre felsejlik az ezeknél is erősebb erkölcsi tényezők fontossága, s az ennek érdekében tett lépések, melyeknek nehezebb a megértése, s melyek már létező nemzettudatot feltételeznek, mert olykor áldozatot is kívánnak a remények szerint nemzetté fejlődő választói tömegetől.”

Egy nemzettudat nélküli vagy abban meggyengült választói tömeg képes-e felfogni, hogy mit jelent a függetlenség? Vagyis, ha ennek eljátszását észleli, tisztában van-e annak veszedelmeivel? Ha ma a képernyőkre nézek, alig hihetem el, hogy igen, de az a szívós harc, amelyet az aktuális hatalom a belső sikerekre is támaszkodva kifelé folytat, sokakat győzhet meg igazáról. A közös veszedelem felismeréséről nem is beszélve.

*

Ne feledkezzünk el legalább megemlíteni a magyar függetlenség egy Trianon után szükségessé vált sajátos formáját:

„Mi is emberek vagyunk, mi is közösségi lények vagyunk, nekünk is kialakult a saját – történelmi távlatokban is befogadó – közösségünk, nem akarunk mások elleni közösség lenni, de akarunk egymást támogató közösségként megmaradni, mi több, még mások hasznára is válni. A legnagyobb közösség színeit gazdagítani.(...) A magyar nemzet történetének fordulatai miatt kialakult szétszaggatottságában joga van a világtól elvárni, hogy megadja számára a közös túlélés lehetőségét. Ennek pedig egyetlen valós megoldása az, ha elszakított részeink a sajátos helyzetüknek megfelelő módon autonómiához jutnak.”

Össz nemzeti függetlenségünk számára sem közömbös ez. A független Magyarországnak létérdeke az elszakított magyarság sajátos, korszerű függetlensége. Nem vagyunk ellenérdekeltek abban, hogy a nagy kihívások idején természetes szövetségeseinknek számító szomszéd országoknak a magyar közösségek legyenek lojális, őket erősítő állampolgárai. Az autonómia éppen ennek lehetne a biztosítéka. Ezt felismerni azonban csak a győztesek neurózisának levetkőzése árán lehet.

*

Lássunk egy a 2014-es győzelmet követő, és aktualitása miatt valamivel hosszabb gondolatsort:

„A történelem furcsa játékokat folytatott velünk, s így kerültünk abba a keserves helyzetbe, hogy miközben másokat befogadtunk, Európa nem akart befogadni minket, s miközben Európa védelmében sokat véreztünk, oda saját jogon hiába vágyakoztunk.

Aztán mégis megérkeztünk, csak hogy nem úgy, s nem azért, ahogyan s amiért mi képzeltük. Mert bizony egy gyarmattartásból meggazdagodott és nemzetiségeit még *idejében* homogenizáló, bűneit feledő, azok megítélését (akár joggal) anakronisztikusnak vélő világ, látszólag simogatásra kinyújtott keze szorult a nyakunkra. Szüksége volt ránk, hogy hanyatlását elodázza, s ez a terjeszkedő hajlam napjainkban is él és virul.

Az Európai Uniónak nevezet új hatalom, akár egykor az Oszmán Birodalom, a terjeszkedésre alapozza jövőjét, s nem tanul a történelmi tapasztalatból, amely világosan jelzi, hogy ez legfeljebb középtávon hozhat sikert.

Az éppen Európa által összezsugorított hazánknak különös módon kétféle ortodoxia között kell túlélnie. Két egészen más jellegű, csak nevében hasonlatos ortodoxiáról van szó. Keletről az ortodox törésvonal egy vallás (keleti kereszténység) által definiált, de annál jóval többet jelentő bizánci mentalitással kúszik ránk, és a szakralizált xenofóbia homogenizációs vágya által próbál felszámolni. Nyugatról a globalizáció neoliberais ideológiája akarja ránk kényszeríteni a nem véletlenül ortodoxnak nevezett gazdasági elméleteket és főleg gyakorlatokat.

Így aztán ismét idegen test vagyunk Európában. Két fontos szempontból is, hiszen kelettel szemben 1100 éve gyakoroljuk a befogadó gyakorlatot, sőt a Szent Korona védelme alatt nemzetek nevelkedtek fel. Mai helyzetünkben pedig nyugat felé unortodox gazdaságpolitikával próbálunk védekezni, hogy kitörjünk úgyarmati állapotunkból.

Nem könnyű ezeket leírni, mert erős igyekezetek és érdekek próbálják azt a látszatot kelteni, hogy bűnös nemzet vagyunk. Hogy elnyomók, népirtók, mások kultúráján gazdagodók és minden rosszra hajlamosak lennénk, s ennek éppen saját testünkől akadnak terjesztői.

Nem könnyű ezeket leírni, mert a felületesen szemlélődő számára úgy tűnhet, hogy mindent Európától kapunk. Hiszen a beérkező pénzből látható dolgok születnek. Csak hogy

kevesen tudják, milyen és mekkora láthatatlan pénz, sőt egyéb forrásaink szöktek és szöknek el földalatti járatokon nyugat felé. Ennek megszámlálhatatlan változata közül talán egyik érzékletes példa lehet élelmiszeriparunk leszerelése és exportórból importórré süllyesztésünk története.

Ebben a helyzetben érkezünk el oda, hogy az életmentő metamorphosist vizionáló erő újra győzött, még hozzá betartva a sokat emlegetett nyugati *demokratikus* szabályokat, vagyis választási harcában – minden ellenkező híresztelés ellenére – nyugati *ortodox* mércével ismét hatalomra került, hogy tovább haladhassunk ama keskeny *unortodox* menekülési ösvényen. (...)

Hogy miért csak mi vagyunk abban a helyzetben, hogy bármilyen önpusztításra találunk közülünk való kollaboránst, erről nehéz lenne beszélni. Ez a téma egyre inkább belevész egy másik hatalmas ötletük feneketlen zsákjába. Úgy hívják, hogy *politikailag inkorrekt*. Korrekt ugyanakkor az, hogy nyíltan polgárháborúval fenyegetnek, utcai felfordulásokkal és saját demokrácia elveiket tagadó kormánybuktatással riogatnak.”

Ebben a harapófogóban lehet-e kétséges, hogy a függetlenségünk veszélyben van. Ezt csak az tagadhatja, aki valóban el akarja veszejteni. Bár ezt még 2014-ben írtam le, azóta minden látszatot áttörve terpeszkedett el felettünk ez a veszély.

*

Az újabb nagy győzelmet követő további gondolatok:

„A tányérsapkások elmentek, de egykori helytartóik maradtak, s még nekünk sem lett igazunk, akik csendesen arra számítottunk, hogy *majd velünk együtt ezek is kihalnak*. Maradtak élő öregekkel, és maradtak egy szépen szaporodó hatalomvágyó, megélhetési(gazdagodási) ifjú politikus nemzedék formájában. Maradtak és pusztították, pusztítják a magyar reményt. Pusztítják tudatilag és gazdaságilag. Pusztítják belülről és kívülről. Mi pedig rájöttünk, hogy a rendszerváltás elmaradt. (...)

Április 6. a választási győzelem napja, sokak szerint a rendszerváltás kiteljesedését jelentheti. Én óvatosabb duhaj vagyok. Figyelem ama hidat. Addig, amíg a magyar parlamentben olyan képviselők ülhetnek, mint amilyenek – bár kisebb számban – bekerülhettek, addig ezt nem jelenteném ki. Belső gátlástalanság és külföldi érdek, nagy háttérerők által támogatott, mindenre képes örökségeink ők. Ezért figyelem ama jelképes másik hidat.”

A függetlenséget csak részben nyertük vissza, s ezt akarják ma is lehajtott fejjel elfogadtatni velünk, mint természetes állapotot, mint a demokrácia egyedüli formáját. Ez lenne az új proletár internacionalizmus?

*

„Egy hanyatló Európában, ahol a megmenekülés útja a nemzetek Európája fontosságának felismerésén és a keresztény gyökerek fontosságának elismerésén keresztül vezet, egy olyan környezetben, ahol a saját Trianon pszichózisukkal immáron nálunk is nagyobb mértékben küzdő győztesek még a hamis nemzettudat felépítésének felívelő szakaszát élik. Döntő fontosságú lehetne, ha őket megelőzve sikerülne felnevelnünk egy valódi magyar és valódi európai tudattal bíró nemzedéket, amely aztán ezt adná tovább kései utódainknak.(...) Az út – ahogyan az elszakítottágban azt Reményik Sándor megjelölte – világosnak látszik: *a templom és az iskola!* Meg kell próbálnunk erre az útra ismét rátalálni.”

Mert különben a saját függetlenségét is eljátszó Európa maga alá temet minket. Ez az Európa éppen ezzel ellenező irányba fordult, templomai ezerszám szűnnek meg, iskoláiban – melyeknek falairól eltűnnek a keresztek – tévtanokat oktatnak. A megmaradás kérdései helyett örült elképzelések mentén osztják meg a közvéleményt és süllyesztenek végletes bizonytalanságba. Olyanba, ahol már nem képletes a régi szólás-mondás: azt sem tudja, hogy fiú, avagy lány.

*

Ez az újabb győzelmet hozó esztendő s az ezt követő ismétlődő és egyre sötétebb támadások melyeket a győztes erőnek el kellett viselnie, egyre több gondolatot hoztak felszínre. Márciusi naplójegyzetemből idézek:

„Most éppen egy rövid Vita Sándor cikk üzenete mentén bontogatom ki gondolataimat. (...) Először a címét idézem: *Magyarságunk megosztása ellen*.

A világ, s benne Európa romlásának apokaliptikus látomása telepszik rám, valahányszor összegezni próbálok, hogy hova jutottunk, s valahányszor ilyen szándékú – a félelmetes jelent koncentráltan fejemre zúdító – írást olvasok.

A nem most, hanem már száz esztendeje felismert, ma neoliberalisnak nevezett mótely, melynek kihunytat többször is megjósolták, a pénz erejével és a még több profit vágyával lélegeztető gépen ápolgatva, látszólag erőteljesen tartja magát és rombol. Rombol, saját híveinek és azok utódainak jövőjével sem törődve. Hogy mit remélnek, mire számítanak, elképzelhetetlen, érthetetlen, s ezért nem véletlen, hogy *belegondolva* már-már csupán a sátáni szándék marad meg magyarázatul.

A világban nagy és kis országok más és más módon, más ütemben, tehát más időben válnak áldozatává, de a folyamat egyelőre feltartóztathatatlanul megy előre.

A birkává silányító butítás és atomizálás közben a hazugság, mint fontos képesség üli torát. Magyarországon erre nem kell keresni a példát. Bárki azonnal mondja. Nem is egyet, hanem egész sort, bármely napszakban, valamennyi szembeötlő (lövő), húsbavágó. Ezenközben, s ez által pedig könnyű szerrel lehet bevetni azt, amire mindenkor oly hajlamosak voltunk. A megosztás módszerét.

Történelmünk folyamán sokszor váltunk a megosztottság áldozatává, de – ha jól megvizsgáljuk – a megosztott magyarság mindkét oldalán sokáig megtalálható volt a nemzeti érdek. Bár olykor nem egyforma mértékben, más módszerrel, más csoportérdekek mentén, de azt mégis szem előtt tartva.

Ma megosztottságunk végletesnek tűnik, s legfőbb jellemzője (a megosztókon kívüli megosztott tömeget tekintve) nem a mennyiségi, hanem a minőségi megosztottság. Egyik oldalon nagy többségben vannak azok, akikre még nem hatott az elsilányító igyekezet. Természetszerűen a másikon éppen fordítva.

Mai megosztóink is a Vita Sándor által emlegetett *támadás* módszerét alkalmazzák. A hazug támadását, tenném hozzá. S itt Vita egy nagyszerű és fájdalmasan, meg persze figyelemreméltóan igaz Spencer idézetet hoz fel: »*A támadás könnyű, a védelem nehéz; az igazság korlátolt, a tévedés határtalan, s több hely és idő kell egyetlen állítás valótlanságának bebizonyítására, mint a támadás egész manőverére, mely egy pillanat alatt ölhet s lerombolhatja azt, amit más egy egész élet alatt épített.*«

Kell-e a napi eseményeket valamennyire követő olvasónak ezt *tovább ragoznom*? Vita Sándor már a kellő tájékoztatás hiányát is közösségi érdek ellenesnek minősíti. De mit üzen a

múltból arról, ami ma itt folyik? Most ezt idézném: »...*még nehezebb felelősséget viselnek azok, akik szabotálják a közösségi munkát vagy homályos vádakkal igyekeznek megrendíteni a bizalmat a közösség vezetőivel szemben.*« Ezt írja, s aztán már egy jóslat erejével folytatódna gondolatai: »*Sokszor attól félünk: maholnap társadalmunk fele azon fog marakodni, ki a jó és ki a jobb magyar, válaszfalak emelkednek egyének és csoportok, magyar és magyar közé, általános bizalmatlanság támad a társadalomban s ezzel folyamatosan gyengül (...) önmagában vetett bizalma is és a nemzeti lélek belső meghasadása fenyeget.*« És még ennél többet is mond: »...*hányszor látjuk egymással szemben hadakozni, sürgölődni, gáncsoskodni az önzés és személyi becsvágyak megszállottjait, s a hiúságukban megbántottakat, a minden áron érvényesülni vágyókat, vagy azokat, (és itt figyelem) akik úgy hiszik, hogy monopóliumuk van ügyeink intézésére, s amit nem ők csinálnak, az nincs is jól megoldva.*«

Következő gondolata sem időszerűtlen: »*A megvalósítandó eszményekről kevesen beszélnek, de annál többen arról: ki akarja megvalósítani azokat*«. Ezek a megállapítások most közel 80 évesek, és a helyzet, ha lehet, csak még rosszabb. Hogy ez a rendszereken átívelő romlás hova vezet, jól látható. Már feltűnt a végtelen alagút eleje. A képzeletbeli mozdony egyre hosszabbakat füttyent.

Vita Sándor így figyelmeztet: »*Belső ellentételtől elgyengült, meghasonlott magyarságra lassú szétmorzsolódás vár.*« Azok, akiknek éppen ez a célja, dörzsölhetik kezeiket. Ha reményeink szerint belebuknak, majd biztosan mosni is fogják tudni. Nekik semmi sem nehéz.

És akkor – zárásul és sűrítve – mi lenne a teendő? Erről sem felejt összegzést adni ez a csendes, a kommunizmus évtizedeiben méltatlanul félreállított, egy nemzet kárára elherdált tehetségű zseniális és tiszta magyar: »*Mert a cél csak egy lehet: az építő egység, az összhangos egészlet alkotó nemzettársadalom, az erkölcsileg és társadalmilag erős magyarság.*«

Mindenekelőtt tehát az egység és az erkölcs!”

Ilyen megosztottság mellett a függetlenség védelme sokszorosán nehéz feladat. A várvédőknek egyszerre kell figyelnie külső és belső fenyegetésekre.

*

Évforduló idején elkerülhetetlenül terelődik a gondolat Trianonra is.

„Kontinensünk az elkövetett nyilvánvaló hibát azóta sem akarja orvosolni. Bár sejteni lehet, hogy elsősorban azért, mert nem hibát követett el, hanem tervet hajtott végre, ráadásul nem saját tervét. Mindegy, hogy melyik véleményt fogadjuk el, mikor újabb kérdéseinkkel hozakodunk elő, mi engedetlenek.

Mert valóban! Európa Trianon kínos következményeit meg sem próbálja tompítani. Sőt, mióta egyes részei unióra léptek, tudatosan seprí szőnyeg alá a számára kínos ügyeket. Szempontunkból elsősorban a kollektív jogokat. A kisebbségi kérdést, melyet minden logikát nélkülözve az egyes államok hatáskörébe utal. Olyannyira vigyáz erre, hogy hajlamos vagyok azt hinni, miszerint még az egyébként nem kívánatos föderalizáció esetében sem oldaná meg azokat.

Pedig mai háborgásaink nem Európa ellenesek. Sokkal inkább érte haragszunk, mert látjuk, amit bizonyára még sokan látnak, de nem mernek kimondani. Európa ugyanis ezzel a magatartásával saját vesztébe rohan. 1100 éve óhajtunk európainak lenni, s most, amikor

látszólag megvalósíthatnánk, azt látjuk, hogy sóvárgott földrészünket kvázi *kiszervezik* alólunk. Figyelmeztető magatartásunk pedig nem lehet csupán öncélú, ugyanis Európa veszte a mi vesztünket is jelentené. Csak azzal együtt élhetjük túl a következő évszázadot, melyben hatalmas kultúrák közti kataklizmák fogják megrengetni a világot, kiegészítve a klímaváltozás és demográfiai robbanás okozta kényszerjelenségekkel.

(...) De Európa választott (?) urai nem akarnak látni. Láthatatlan szálak mozgatják cselekedeteiket. Természetes szövetségesük, az USA Európát is próbálja maga alá gyűrni, és ennek során kontinensen belüli másik természetes szövetségesünkkel, Oroszországgal szembe fordítani.

Erősek ők – kik egyelőre még a világ urai – és még erősebbek a háttérből őket mozgató láthatatlanok, de mintha ezek sem gondolnának arra, hogy a civilizációk várható összeütközése során éppen ez az Európa és ez az Oroszország lehetne képes Amerikával együtt ellenállni a megsemmisítőnek látszó nyomásnak.”

Függetlenségünk megőrzésének óhaja tehát nem Európa-ellenes. Sőt! Éppen Európát szolgálná, azt az Európát, melynek – hagyományai megőrzéséhez kötött – életképessége Magyarországnak is létfeltétele.

*

2014 júliusában feljegyzett sorok következnek:

„Mintha Európa vezető orgánumai csak azzal lennének elfoglalva, hogy minket piszkáljanak, lökdössenek a veszélyzónába, hogy ne lehessen igazunk. Az általunk régtől ismert ideológiák szerint horizontálisan nézvést jobbra helyezett *nemzetközi fináncsőke* a baloldalt használja arra, hogy a minél szélsőségesebb jobboldalissággal vádolt – számukra hátrányos, sőt veszélyesnek is érzett – jobbkozepet, az eleddig kimondottan baloldalnak ismert elvárások következetes megvalósítása közben, a vertikálisan minél alább *döngölje*.

Az őt szolgáló, magát baloldalnak nevező hazai gyülekezet minden bűnét elnéző külső gazda, most a védenői által elkövetett és hivatalos formában is elnézett és fogadott bűnököt kéri számon a jelenlegi nemkívánatos és veszedelmes *precedensteremtőkön*, hogy önálló újszerű gondolkodásuk első gyümölcseit is megsavanyítva, visszalökje őket, s velük egy országot a gödörbe, melyből éppen kikecmeregni látszik. Módszere a ma már közismert kettős mérce és rokonmetódusai, fenntartó ereje a gátlástalanság generálta arcátlanság. Célja az immáron ezer módon bizonyosságot nyert, de kimondani tilos félgymati helyzet rögzítése.

A terjeszkedésből és csúnya új szóval *lerablásból* élő birodalom, miközben vaksága, vagy alkalmatlan vezetői jóvoltából maga is az Egyesült Államokkal szembeni alávetettség egy újabb fokozatába kerülhet, a mag-államok életszínvonalán (ugyancsak érdekből) örködvén, az egyre újabb csatlakozók kárára akart szinten maradni. Ezt a rendszerváltás óta saját bőrünkön tapasztalhattuk meg. Csakhogy a terjeszkedésnek (mint Ukrajnában éppen láthatjuk) határai vannak.”

Eszünkbe juthat a honfoglalás kori zsold, a szövetségben elkövetett kalandozások idején biztosított szabadrablás, melyet anakronisztikus módon elítélnek mai történészek. Akkor ez természetes volt. Ma ennek új formáját európaiak gyakorolják, de senki sem ítéli el. De folytassuk a gondolatmenetet:

„A láthatatlan gazda feláldozza Európát is. Beépíti egymás alá rendeltjeinek egyelőre folyvást bővített épületébe. A pillanatnyi kép alapján éppen az USA alá. A pénzhatalmi

játszmák építette képzeletbeli piramis(játék) – az építetők és építők piramisa – lefelé kezd kialakulni, de már nem sokáig bővíthető, felfelé pedig szintén elkészülni látszik, hiszen egyszer csak elérkezünk ama csúcshoz, amelyről ma még nem beszélhetünk.”

*

Nemsokára a miértekről gondolkodva írtam naplómbe:

„...Nem kell tényeket sorolnom, hiszen aki azokat nem ismeri, annak beszélhetek. Az azok közé tartozik, akik egyike teljes ártatlansággal kérdezte meg például nemrégiben a fekete autóról meg a kitelepítésről mesélő kulákutódtól, hogy miért túrték, miért nem telefonáltak a rendőrségnek?

A világot igen könnyű információ-hiányban tartani, még könnyebb dezinformálni. És valamiért ez valakik számára igen lényeges. Nem csupán az ellenzék hatalom visszaszerző tevékenységéről van itt szó. Mert az összefonódik, összeadódik más érdekekkel.

Miért? Miért?

Érzem, hogy a zseniálisan kitalált politikailag inkorrekt súlya alatt görnyedve túl mélyen nem mehetek a témába. A kérdést azoknak, akik próbálnak tájékozódni, maguknak illik feltenniük. Akik viszont tájékozódás deficitben szenvednek, mert nem tudnak, nem akarnak, esetleg elfogadják, miszerint nem szabad nekik eligazodni a világ dolgaiban, azok úgymint mindegy, hogy mit gondolnak.

Pedig, ha megpróbálunk tiszta fejjel gondolkodni, odáig legalább eljuthatunk, hogy a látványos cirkuszok, tiltakozások, gyanúsítgatások, billogsütések, sárdobálások, elvárások, elhatárolódások és tematizálások (sőt, amint a helyesírási program e szó csinálmány helyett javasolja: sematizálások) mögött szándékok rejtőzködnek. Veszedelmes és gyakran félrevezető, máskor beigazoló összeesküvés-elméletekre ingerlő szándékok. Ezeknek a szándékoknak van a legnagyobb szüksége a valódi szélsőségekre! Hogy rámutathassanak. Belső és külső használatra egyaránt, s egyazon célból.

Igen, ezért ártalmas, sokszorosan ártalmas, a velünk élő szélsőségesség. De! Ha nem találunk ilyet, akkor csinálnak házilig. Mert nélkülözhetetlen a céljaik szolgálatában. Innen a másik kérdőjel, mely minden szélsőség esetében felmerül. Hova soroljam? Valódi szélsőségesről, vagy csinálmányról van-e szó?”

Bár azóta újabb több mint három év szaladt el, mindez mindennél aktuálisabb s a függetlenségünkre nyíltan törő Európa, amely természetesen már nem érdemli ezt a nevet, e szándékok immáron tagadhatatlan kiszolgálójává vált.

*

Függetlenségi harcunknak is jeles pillanata volt a 2014-es tusványosi beszéd. Az ezt követő vihar is, mint az arrafelé jól ismert nemere szele. Naplómbean egyebek mellett ez olvasható:

„Talán, amióta az emberiség e földet belakva országokba *társadalmasult*, megjelent a még többet, a mindent akaró birodalmi vágy. Aztán, amint ehhez a vélt vagy valós erőt ama vágy magában megérezte, a megvalósítás útjára is lépett. Ez pedig vagy sikerült, vagy nem. És ezek a többnyire véres próbálkozások kísérik végig történelmünket. (...)

Ha visszapillantunk, az ezek megvalósítására tett erőfeszítések során még valami volt gyakran tetten érhető. A birodalmasítás folyamán nem egyszer a saját képre formálás módszere vagy kényszere is megjelent valamilyen módon. A homogenizálás, az egységesítés

minden téren, és szintén vegyes okokból. A legegyszerűbb szervezési, igazgatási érdektől a kulturális nivelláláson át, vallási vagy egyéb meggondolásokig, el a hatalmi tébolyig.

A nemzetek mai értelemben differenciált megjelenésével aztán ebből lett a nemzetek feletti óhaja, az internacionalizmus hirdetése is. Ha körbepillantunk, ma sem távolodtunk el sokban a szuzai menyegzők korától, esetleg az új és ármányos módszerek dolgában. Amit pedig még hasznos megjegyeznünk az az, hogy a birodalmaknak mindenkor szüksége volt helytartókra. Bőkezűen honorált beosztás volt ez mindenkor, kezüket mosó vagy erre sem figyelő Pilátusoknak.

Miközben Trianon traumatizált állapotunkban az elszakított magyarság homogenizálása folyik, azt kell tapasztalnunk, hogy egy ködökbe burkolt birodalmi szemlélet a nagyvilág felől azokat támogatná határainkon belül, akik egy nemzetek feletti katyvaszba, egy multikulti olvasztókohóba terelnének mindnyájunkat. Senkit ne vigasztaljon, hogy ha netán ezt a történelem sikerre ítélné, rövidesen elérné a szomszédban más szempontok szerint homogenizálókat és homogenizáltjaikat is.

És máris Tusványoson vagyunk. A magyar miniszterelnök, szokás szerint itt mondotta el idei értékelő és célokat kijelölő beszédét, melyben stratégiát is hirdetett. A szónoklatot sokan látták, hallották, olvasták. Részletei ismertek. A mondandója világos volt, a félremagyarázása pedig várható. (...) Ismét üzemanyagot kapott a rágalomgyár, ismét lehet vadabbnál vadabb és félelemkeltőbb állításokat hinteni a választói tömegeknek. (...)

Úgy hiszem, ez elkerülhetetlen volt. A többszörösen kipróbáltan elbukott liberális elvek alapján működő állam lebontásának eljöttét ki kellett már jelteni. Ez azért is fontos volt, mert így érthetünk meg számos eddig nehezebben magyarázható – olykor kockázatosnak vagy a hétköznapi ember számára nehezen érthetőnek látszó – lépést. Kellett, hogy a választó világosan lássa az irányt, és benne a miértet. Meg bizony azt, hogy olykor kockázatot, sőt a tévedés lehetőségét is szükséges vállalni.

Hogy mit kiabálnak és köpködnek, nem lehet számunkra közömbös, de el kell viselni, és helyes kommunikációval, a választók valamennyi rétege számára érthetően mindent elmagyarázni. A fröcsögésre érvekkkel válaszolni. (...) Az elhangzott beszéd szerint ezért kell lehetőleg mindent megpróbálni, s közben erős hittel hinni, hogy valóban eljöhét a mi időnk. Az az idő, amely ha valóban eljön, a szörnyűkódések ellenére, mindenki ideje lesz.”

*

Nemsokára folytattam: „Úgy látszik, minálunk nincs az a többszörös választási vereség, amelyik képes lenne meggyőzni a vesztest arról, hogy nem ő van többségben, hogy valamiben nincs igaza, hogy – Makkai szavaival élve – elvégezhetné a maga revízióját. De helytartóéknál ez nem is szokás.

A mostani vesztesek meg vannak győződve arról, miszerint aki reájuk szavaz, az demokrata, azé az igazság, s mellékesen velük együtt birtokolja a bölcsek követét. Aki nem, az valójában nincs is. Az ország ezen feléről, kiknek számaránya mindenképpen és bőven meghaladja az 50 százalékot, hiába menetel tömegesen a főváros utcáin, hiába járja az ország szavazófülkéit, csak tagadólag és kérdőjelekkel nyilatkoznak, vagy sehogy. (...) Ezért aztán, amikor ennek az ellenzéknek a szószólói nyilatkoznak, minden esetben úgy beszélnek, mintha ők egy egész ország nevében beszélnének. Mintha valóban egy (őket érthetetlen módon beszélni – sőt bármit megtenni – engedő) szörnyű diktatúra nyomása alatt sínylődő Magyarország nevében sikoltanának a világhoz. Egy az ország, egy a diktátor. (...)

A kétszer kétharmadot szerző *törpe minoritás elnyomókat*, már több szájból elhangzott (kívül és belül), hogy választások útján (vagyis demokratikusan) nem lehet leváltani. Ezért ők, a színtiszta demokraták, a demokrácia érdekében, antidemokratikus eszközt javasolnak. Ilyen irányba uszítanak. Sőt! Szóba kerül a vérfürdő. Ennek pedig erősen polgárháborús olvasata van, s ezt kívülről már ki(be) is mondták, mint szükségszerű és lehetséges megoldást. Vagyis magukban mégis tisztában vannak azzal, hogy nem néhány ember lecseréléséről volna szó, hanem az ország többségét kellene (elődeik által jól kipróbált módszerekkel) legyőzni és *demokratikusan* maguk alá gyűrni.

A demokrácia exportban nagy gyakorlattal rendelkező külhatalom támogatását remélve, egyfajta demokrácia importtal próbálkoznának. A helyi viszonyokra adaptálva, de tüzzel-vassal (lásd *vérfürdő*, ami a már-már feledésbe ment *patakvért* übereli).

Lássuk hát a ma oly divatos mérleget.

A demokraták önzetlen serege polgárháborús vérfürdő hirdetésével ülhet be ama kettős mérce egyik serpenyőjébe. A másikba Orbán Viktor kerül azzal a stratégiai kijelentésével, hogy a liberalizmus értékeit – elsősorban a szabadságot – megőrizve, de eredménytelenségét felismerve kellene új utakat keresni egy új magyar államnak az alakuló új világban. Az ebben a világban (egyelőre) túlerőben levő globál-liberális erő pedig felemeli a mérleget, majd beledobja az előbbi serpenyőbe hatalmának hamis, de nyomós súlyait. Így aztán világos, hogy ki az, aki könnyűnek találhatik.

A vereség tapasztalata ezért nem elég mifelénk a veszteseknek. Ők mindenkor számíthatnak a *mérlegképes* külső segítségre, amelyet aztán készek minden eszközzel – jó helytartók módjára – megszolgálni. Akkor már a rájuk szavazó *igazak* sem számítanak.

Csak a koncra konc-centráltnak.”

De hol marad köreikben a magyar függetlenség minden egyéb gondunkat felülíró fontossága. A magát Európának nevező erő és az ezt kiszolgáló komprádorok elleni harcban magunkra vagyunk utalva. Az irányt ismerjük, a tétet is, olyan is van, aki az arra vezető úton előttünk mer járni, vállalja az aknamező veszélyeit.

*

A fenti küzdelemhez nélkülözhetetlen nemzettudatról egy novemberi bejegyzés szól:

„Tudom, hogy olyan időket élünk, amikor ezt az évezredes tudati kellékünket megannyi – főleg lelki – társával együtt kérdőjelek sokasága övezi. A haszonelvű világ eluralkodott ezek felett.

Pedig a nemzettudat nélkülözhetetlen gazdasági eszköz is. Egyrészt, mint a termelékenységét javító munkaerőbiztosító, másrészt, mint a külső körülmények okozta nehézségekkel (kényszerítők, megszorítók és szabályozók) járó áldozatvállalás elfogadását megkönnyítő tényező.

A nemzettudatnak a neoliberais törekvések mentén folyó felszámolása, egyben a neoliberais gazdaság remélt fejlődésének akadályát is jelenti. Ennek az új világnak az ideológusai hidegfejű, okos emberek és feltételezhetően mérlegelhetők is ezt. Ebben az esetben arra a következtetésre juthattak, hogy a nemzettudatnak céljaik elérését akadályozni képes veszélyei, fent felsorolt előnyeit jóval meghaladják.

De milyen veszélyei lehetnek neoliberais szempontból az egészséges nemzettudatnak? Annak a valaminek, ami általuk irányított országokban (köztük éppen vezető, egyelőre *világ ura* államokban, és persze eleve lebutított formában) él és működik!

Nyilvánvaló, hogy a globalizáció által világlobalomra törők ideológiáját képező, történelmi léptékben megtervezetten romboló neoliberalizmusnak, egy igazi nemzettudat, melynek részét képezik a valódi tudatosság, felismerő képesség, közösségi felelősségérzet, hagyományőrzés, és természetesen a hazaszeretet, meg sok-sok más általuk nem óhajtott tulajdonság, nem lehet célja. S hogy miért? A válasz egyszerű. Azért, mert céljaik olyanok, amelyeket nem lehet egy ilyen tulajdonságokkal rendelkező *emberanyaggal* (amely már nem emberanyagot jelent, hanem nemzetet, nemzeteket) elfogadtatni és megvalósítani.

A tervszerű romboló munka már meg is haladta a nemzettudatot, hiszen azt támadják, amit szolgálni lenne hivatott. A nemzetet és a hazát. Egy homogenizált világban mi szükség lenne ilyesmire. S ha mégis felüti fejét, az nagy akadálya a világ homogenizálásának. A hagyományos társadalmaknak, eleve a hagyománytiszteletnek a felszámolása, immáron legalább 100 éve tartó munkájuk.

Trianoni traumánk miatt élő örökös zárójeleink közül itt is felbukkan egy: ez a világ (esetünkben az unió) miért és hogyan ellenezné az egyes országokon belüli homogenizációs törekvéseket, melyek az ő szemükben a végcél felé tett hasznos lépések egyike.”

Ha a magyarságról beszélünk, ha országának függetlenségét vizsgáljuk, s mindezt egy hatalmas csalódást okozó európai kontextusba helyezzük, a nemzettudat jelentősége megkerülhetetlen. Nemzettudat nélkül nincs magyarság, s ha már nincs, akkor kinek és kitől kellene függetlennek, lennie?

*

Itt emlékeztetek 2014 adventi levelére, melyet a bevezetőben idéztem.

*

Ezidőtájt folyt a vita arról, hogy tiltakoztunk gyarmattá süllyesztésünk terve és látható jelei ellen. A kiszolgálók azonnal ráugrottak erre a témára is. Pedig független ország nem viselheti magán a gyarmattartásnak leghalványabb nyomait sem. Ők azonban nem a tényekkel foglalkoztak, hanem fogást kerestek a *másik* oldalon.

Erről írtam többek között az alábbiakat:

„Nehéz búne a CÖF-nek, hogy *Nem leszünk gyarmat* feliratokat gyártott. Nevetséges uszítás! Most, mikor a boldog és demokratikus nyugat keblére ölelt, éppen most hazudozni ilyeneket!

Beszélgetek. Partnereim anyaországi és erdélyi utazók meg emigránsok.

És mit kell tapasztalnom? Többségük a teljes tájékozatlanság és szájtató bámulat, illetve a kinti média – hitelesnek hitt – híreinek rabja. Kérdéseimre a leggyakoribb válasz így szól: megírta a Frankfurter, olvastam a Süd Deutschében, ott volt a Times oldalain, stb. Amit ott leírnak, az főleg a kint élők számára jelent az esetek nagy többségében megfellebbezhetetlen igazságot.

Innen az ő kérdéseik: mi folyik ott nálatok? Mit művel az a kormány? Miért nem volt már elég nektek az idegengyűlöletből? Hova tettétek a szólásszabadság nagyszerű vívmányát? Miféle alkotmányt eszkábáltatok össze? A még olvasottabbaknál a fékek és ellensúlyok is bekerülnek a kérdések közé.

A példákkal megtűzdelt, kimerítő válaszra csak csóválják fejüket. Nem hiszik. Mert megírta a Frankfurter... és így tovább.

Aztán szó kerül arról, és már a kint járt turistákról is beszélek, hogy milyen jó ott Németben, Amerikában. Milyen nyugalom van, milyen derűsek az emberek. És barátságosak. Kiegyensúlyozottak. Mennyire biztonságos a jövő.

Amikor pedig megjegyzem, hogy ez a nyugat, amiképpen a múltban is jórészt a gyarmatok kihasználására alapozta jólétét, úgy ma is ezt teszi korszerű formában, s hogy ennek ma mi is neokolonizált áldoztai vagyunk, kételkedve, vagy elnézően nevetnek.

Vegyétek észre már, hogy az a sok jó, amit ott láttatok mind a tőlünk és másokból szivattyúzott életerőből ered, s vegyétek észre a következményeket, s a veszélyeket is, mondogatom. Hiába! Maradok a helyi média rabjainak magabiztos és a turistáknak a kint tapasztalt csodálatától kerek arcaival, s az udvarias, elnéző mosolyokkal.

Mert ideje lenne már, hogy legyen egy kormányunk, amelyik nálunk is eléri mindezt, mondogatják. Miért nem tudtok ti szavazni? kérdezik a kintiek. És hova tűnik az a rengeteg európai pénz? Semmi sem épült nálatok (nálunk), csupán az, ami ebből maradt, amit el nem loptak. Amikor viszont megpróbálok elmagyarázni az innen kifolyó pénzek útjait, ismét falakba ütközöm. A legrosszabb pedig, amikor közlünk való magyarokra hivatkozva seprük le érveimet.

S hogy most a kedves olvasó a kivételekre gondol. A megtéveszthetetlenekre? Istennek hála vannak, nem is kevesen. Ők átlátnak a szitán. De a sokaság szemén még ott a hályog.”

A migrációs robbanással aztán megkapták a legmeggyőzőbb lehetőséget a hályog eltávolítására. S ennek ellenére még ma is sokan közülük hivatkoznak ama Frankfurterre és más nyugati lapokra. Pedig ők állítólag független országok polgárai. De kik ma ők, kik voltak, kivé lettek s mi vár még rájuk? S még valami: ki tette ezt velük?

*

Nekünk viszont úgy kell viszonyulnunk helyzetünkhöz, amint azt 2015 januárjában írtam:

„Tenni kéne! Szól a lelkiismeret, és ahogy azt mondják, *lokálisan* minálunk ez meg is történt. Voksolással. Hogy elegendő-e ez egy örült és megtévesztett világgal szemben, ahol van, akit nyomorral sújtva, s van, akit látszólagos jóléttel kábítva *vezetnek(meg)*, még nem tudhatjuk. De legalább a példát fel kell mutatnia valakinek.

Csak vigyázat a saját belső példáinkra is, mert a magyar tarka fajta. Kinőhet belőle Dózsák pusztító népe, meg 19 Lenin fiúja vagy Szálasi pribékje és Kádár huszár egyaránt. Sőt hazáját – annak pénzén – kívülről gyalázó magyar is. De lehet belőle bűvár Kund, királyi szent, végvári vitéz, kuruc, vagy a maga módján szolgálni akaró labanc, és Bem honvédja, önkéntes a székely hadosztályban meg doni hősi halott, s pesti srác egyaránt.

A végső nagy játszma elkezdődött. A zárójelre ítélt *megmaradás* imperatívusza fenn világít az égen. Azt is tudjuk, hogy a csalódásunkban oly bűnös kontinensből kiszakítva nincs túlélés. A feladat emberfeletti. Sajnos *fejfel előre* kockáztatni is kell. Vesztesek anélkül is lehetünk.

Lapulva nem lehet előrehaladni Magyarország európai függetlenségének útján.”

*

Míg kifelé szükségesnek bizonyul ez a *fejfelé előre*, belül ugyanakkor felmerül a *fontolva haladás* fontosságának gondolata is. Így aztán a kettőnek Bethlen Gábor-i ügyességgel történő ötvözése vezethet leginkább eredményhez.

Ennek az évnek májusában írtam erről:

„Újra meg újra kétségbeesünk azon, hogy faltól falig tett lépéseink miatt az unió ránk förmed. Kétségbeesésünk esetről esetre fokozódik. Növeli zavarunkat, hogy ha más tesz hasonlót, az nem vált ki ekkora visszhangot. Az ebből eredő bizonytalanság pedig a polgári Magyarország ügyére felesküdték táborát a periféria felől erodálja. Az amúgy is bizonytalanok, az érdeken gondolkodók, a közjót szolgáló intézkedések elkerülhetetlen sérelmezettjei, akik jórészt úgynevezett társutasok, sorra leválnak rólunk. Nem a Fidesztől, hanem a minden hiba vagy tévedés ellenére egyetlen nemzeti úttól kanyarodnak a semmibe. Kórjelző ugyanis, hogy máshova általában nem csatlakoznak, csak éppen feladják a helyes úton való felfelé kapaszkodást, mert az úgy vélik, nekik már nem hasznos. Van azonban ellenpélda is. Kell-e nekünk az ilyen útítárs, kérdezhetnénk? A válasz sajnos: igen. Igen, mert a parlamentáris demokráciában, ahhoz, hogy a jó úton tovább haladhassál, tehát, hogy nemzetmenő terveidet megvalósítsad, szavazat szükséges a hatalom megtartásához.

Tehát az eltávolodókkal meg kellene értetni: ne a mában, ne a zsebben, ne indulatokban gondolkodjanak, hanem az út végét, a célt nézzék.”

Mert amennyiben ez a gyökereit elvesztő Európa ránk kényszeríti függetlenségünk bilincseit, már késő lesz panaszkodni.

„Sajnos, ez a valódi nemzettudat áldozatra is képes tulajdonságával nem rendelkezők esetében közel sem egyszerű. Ez már a politika művészetéhez tartozik, ergo meg kell találni a módját. (...)

Még egy dolog azonban biztosan tanácsolható, mégpedig az erre kiválasztott területeken történő *fontolva haladás*, mert a szükségállapot sikeres korszaka lejárt. 5 év után ez a nemzet, mely elszenvedte ama 40 évnek és a csalódást hozó, de hatni képes neoliberais világ 27 évének romboló hatásait, *szükségállapot képtelenné* vált.

Nézzünk körül hányan képesek elégedetlenkedni, pedig a számok és az élet valósága mást mutat. Az ellenzéki elégedetlenség szítás viszont jól hat az ilyen közegben. Az ígéretés könnyű, s nagy azoknak a száma, akik hinni akarnának. A jobb, a nagyobb, a haszon ígérete itt célba talál. Így hatott annak idején az egyszeri 19000 forint *bedobása* az akkori nyugdíjasoknál, s így hat minden olyan, amit hatalomba kerülve nem tudnának megadni, vagy csak az ország veszte, a csőd árán, tehát egy időre. Sőt, más példát keresvén, ez a bróker botrányok alapja is. A haszon reménye által vakító hiszékenység.

A *fontolva haladás* a kétségtelenül elkövetett kisebb-nagyobb hibákat megelőzheti, a kapkodás látszatát kiküszöbölheti.

Hatalmas a tét, felmérhetetlen a nemzet szempontjából, s ezt olyanokkal kell elfogadtatni, akik azt sem tudják, mi a nemzet. Nagy többségükben nem tehetnek róla, de nem tudnak nemzetben, magyarságban, megmaradásban gondolkodni. Nekik az itt és most kell. Az adjatok, és bizonyos szint alatt a *monnyon le*. Ezért kell mindent megpróbálni a nálunk történelmi gyökerekkel rendelkezően sajátos követelményekkel járó kommunikációs képességek feljavítására. (...)

Ebben a szakaszban a neoliberais taposd el elv, a darwini tétel durva mása, már nem működhet. Csakhogy az ember még magában hordozza ennek hajlamát. S a neoliberais

ideológiák erre alapoznak. Sikerral. Az embert emberré fejlesztő spiritualitás megtagadása letaszíthat minket a teremtés csúcsairól.

Ennek ismeretében kellene napi kis harcainkat megküzdeni, és nemzetmentő terveinket, cselekedeteinket véghezvinni. Az utolsó szó azonban minden ellenkező igyekezettől függetlenül magáé a Teremtő erőé lesz.”

*

Júliusban már a migráció rációjáról elmélkedtem:

„Azt állítják: Magyarország, mely Európa közepén fekszik, egyben a föld egyik csakráját is magáénak mondhatja, s az sem véletlen, hogy minden út a Kárpát-medencébe vagy azon keresztül vezet, akár erre, akár arra veszi vagy veszik, valaki vagy valakik az irányt. Nos, igaz, avagy sem, de egykoron, 1100 éveknél előtte, mi is ezt tettük, majd az eltelt idő alatt megtapasztalhattuk, hogy utánunk még sokan követtek s nem kis sikerrel. Így aztán – nekünk az örök befogadóknak – ma már be kell érünk a csonka maradékkal.

De ezzel sem értünk megpróbáltatásaink végére. Egyrészt mert e maradékban sem élhetünk háborítatlanul, másrészt pedig ezen is keresztülvezetnek az egykor volt, s máig kitaposott utak.

Sajnos azonban ezt nem intézhetjük el az egyes honi vélemények szerint oly természetességgel emlegetett *ez van* kimondásával. Nem, mert az *ez volt* tanulságai és ráadásnak a más kára szintén arra figyelmeztet, hogy létkérdésről van szó. Talán az egyik legfontosabbról. Európaiságunk és függetlenségünk megőrzéséről.

Ezenközben a bagatellizáló *ez van* hangoztatóinak véleménye arra int, hogy az új világrend szabályai szerint mindezt nem csupán el kell fogadnunk, de támogatnunk is illene. Vagyis a fogyó önmagunk körül keletkező vákuumot nem nekünk kellene *beszűlni*, hanem a legváltozatosabb kultúrkörökből származó ismeretlen egyedekkel, netán csoportokkal feltölteni. Tudjuk, már volt szó a 6-7 millió magyarról és a betelepítésről. Persze nem akkor, amikor a *magunkfajták veszélyeivel* riogattak, de nem nagy időbeli eltolódással. (...)

Magam mégis az örökös aggodalomnak jegyében gondolkodom, mikor felteszem a kérdést: az újkori népvándorlásnak nevezett, s valóban annak tűnő jelenség pillanatnyi, naponta agyontagolt, és ténylegesen nem elhanyagolható gondján túltekintve, előre nézve és mögé pillantva, mi várható és mi sejthető?

Az európai tehetetlenkedés ma már nyilvánvaló. Új *tágabb hazánk* Európa – ez a mesterséges konglomerátum – erre a kihívásra sem képes hatékony válaszokat találni. Tárgyalgatás, vitatkozás, vélemények ütköztetése alatt telik az idő, s közben a *karaván* a szó szoros értelmében halad. Mégpedig egyre inkább rajtunk keresztül.

Hogy a különféle európai megoldástervezetek s azok várható eredményei vagy következményei hova fognak kilyukadni, még nem tudható. A gyors intézkedések dolgában azonban biztosan magunkra vagyunk utalva, s ebben inkább akadályoznak, mint segítenek, úgy kívül, mint belül.

De amint kérdeztem, mi a helyzet a pillanatnyi gond után és mögött? Mert ami a pillanatnyi tennivalókat illeti, azok elkerülhetetlenek, de nem jelentenek végleges megoldást. A megoldás keresésének viszont először a mögöttes megismerését kell céloznia. És itt van a bökkenő. Mint annyiszor, ismét az összeesküvés elméletek gyanújának ingoványába tévedünk. Arra tévedünk, de sajnos attól tartok, hogy nem tévedünk. Mert ezúttal könnyen lehet az elméletből valóság, sőt már jól beindított gyakorlat.

Elkerülhetetlen ugyanis azt a kérdést feltenni, hogy a népáradatot tápláló válsággócok létrejötte, egy egyszerű tévedése volt a demokráciaexport halvaszületett kísérletének, avagy ennél az exportőrök sokkal okosabbak és távolabbra látók, s a népvándorlás ilyen váratlan hirtelenséggel történő begerjesztése, annak a válságban nem szereplő országokra is kiterjedő vonzása, egy jól kitervelt lépés volt? A célja pedig Európa versenyképességének semlegesítése és az annyit emlegetett világhatalom felé történt, általuk fontosnak vélt lépés?

Minden lehetséges, ha az első világháború kitörésétől máig eltelt időszak történelmét, a tengeren túlról ért befolyás gátlást nem ismerő módszereit áttekintjük. Rövid távon egy félelmetes és számunkra megoldhatatlanná válni képes, de számukra hasznos sakkhúzás ez. Hosszú távon azonban a kultúrák várható nagy versenyében őket is magával ránthatja, mert jelek szerint Európa (sőt Oroszország) legyengítésével elsőnek éppen természetes, velük közös gyökerű szövetségeiket lehetetlenítenék el.

Mit mondhatok mást a fentiekben csak mosolygóknak, mint azt: ha lehetne egy kívánságom, akkor az az lenne, hogy bizonyuljon mindez tévedésnek.”

Ami ezután következett, s ami napjainkban is folyik, már lerántott minden leplet az összeesküvés-elméletekről. Az összeesküvés legkegyetlenebb gyakorlatának következményeivel küzdünk és fogunk küzdeni még sokáig. Az európaiság már csak bennünk és nálunk él eredeti formájában, a függetlenségünk megóvása pedig ismét történelmi kihívás előtt áll.

*

Az így kibontakozó harcban szövetségesek kellenének és keressük is őket, sőt akadnak is. Sajnos azonban Trianon csapdájának egy új oldalával ismerkedhetünk. Az érintettek nem látják a fától az erdőt és homogenizációs terveik erősebbek önvédelmi reflexüknél. Erről is lejegyeztem gondolatokat:

„Amint európai jövőképünkre egyre nagyobb árnyékot vetnek a mindennapok történései, ahogyan egyre gyakoribb élményünk az olyan felismerés, melyet nemrégén még rémképnek, vagy mai hétköznapi szóval összeesküvés elméletnek hittünk, úgy válik érthetlenebbé a Trianon utáni összmagyarság egyik nagy veszélyforrásának, a szomszédok homogenizációs vágyának örülete.

A történelmi spirál hatalmas felgyorsulása, az emberi civilizáció önmagunk által követni képtelen fejlődése annyi mindent tett értelmetlenné, feleslegessé, idejétmülttá, csak éppen a velünk együtt ama *szégyenkalodát* lakó kis népek köröttünk tobzódó, s velünk ellenkező előjelű poszt-Trianon neurózisát fel és el nem ismerő csoportja nem képes a felesleges, sőt ártalmas régiségek lomtárába vetni ezt a gyilkos-öngyilkos vágyat.

Nemzeti kiteljesedésük történetének *hőskora* annyi egykor számukra hasznos, ma már látásromlást okozó, sőt vakító kelléke gátolja őket ebben, hogy mint fától az erdőt, e célkitűzéstől a közös megsemmisülés veszélyét is képtelenek felismerni. (...) Mit tehetne ebben a helyzetben a magyar vagy a román, a szlovák, a szerb? Nyilvánvaló, hogy amennyiben Európa süllyed, közös kontinensnyi hajónkról országainkat nem tudjuk a hátunkra véve elmenekíteni. Menekülés csak együtt van, együtt Európával!

Ismételnem kell Németh László látnoki szavait, melyek szerint csak egy nagy, Európát is megmentő cselekedet segíthet a magyarokon. Azt azonban hozzá kell tennem, hogy ez minden nemzetre érvényes. S mivel egyenként igen csekély az eshetőség ama nagy cselekedetre, adja magát a kérdés: miért nem tudunk összefogni? Csak ki kellene pillantani a lényegét takaró fa

mögül, és észrevenni egymást, meg azt a más. A közös nagy veszélyt. (...) a felismert veszedelem a nagy megbékélésre is lehetne esély.”

Sajnos azóta Európa olyan gyorsasággal halad a süllyesztő felé, hogy ma már régióknak – jobb híján – el kell gondolkodnia a külön utas megoldáson is. Ha ők ezt akarják, ám tegyék, de ismerjék el a mi jogunkat az ellenkezőjéhez.

*

De mindjárt felmerül a másik gondolat is:

„A baloldali proletár internacionalizmus és a liberális kozmopolitizmus egymást megtermékenyítő szimbiózisa meghatározta Trianon méreteit. (...) Most a nagy mű új állomásához érkezett.

Ha annak idején a *nemzetközivé válik holnapra a világ* célkitűzése, a *világforradalom* közelségének vágyálma meg egyéb hitek és tévhitek szolgálták a ki nem mondott terveket, ma egy szintén előremutatónak álcázott ideológia, a *politikai korrektség* szolgálja a *nyílt társadalom* tervét. (...) Ennek a gonosz-zseniálisan kidolgozott műnek az árnyékában ismét felbukkan a nemzetköziség, a nemzetek felettség, a nemzetállamok feleslegességének baloldali és liberális összefogással támogatott óhaja.

A magyar balliberálisok most ugyanazt teszik, mint tizenkilences elődeik. Nem akarok több katonát látni, szólt akkor a békére vágyó tömeget megszedítő hang, s szűnt meg a határok védelmére képes és alkalmas magyar hadsereg. Nem akarok kerítést látni, szól a mai balliberális szózat, hogy egy újfajta, mindennél veszedelmesebb invázió kaphasson szabad utat. (...)

Ismét hallhatjuk Németh László figyelmeztetését: Európát kellene megmenteni. Mert ha Európa elsüllyed a népek tengerében, mi sem lehetünk sziget.”

Vagy mégis. Mert más remény már alig van?

*

És máshol folytatom:

„Európa azonban jelenleg egy öngyilkosságnak álcázott, buta tesze-toszaságnak látszó gyilkosság áldozata lehet. Az elkövetők jórészt tudják, mit tesznek, de úgy mutatják, hogy szilárd liberális, humanitárius elveik – valójában jól kitalált ideológiai megkötöttségük, a PC – betartása mindennél fontosabb, s nem számítanak annak következményei. Lehet persze egy részük, amelyik gyávaság, vagy szerény képességek miatt sorakozik fel melléjük, de az igazi elkövetők azok, ismétlem: feladatvégrehajtók. (...)

Pillanatnyilag azonban a legsürgősebbre koncentráljunk.

Nem akarok okosabb lenni senkinél, de érthetetlennek érzem azt, hogy nem látják a legkézenfekvőbb megoldást az Európát bármely okból, bárki által szervezve fenyegető migrációs támadásra. Mert erről van szó, és ez rövid időn belül tagadhatatlanná fog válni.

A megoldás pedig, az okok természetesen időigényesebb, de azonnali intézkedést követelő felszámolása mellett, a még hamarabb életbe léptethető nagyhatalmi fellépés lehetne. Ugyanis ezek az országok hihetetlen pénzekbe kerülő és Istennek hála csak egymás fenyegetésére és díszszemlékre használt hadiflottákkal rendelkeznek. Miért nem rendelik ki ezeket a földközi-tengeri migrációs zónák nemzetközi vizeire? Ott a leghumánusabban, a szűrőállomásoknál nagyobb fedélzeteken végezhetnék el a menekültek, gazdasági bevándorlók és a sötétebb céllal küldöttek szétválasztását. Az előbbieket kis csoportját aztán szétoszthatnák arra igényt tartó országokban a világ minden részén, a többieket pedig azokkal

a járművekkel, amelyekkel jöttek, s ha azok életveszélyesek, akkor más módon, visszaküldhetnék kiindulási pontjaikra. A diplomáciai részleteket ki lehet dolgozni.

Ami a gazdasági vándorokat illeti, tudom, vannak közöttük szép számmal félrevezetettek is, nem csak harcosok és terroristák. De a távlati tervekhez ők is hozzátartoznak, a családegyesítés útján megsokszorozódva és sokszoros szülési rátájukkal.

Ha idegen kultúrák telepednek rá, Európa nem maradhat meg annak, ami, amiért évezredek dolgozott és szenvedett. Vannak a világának részei, ahol a multikulturalizmus létezik, nem tökéletesen, de mégis. Európa nem ilyen. A liberalizmus és a demokrácia pedig nem alkalmazható kötelező módon más civilizációk világában. Vagyis ha azok idejönnek éppen az azokat ide importáló ideológia pusztul el legelőször.”

2015 kora nyarán már erről gondolkodtam, de a megvalósulás halvány kísérletei csak most kontúrozódnak. Mintha nem is nagyon akarnák akadályozni a megakadályozandót. Mit tegyünk akkor, amikor Európa önként adja fel függetlenségét. Hogyan védhető meg mégis a magyar szuverenitás?

Mellékesen az is eszembe jut, hogy amint az iszlámmal, a kommunizmussal is nekünk voltak tapasztalataink. Egyiket sem akarták, akarják felhasználni.

*

2015 szeptemberében a reménykedés már az eget kémlelte. A földi megoldás akkor még egyedül ránk maradt.

Ismét papíron elmélkedtem: „Ahogyan nekünk vannak komprádoraink, az unió is kitermelte a sajátjait. Sőt! Hagyta saját élére kerülni őket. Tehát valójában gyilkosság történik, nem öngyilkosság. (...) A helyzet napról napra változik, pontosabban *fokozódik*. A pellengérré állított kis Magyarország az egyetlen, amelyik próbál megfelelni az uniós előírásoknak, de mégis bűnös. Mi lenne, ha azt tenné, amit a szomszédjai? Vagy mindegy? Bármit tesz, helye bérelt a szégyenkalodában? A felháborító valóságot felénk minden józan szem látja. A felmérések szerint több mint 80%. Csodálkozni azon a tizenegynéhányon lehet. Milyen történelmi tényezők tenyésztették ki ezeket az embereket, főleg azokat, akik ennek a kisebbségnek az elvakítói? Minek kell történnie, hogy ezek is lelepleződjenek?

De a legnagyobb kérdőjel ma mégis az, hogy mit okozhat ez az emberáradat? Hova vezet a most elkezdődött civilizációk háborúja? (...)

A pesszimista scenárió szerint ez Európa végét jelentheti, s akkor mi is elveszünk, mert ezen a tengeren nem lehetnek szigetek. Hiába ártatlanok annak lakói. Alámerülnek, mint Atlantisz népe.

De lehet beszélni egy optimista változatról is! Eszerint eljöhet a neoliberalizmus örült világának vége. Vagyis ennek a kicsiny országnak a fel-felpislákoló spiritualitása, példájával hozzájárulhat Európa megmentéséhez. Ha így történne, isteni küldetést hajtana végre. Egyedül Isten akaratából, tőle kapott erővel. Sok ezer éven átívelő történelmi vándorutunk alatt volt már ilyen. Most is lehet. Képesek leszünk-e kiérdemelni a hozzávalót?

*

Aztán megint adventet írtunk. A szó szoros értelmében is. Gondolataimat a hazám előtt álló szinte lehetetlennek tűnő feladat uralta:

„Szabó Zoltánnak, a kolozsvári Hitel lapjain Zrinyi Miklósról, a nagy költőről, államférfiről és katonáról, főleg pedig az ő választott magyarságáról írott tanulmányából idézek pár sort: »Kevés igaztobb magyar író van Zrinyinél, alig lehet egyfolytában olvasni.

Mi teszi ezt az izgalmat? (...) A helyzet és a feladat kettőssége. A helyzet reménytelen – mondja egyik szavával, a feladat nagyszerű – mondja a következővel. (...) Vívódik a helyzetismeret és a feladatmutatás, a kétségbeesés és tervekészítés között.» Életét és az ezt kitöltő magyarságát pedig, mint tudjuk, a nagy feladat vonzása és annak végrehajtása határozta meg.

Nos, az adventi várakozás arra is alkalom, hogy felismerjük a feladatot és, ha belevágtunk, felfedezzük a végrehajtás lehetőségeit. Mert nem magunkért születünk e világra! Mert a mai világ arról próbál meggyőzni, hogy csak a magunk megvalósítása a cél. (...) Sokszor mondhattuk: nagy időket élünk, történelmieket. Ha valamikor ezt nem volt tévedés kimondani, akkor ez az a pillanat. Egy kontinens sorsa forog kockán, s vannak, akik ezt tagadják. Az lehetetlen, hogy ne látnák, de mégis tagadják. Nos, ennek a furcsa kérdőjelnek a megfejtése mögött található meg az, ami napjaink történelmének végső magyarázatát rejti el előlünk.”

Ezt folytattam már 2016-ban:

„Tavaly a világ elkezdhetett belelátni a pakliba. Olykor nem is titkolták, s ezzel próbálták sokkolni. Nekünk ez is megy – jelezték. A legegyszerűbb módszer minden lépés felismerésére a: kinek használ? kérdése volt. Bármilyen örültség történt, valamennyi háttérben – végigkeresve azt az érdekeltségi láncot – a szupranacionális nagytőke trónolt. Elmúlt idők szavaival: a rothadó imperializmus. Annak imperátorai nagy torokat rendeznek, de akkor sem tudják megtorpedózni vagy elhomályosítani a kinyíló szemeket. Egy előnyük még van. Nem is kicsi. Az, hogy azokat a szemeket s mögöttük a látványt feldolgozó szürkeállományt nagy tömegeknél torzították, sőt silányították el.

S mégis! *Forr a világ bús tengere - ó világ, ó Európa, ó magyarok és nem magyarok.* A forráspont elérése pedig azt jelenti, hogy itt már nagyon közel az a perc, ahonnan nincsen vissza. Ahonnan csak megsemmisülni, elpárologni lehet. Ki akarja ezt? Ki akarhatja ezt olyan, akit anya szült? ÓK! AZOK! Vajon csak nem földönkívüliek? Vagy csupán annak hiszik magukat?

Órület! Megörjített világban, örült esztendő után, tébolyult előtt.”

*

Mert a felrémlő nagy tervek valóban az örültség jegyeit hordozzák. Magukat mindenekfeletti erőnek képzelő létrehozói lehetnek. E terv megvalósításának kontinensünket érintő aktuális szakaszáról írok februárban:

„Szomorúan nézzük reménytelen szerelmünk, Európa hanyatlását. Olyan ez, mint azok az emberek, akik egy szekta, vagy egy szuggesztív guru hatása alá kerülve, értékeiket előbb leadva, elfogadják az öngyilkosság szükségességét, és vakon végre is hajtják.

Ami ma történik az egy pontos és gonosz terv megvalósulása. Egy újabb változata a hadviselésnek. Volt a két véres világháború, majd volt a tankok helyett bankokkal megvívott harmadik. Most a kultúrák és vallások egymásnak eresztése folyik. Kimenetele előrelátható, csak a vele járó szenvedéseket nem lehet felmérni. Mert felmérhetetlenek lesznek.

A terv az ismert és működő jelenségekre alapozva készült. S ennek megfelelően meglévő vagy működő természetes eszközöket használ fel. Mint pl. a túlnépesedés, az ebből következő szegénység, a világfalu információs erejének félrevezető hatásai (a Nyugat megtévesztő *való világa* a képernyőkön), vagy a vallási-kulturális különbözőségek.

A tenger és annak időszakonként beálló elkerülhetetlen mozgásai adva voltak, pusztán a parti védműveket kellett meggyöngíteni. Ebbe pedig sok minden tartozhat bele. Az arab tavasz megszervezése éppen úgy, mint pl. Benedek pápa leváltása. S aztán az érdekes módon felbukkanó *utazási segélyalapok*, a szervezett bűnbandák, el egészen az útikönyvekig. De menet közben még a török érdekek bekalkulálása is, annak elhíttése, hogy velük lehet hosszú távon biztonságos egyezségeket kötni saját távolabbi érdekeik ellenében. S akár a görög (szintén bizánci szellemű) kérdés kezelhetlensége.

A szenvedő oldalon pedig a prevenció, a védekező készség lerombolásának jól tervezett folyamata érkezett el egy olyan pontra, amikor már az *elkövető* tudhatta, hogy áldozata önvédelemre képtelen. Működött a *lebutító* átnevelés, ideológiai ködfelhő bocsájtása a kontinensre, a neoliberalizmus és a sátánian zseniális PC ötlete. Ebben a még ma is a migránsok mellett tüntetőktől, a lilimotipró erőszaktevőket a hazai (házi) szokásaikkal mentegető liberális jogászig, mindenki benne van.

Túl sok az, aminek együtt kellett lennie ahhoz, hogy a siker biztosítva legyen. És még mennyi mindenről nem tudhatunk, hány olyan előkészítő momentum lehetett, amelyekről sejtelmünk sincs. De a cél világos. Európának össze kell roppannia. Oroszországnak le kell gyengülnie. A kettő összefogását lehetetlenné kell tenni.

Szerepel-e azonban a tervekben az a pillanat, amikor az USA természetes szövetségesek nélkül fog szemben állni a fél vagy az egész világgal? És nem az egykorival vagy a maival, hanem egy sokkal fejlettebbel! Vagy valakiknek akkorra ez is közömbös lesz? Ezt megérteni földi logikával már nem lehet. A történelem felgyorsult. Évtizedek alatt történnek sok évszázados változások. Utódaink nagy meglepetések tanúi lehetnek még.”

A feladat kitervelői és végrehajtói közt bonyolult, de ideiglenes kapcsolatrendszer sejlik fel. A végső cél, ama bizonyos világkormány terveik szerinti létrejötte esetén, végrehajtók és végrehajtottak egy kalap alá kerülnének.

Márciusban folytattam:

„A migránsválság, a számos vélt és valós találgatás mellett, mindenképpen a Kelet és a Nyugat olyan konfrontációja (Földi László szerint egy olyan háború), amely a két civilizáció gondolkodásbeli különbsége miatt válhat végzetessé kontinensünkre.

A nyugati politikusok, s ez alatt a múlt nem egy szomorú tapasztalatát megszenvedett magyarokat is értem, évszázados lemaradásban voltak a másik civilizáció, a másik világ megértésében. Ez pedig diplomáciai tevékenységüket olyannyira gyengítette, hogy az sok esetben nemcsak feleslegessé vált, de egyenesen veszélyforrást jelentett. Most először a magyar politikai látószög mintha képes lenne befogni ezt a fontos tényezőt. Az uniós viszont annál kevésbé. A következmények ismertek.

Itt tartunk. Ugyanis a migrációs nyomás kontinensünkre gyakorolt pillanatnyi, s ebből fakadó jövőbeli hatása a lenni vagy nem lenni kérdésének szintjére emelkedett, miközben Európa politikusai, s a mögöttük álló erre *előpreparált* tömegek, a finomhangolás régen túlhaladott mikéntjeiről vitatkoznak vagy papolnak. (...)

Ez a keleti civilizáció nem integrálható! Mert ők nem is akarnak integrálódni. Sőt ez tilos nekik. A Korán, amely parancsszavakkal irányítja a hívőket, megtiltja ezt. És ez a lényeg. Ebben több évtizedes tapasztalata van Európának. Erről szólnak a metropoliszok tiltott övezetei. A vallást első helyen magában foglaló, összetett gondolkodásmódjuk annyira

más, ósidők óta beléjük rögzült felsőbbrendűség érzetük olyan veszedelmeket rejt magában, hogy velük kapcsolatos sorsdöntő elhatározásokat hozni csak ezt pontosan feltérképezve lenne megengedhető. Itt nem új munkaerő jön be, hanem új problémák importálása történik, amelyben a terrorizmustól az ingyenélésig terjed a skála. (...)

Ezek után tehát aki a beáramlás erőltetője – elsősorban Merkel asszony – az országa pusztulására játszik. De ez nem lehet izolált jelenség, mert ha Európa nagyjai elsüllyednek, a kicsik sem maradhatnak sokáig talpon. Sem unióval, sem pedig anélkül.

Ezt a felelősséget felvállalókat csupán tájékozatlansággal mentegezni nehéz lenne. (...)

Hogy sikerül-e felébredni, hogy egy kis Magyarország képes lesz-e példájával felébreszteni a lagymatagra butított kontinens lakóit? Nem tudhatjuk még. De legalább meg kell próbálni. Ha a magyar vér ehhez mára már kevés, a magyar lélek (jelenlét) talán még elég lehet.”

Ma már a magállamok szándékai és ugyanakkor helyzete is előrevetít egy olyan scenáriót, hogy azok nem állanak meg ezen az úton, s végső esetben meg kell kísérelnünk a külön utas megoldást. Ez viszont egy szilárd közép-kelet európai összefogást feltételezne.

*

A fentiekhez azonban elengedhetetlen a veszélyérzet folyamatos jelenléte s az annak kioltására tett kísérletek semlegesítése. Erről is elgondolkodtam:

„Veszélyekkel teli világban él az ember, a család, a kisközösség, a nemzet és a – más szándékok ellenére egyelőre még nemzetekből álló – világ. (...)

A veszély ellenszere természetesen a védekezés, s annak első lépése és alapfeltétele a veszélyérzet jelenléte. Hiszen ha ez nem él, akkor nem észleljük a veszély közeledtét és rohanunk a vesztünkbe. Erre nézve számos tapasztalattal rendelkezik a magyarság. Egész történelmünk tele van a veszélyérzet hiányosságának eseteivel, bár annak fontosságát erősítendő, a pozitív példák sem ritkák. Sajnos az egyenleg azonban végzetesen deficitese, mint mondják: nekünk Mohács kell! Sőt az sem elég. Ebben az irodalom vagy népi empiria szülte megállapításban ott van a jelen is. A feleslegesnek hirdetett fogalmak között, a nemzet és a haza mellé már a veszélyérzet is odakerült. Felejtjük el és rohanjunk tovább a nekünk szánt lejtőn! Nagyjából ezt jelenti ez a neoliberais kórus hirdette hazugság, igazra fordítva.

Azt mondták Nem lesz migráció, csupán hangulatkeltésről van szó, minek itt félelmeket kelteni! Aztán lett. Nem kell a kerítés, nem Európai megoldás! Nem lehet falak között élni. Nem lehet a közös európai megoldásokkal szembemenni. Aztán lettek ideig-óraig még csak szárnyas kapuk, majd meg kerítések. Az a közös európai megoldás azonban még sehol. Nem kell a katonaság segítsége, nem kell migrációs készültséggel várni a kiszámíthatatlan fejleményeket, mondják. Pedig fejlemények voltak és lesznek. (...)

De mi is ez az egészséges veszélyérzet, amelyet tűzzel-vassal irtanának, és amelyik politikai játszmák eszközének nyilvánítottak azok által, akik ebben saját céljaiknak ártó eszközt vizionálnak. Nos az, egy ország felelős vezetői számára kötelező *gondolkodásmód!* Mert nem elég, ha az egyén vagy akár a közvélemény érzékeli a veszedelmet. A választott vezetőknek kell ezt érezniük. Az ezt követő védekező lépések megtételére náluk vannak meg a lehetőségek, ez az ő feladatuk.

Csak hogy *nemzeti veszélyérzete* csupán annak lehet, akinek van *nemzettudata* is. És itt van a kutya eltemetve. A neoliberaisoknál végleg. (...) S valamiért, immáron több mint száz

esztendő óta, ebben velük szövetséges az időközben (talán éppen ezért) *ügynevezetté* módosult baloldal is. (...)

Ugyan ki lenne képes ebben a történelmi mértékű veszedelmekkel teli világban elkormányozni ezt az országot? A körülöttük tüsténkedő furcsa figurák? Mert államférfinak se híre, se hamva arrafelé. (...) Ők nem tartják szükségesnek a védekezésre való felkészülést. Erre pedig csak egy magyarázat lehetséges: bármi áron a vesztünkre játszanak!

Tehát ők is veszélyeztetők!”

*

2016 áprilisi naplóból idézek:

„Újra és újra kiderül, hogy a legkülönfélébb válogatási elv szerint élre menedzselte európai és magállami vezetőink nem elmeháborodottak, legfeljebb olykor megkérdőjelezhető képességűek. Az elmebaj változatos tünetei változatos magatartásformákkal járnak. Nálunk azonban minden egy irányba mutat. Tehát másról van itt szó. Ismételten meg kell állapítanunk, hogy ők tervet hajtanak végre. Nem saját tervet, nem saját országuk érdekében alkotott tervet. Nem a kontinens érdekeit szolgáló tervet.

A tervezőket máshol kell keresni.

Innen pedig lépünk át egy határt, s az összeesküvés-elméletek egyre gyakrabban valóságnak bizonyuló furcsa világából ragadjunk ki egyet. Ennek lényege, hogy az a bizonyos tervező(erő), hosszabb távon szeretne létrehozni egy egységes emberiséget, egységesen korlátok közé képzelt képességekkel (termel; fogyaszt; nem gondolkodik feleslegesen; csak észszerű határokig terjedő kort ér meg), mely aztán egy majdani világkormány által kormányozható. Így érhető el a demográfiai egyensúly garantálása, a nyugalom (amikor ez éppen nem üzleti hátrány) és főleg ennek áldásos eredményeként a folyamatosan termelődő profit. Alul a víznek árja, s rajta ringatózik a gálya. Természetesen luxus gálya, nem túl sok utassal.”

*

Nemsokára így folytatom: „Egyre gyakrabban ad alkalmat a sokat emlegetett *háttérhatalom* arra, ne csupán éljük az általa számunkra megengedett életet, de beláthassunk, vagy legalább bekukucskáljunk vegykonyhájába. Talán olyan sikeresnek érzi magát, hogy már ezt is felhasználja megfélemlítésünkre, vagy az *ügyis mindegyről* akar meggyőzni. Ők már döntöttek a jövőnkéről?

Ilyen pillanat volt Soros György váratlan európai *továbbképzője*, amely újabb adalék ahhoz, hogy az unió *nem megválasztott* vezetői ama háttérhatalom *kiválasztottjai*. Arról, miszerint ez nem tehetség és alkalmasság, hanem szolgálalkúság, vagy kézben tarthatóság dolga, már előbb bizonyosságot nyerhettünk.”

Giccses kis klónjaikkal itthon is találkozhatunk. Kik ők? A házi kiszolgálók, kézben tartottak (*fogottak*), haszonlesők, vagy mindent összefésülve: komprádorok. (...) Felvetődik a kérdés, hogy ezek a kétségtelenül magyarságukat veszített vagy soha el nem nyert figurák egyáltalában meggyőzhetők-e arról, hogy mekkora bűnt követnek el nemzetellenes tevékenységükkel? Egyre inkább azt érzem, hogy nem. (...)

Végtelenül egyszerű tehát a tájékozódás. A hagyományos európai értékeket tagadók irányát úgy használhatjuk iránytű gyanánt, mint földünk mágnességét a tévelygő hajós. Ha nem arra haladunk, akkor már nem tévedhetünk el. Ha nem rájuk hallgatunk, akkor már nem tévedhetünk.”

*

Majd ezt írom:

„Voltak még olyan történelmi helyzetek, amikor a szakadék szélén állva, az ellenzéki vélemények képviselői a hatalomért csatáoztak és nem akarták látni a mélységet. Mindannyiszor rajtavesztettünk. De ezekből a helyzetekből még volt talpra állás. Ha meggyengülve is, de újrakezdhattunk.

Most ezt nem remélhetjük.

Ha vesztes lesz Európa, ha vele együtt vesztesek leszünk mi is, akkor elmondhatjuk, hogy évezredek áldozataink nem csupán szép történetekké válnak, de feledésbe is merülnek. Ha hiszünk az eleve elrendelésben, akkor azt is hinnünk kell, hogy nem hiába jöttünk ide. Mindegy, hogy először, vagy másodjára. Nincs más megoldás, mint felvenni a keresztet és felnőni a feladathoz.”

*

2016 aktualitása ama szavazás. Ezt megelőzően írom az alábbiakat:

„A magyar kormány szívós következetességgel teszi a dolgát. Végzi azt a munkát, amelyet szégyenteljes módon, magyarul beszélő emberek támadnak és próbálnak megakadályozni, vagy legalább bemocskolni. De mi is ez a munka? Érdemes ezen elgondolkodni és történelmi távlatba helyezni. Ez a munka kényszerű, de nagyszerű kötelesség, mint annyiszor a magyar történelem során.

Ezt a munkát követve érdekes összefüggések jutnak eszünkbe. Mindenek előtt a „*merjünk kicsik lenni*” kontra „*merjünk nagyok lenni*” ismert és le nem zárt vitája. Aztán meg Németh László szavai arról, hogy „*kovász nemzetnek kell lennünk*”. S tovább sorra Széchenyi távlatos kötelességinkre utaló tanácsai, Babits majd József Attila szavai arról, hogy önmagunk megőrzésével a világot színesítjük s szolgáljuk, na meg Makkai Sándor mondata: „*A kicsi a gyöngye, a szétszaggyatott csak akkor remélhet, ha a legnagyobbat, a leghősiesebbet, az egyedül egyesítőt, a nagygyá tevőt van bátorsága vállalni.*” Majd ennek, ezeknek megannyi visszhangja írók, politikusok, tudósok, művészek szájából. Eleinte szabadon, az utóbbi időben támadások alatt kimondva, s ezért megritkulva. Hiszen, aki Németh László nyomán azt meri mondani, hogy nagy cselekedetre van szükség megmaradásunkhoz, egész kontinensünket megmenteni képes cselekedetre, az felkészülhet a durva támadástól a kigúnyolásig bármire. (...) De vigaszul olvassuk Makkai Sándor szavait: »*A keserű tapasztalatok, az ész sivár meggondolásai mögött van és megragadható egy másik valóság is, a lelki nemzet elpusztíthatatlan képe és örökkévaló értéke. (...) Az Európában halálraítélt magyar nemzet csakis akkor fellebbezheti meg és nyerheti meg pörét a jövőndő ítélőszéke előtt, ha ő maga hű marad azokhoz az evangéliumi igazságokhoz, melyekhez Európa hűtlen lett és ő maga képviseli azokat mind a saját belső életének vezetésében, mind mindazokkal szemben kifelé, akik létjogát kétségbe vonták, támadják és megsemmisítéssel fenyegetik.*«”

Ezeket a szavakat mintegy 80 esztendővel ezelőtt vetette papírra az erdélyi püspök-író.

*

A népszavazás előtti feljegyzésekből:

„Kampány van. Különös kampány. Egészen pontosan újra egy különös kampány. Olyan, amely hungarikumnak minősíthető. Ugyanis önmagunk ellen kampányolók és önmagunkért kampányolók vívják nemtelen-nemes küzdelmüket. Egyedülálló produkció, de

nálunk nem az első. Már 2004. december 5. ezért írta be e dátumot a magyar történelem szégyenkönyvébe. (...)

A médiában zajló napi viták önleplező módon naivak. Az önpusztító kampányt folytató *politikai aktorok* felvállalják, hogy a társadalom és pályatársaik másként viselkedő tagjai előtt lelepleződjenek. Ugyanis nem lehet elhinni, hogy ennyire tájékozatlanok, félrevezetettek, önálló gondolkodásra alkalmatlanok lennének. (...) Abszurditását látva kérdezzük újra meg újra, hogy kik akarják a balliberális agyrém hangját hallani, arra hallgatni? Olyanok, akik tekintélyelv alapján hisznek nekik és olyanok, akik nem gondolkodnak, csak érzelmeiktől, tehát a bennük valóban lobogó gyűlölettől vezetve foglalnak állást, megmaradásunk, jövőnk, saját megmaradásuk és jövőjük ellen! Mert a sorsunk közös lesz. (...)

Nagy vizsga előtt áll a magyarság. Nagy kockázat van a nemzettudat gyengeségében, az ezzel járó veszélyérzet hiányában s az ebből fakadó közönyben. A féktelen ellenkampány erre csak rájátszik. Közülük van, amelyik éppen *ennek hullámaira akarna felülni*. Csakhogy a majdani otthonmaradók – hiába szeretné elhíttetni – nem az ő táborát jelentik.

*

Ezt jegyeztem fel a népszavazás után:

„Késő éjszaka, pontosabban hajnal van. Odakint nemsokára világosodni kezd, s mi is megvilágosodhattunk. Mert tartottam a választási eredményektől, miközben mégis próbáltam reménykedni az 50% szerény átlépésében. De balsejtelveim győztek. Győztek, mégis vigasztaló az az egység, amely az aktív szavazók körét jellemzi. A keserűség pillanataiban egy még létező Magyarország körvonalait varázsolja elénk.

Tulajdonképpen mondhatjuk, hogy ez győzelem. Sajnos azonban a merev szabályok állította szám, az 50%, ott tornyosul előttünk, s ellenfeleink csak erre fognak hivatkozni. Szóban legalábbis. Magukban azonban megrettenhetnek. És ennek még sok és sokféle következménye lehet. Jó és rossz egyaránt. Mert kijózanító lehet ez a sokkoló szám, ám meggondolatlanságokra is ösztönözheti a makacsul elkötelezett ártókat.

A legérdekesebb ellenérv pedig most jut eszembe. Ha még 8-10% közönyös vagy tudatosan tartózkodó elment volna szavazni és csupa igennel szavaz, akkor érvényes lenne a népszavazás. A NEM szavazatok győzelme ennek ellenére több mint kétharmados volna.

Levonom hát a következtetést: nagy öröm ez az egység, ugyanakkor nagy szomorúság a fél ország ilyen tudati állapota. Sikerült idáig süllyeszteni a magyart.”

*

És október 6 gyászos emléke máris megerősíti ezt a szomorú tényét és kontrasztba is állítja:

„Október 6. minden évben a szokottnál is mélyebb elgondolkodások napja. A Tizenhármak szelleme ilyenkor sokkal erőteljesebben keríti hatalmába azt, aki még hordozza magában a nemzettudatot s az ezzel járó felelősség érzésvilágát.

Hová silányodtunk azóta. Magyarok és nem magyarok, mi hungarusok, kik *élünk e hazán*, illetve annak maradékán. Bár már akkor folyt a megosztás sikeres és magyar vérrrel megírt nagy munkája, de bőven voltak ellenpéldák. El egészen a legnagyobb áldozat felvállalásáig. Erről beszél legékesebben október 6. emlékezete.”

Akkor és most! Magyarság akkor és most, Európa akkor és most, függetlenségünk akkor és most.

*

Október 23. is elmélkedésre sarkall, mégpedig igen kényes kérdésről.

„A Legnagyobb Magyar szavai jutnak eszembe: *»célravezető nemzetpolitika csak a zarándoki magamegtagadás nyomában születhetik.«* De létezhet-e nemzetpolitika egy olyan országban, ahol az annak fontosságát felismerőknek az ország másik, nem elhanyagolható fele, a legkülönbözőbb indítékoktól vezérelve és mindenáron ellentmond? (...)

A nemzetpolitikát akadályozó két fő tényező közül már ismerjük az egyiket, a pártpolitikát amely kénytelen annak sajátos eszközeivel megszerezni a hatalmat, s utána megtartani is. A másikról elég röviden beszélni. Az ugyanis maga a nép. Maga a szavazó és nem szavazó polgár. S az önzés, amely az akadály fő elemévé lesz, az áldozatvállalás elutasítása. Ma fontosabb a nagyobb képernyőjű TV készülék, mint volt elődeinknek a saját életük, melyet zokszó nélkül áldoztak fel a nemzetre, a haza oltárán.

Mindezek ismeretében kijelenthetjük, hogy honi, sőt európai tapasztalatunk szerint a tiszta pártpolitika a maga nemében egyenlő lehet a hazaárulással.

Nálunk, egy erős párt elhatározásából, kísérlet történik az ebből való kitörésre. De ne feledjük, hogy ezt is csak pártpolitikai eszközökkel, nagyon pragmatikusan, ha kell, akár ravaszul lehet elérni. Tehát nagyon józannak kell lennünk minden kritikával, ami nem jelent kritikátlanságot. A kör itt bezárul. Sajnos csak siker esetén lehet majd eleget tenni a Legnagyobb Magyar minden elvárásának. Ha már nem lesz késő? A késedelmet pedig már tudjuk kik okozzák.”

*

Az adventi levél 2016-ban sem maradt el.

„Míg a természetet legyőzni akaró – egykor annyit hallott és dicsőített – kommunista terveken nevetgélünk, vagy szemináriumokon szajkóztuk mondataikat, nem sejtettük, hogy a rendszer bukása után – éppen a várva-várt buktatók jóvoltából – attól képtelenségben semmivel sem különböző újabb kori tervek pusztítják majd világunkat. Ezenközben a nyilvánvaló és nem csupán feltételezett következmények a fölgolyó örült kihasználása vagy a népvándorlás, egyként hidegen hagyják azokat, akik ezeknek a helyrehozhatatlan hibáknak az elkövetői. Sőt! Fel is használják terveikhez.

Ami még félelmetesebb, az a leírt valóságot megélni kénytelen embertömeg közönye, sőt gyakran együttműködése saját rabságba taszítóival. Egy nagy Stockholm-szindróma tanúi lehetünk. Ez körvonalazódik nem kevés honfitársunk magatartásában is.

Mintha az Albrecht Dezső által nyolcvan évvel ezelőtt emlegetett nemzeti elsatnyulásnak lennénk tanúi. Ő mondta, hogy: *»Ez a nemzeti elsatnyulás okozta azt is, hogy válságos órákban tehetségnélküli kalandorok ülhetek a nemzet nyakára, anélkül, hogy valamirevaló ellenállással találkozhatnánk. Nem lehet évtizedeken keresztül az erős akarást elfojtani és aztán egyszerre azt kívánni, hogy egy adott pillanatban meglegyen.«* A saját sorsunkhoz ezért viszonyulhattunk az ismert módon 2004. december 5-én és 2016. október 2-án. Mert a veszély nagyságához mérten kevésnek érezhetjük a NEM-ek többségét. Bár ugyanakkor biztató és példaértékű a 98 százalékos egység. Európa pusztulást hozó vezetőinek ezt kellene észrevennie. Hogy kifele mit mondanak, az másodlagos, ha belül érzik az üzenet erejét.

S folytassuk akkor ismét Albrecht szavaival: *»Szükséges végre már látnunk, hogy mi az, amit lehet, és amit nem lehet. Lehet megmaradni magyarnak, de nem lehet megmaradni régi*

szellemmel, ha az idő megváltozott. Lehet kisszerű viszonyok között is nagyot alkotni, de nem lehet közösségi szellem és áldozatos élet nélkül. Lehet kis népeknek lenni, de nem lehet mégis nagy nemzetnek, ha lélekkel nem pótoljuk ki azt, ami a számból hiányzik. Lehet nyomorúságosan is élni, de nem lehet anélkül, hogy nem tudnánk, miért tesszük.» (...)

Ezt egészíti ki szervesen Juhász István, szintén korabeli, két mondata: »Európának ezen a részén történeti és faji tényezőktől meghatározott népünkben fel kell ébrednie a hivatás gondolatának. Az a forradalmi újság, hogy nem nagy népek, hatalmas kultúrák által ide-oda dobált kis nép, lekötözött rabszolga vagyunk, kinek sorsa a véletlentől függ, hanem van életünknek célja, reánk van bízva sajátos, senki más által el nem végezhető feladatként egy nagy ügy szolgálata.«

*Ne féljete*k, szölt egy jól ismert figyelmeztetés a XX. században. A spirituális feladatok terén nincsenek kicsik és nagyok, mondhatjuk a legfontosabb és időfeletti felismerés pillanatában. Ebben kell egynek lennünk, ahogy Ravasz László mondta: a magyar corpus spirituáléban.

Ne legyünk pesszimisták, de elbizakodottak sem, s főleg nem közönyösek. A jövőnk csak egy módon képzelhető el: egy keresztény hagyományokon továbbépülő kontinens, nemzetállami keretek közt élő, magyar nemzettudattal bíró közösség keretei között.

Nem mások ellen, nemcsak magunkért, hanem másokkal, sőt ha kell másokért. A megváltottak nyugalmával, az örökélet hitével, hivatásunk tudatával, s azokat is szeretve, akik közülünk ezt még nem értették és nem élték meg.”

*

Ehhez kapcsolható egy másik feljegyzés is:

„Valahányszor szóba kerül a Kárpát-medencei, vagy éppenséggel a közép-európai magyar hivatás kérdése, vagy akár a szomszédokhoz viszonyított minőség fontosságának hangoztatása, legyen szó tényállításról, avagy célként történt megemlézésről, a rosszalló kórus máris megszólal.(...)”

Elgondolkodtam ezek felett, és ekkor fogalmazódott meg bennem, hogy tulajdonképpen a nemzetek közötti verseny korszakát éljük. Folyik a verseny az élet minden területén. Pénzügyi, gazdasági, katonai, demográfiai, kulturális, vagy sport téren egyaránt ezzel találkozunk. Minden a versenyről szól. Az összehasonlításról, viszonyításról, mutatókról és arányszámokról. Mindent ezzel mérnek. A fenntartható fejlődés erről szól. A világot ez mozgatja. Milyen érdekes, hogy ez senkit sem zavar.

A legkülönbébb területeken beszélnek vezető hatalmakról, élenjáró országokról vagy nemzetekről, sőt nem egyszer tetten érhető egyeseknél a hivatás megállapítása is. Léteznek a demokrácia letéteményesei (mi több: exportőrei) és a béke őrei, csendőrei (kiknek generálisai háborúkat generálnak) és a gazdaság hajtómotorjai.

Egy kötelező módon versengő világban tehát nem lehet hiba elsőnek lenni. És ezt az elsőséget lehet úgy elérni és *gyakorolni*, hogy azzal másoknak nem ártunk! Sőt! Mert ez is *hivatás!* Nekünk azonban nem szabad ilyen szerepet vállalnunk, még a legszerényebb regionális viszonylatban sem. Ez elsősorban belső csoportok elvárása.

Kérdezhetik, hogy kik ők?

Nos, én csak annyit mondok, hogy ők Trianon leghűségesebb gyermekei.”

*

2017 húsvéti gondolatait záró soraimat idézem:

„Sajnos ismét egy alapigazsághoz kell kilyukadni. A nemzettudat hiánya a legnagyobb baj. Mert az az a valami, ami mindezeket a szakadékokat képes áthidalni. De minderről beszélni nem polkorrekt. Sokan ezért tanácsolják, hogy ne politizáljunk. Micsoda ármányos csapda ez egy olyan nép életében, amelynek 1920. június 4. óta a lélegzetvétele is politizálás. Hiszen el akartak tüntetni a föld színéről, s ha ez nem történt meg, pusztá létünk s minden, ami ezt szolgálja: politizálás.

Hát ilyen ez a mai húsvét. Aggodalmakkal telve nézek a jövőbe, olykor nem kis mértékben szégyenkezve sok fiatalunk tettein, és bizony megint ott találok magam e gondolatsor elején. Hinni kell. S a segítség, amire számítok, olyan, amelyről szavakban nehéz szólni.

De testet öltött. Megpróbálták megölni, csakhogy harmadnapon feltámadott. Et resurrexit terciam diae!

Azért nem árt arra is gondolni, hogy ama *ravensburgi fák* alatt most talán éppen migránsok táboroznak.”

*

Lapozom naplóm, melyben egy bibliai példa is figyelmeztet, hogy a polkorrekt ősi eszköz is lehetett:

„Az ördögien zseniális módszer, mely éppen a gondolkodó, tehát a veszélyt jelentő embereket bénítja meg, már a bibliai időkben is létezett. Mert az asszonyok Jézust keresték a sziklásírban, de: *»elfutának a sírbolttól, mert félelem és álmélkodás fogta vala el őket; és senkinek semmit nem szólának, mert félnek vala.«* Tehát senkinek sem beszéltek a látottakról, pedig egy angyal szólította fel őket erre.

Micsoda angyalok kellenének napjainkban, hogy szavuk elegendő legyen a gondolatait rejtegető magyar értelmiségiek megnyugtatóására. Hogy ki merjék mondani az igazat, azt, ami van, ami látható, átlátható és létező? És nem megnyugtató, hogy tőlünk nyugatra ez a gondolatrendőrség a nálunk ellenoldalon lappangónál is erősebb. Sőt, mindennapi módszer, mindennapi következményekkel.”

*

Az alábbiak egy április 28-án, miniszterelnökünk brüsszeli helytállását követően született írás bevezető és záró sorai.

„Ami a minap történeteket létünkbe vágó fontosságúvá teszi az a magyarként való megmaradásunk lenni vagy nem lenni kérdése. Vagyis a magyar nemzet fennmaradásának drámai kérdőjele. Hogy ezt vannak, akik képesek megélni, sőt megszervezni, s vannak mások, akik különféle okokból nem érzik fontosnak, ez az a választóvíz, amely megosztja a mai nemzetet. Ennek hátterét képezi a nemzettudat jelenléte vagy hiánya.

Nem erény és bűn párosaként akarnám ezt most beállítani, csupán tényként szögezem le. Ugyanakkor azt is tudnunk kell, hogy világviszonylatban felmerülő kérdés, és amennyiben a nemzeti léte felszámolásához vezetnek a most nagy erővel előkészített utak, akkor az a történelem, amelyet eddig élt az emberiség, amelyért generációk százai, sőt ezrei véreztek és szenvedtek, végére ér. Elkezdődik valami új és ismeretlen, valami minden eddig felhalmozott értéket eltörölő a mi szemünkkel szürke és veszedelmes jövő. Egy új madáchi korszak, melyben éppen az ember legemberibb tulajdonságai válnak feleslegessé.

A nemzettudattal rendelkező ember a történelem során folyamatosan alkotott anyagi, szellemi és lelki értékeket, ezek adták emberi életének értelmét és szépségét, ezért volt képes

élete munkáját, vagy fizikai létét is feláldozni. Ez független attól, hogy a nemzettudat ősi, vagy modern negyedévezredes formájáról beszélünk. Az ilyen embernek van félténivalója, tehát veszélyérzete, ami társadalmi szinten immunitást adhat, vagyis a nemzettudat úgy hat, mint egy védőoltás.

A nemzettudattal nem rendelkező egy ettől alapjaiban eltérő új világ felépítésének kísérletéhez asszisztál. Lehet, hogy értéket lát benne, de nem rendelkezik a sok ezer éves tapasztalattal, ami az előbbit jellemzi. Az ismeretlenbe lép be és felmérhetetlen kockázatokat vállal nem csak saját maga és saját utódai számára, de az egész emberi társadalmat sodorhatja végveszélybe. Veszélyérzete azonban nincs, s így a társadalmi immunrendszerhez nincsen mivel hozzájárulnia.

Hogy a nemzettudat birtokosa mit miért tesz, az mindenkor világos volt s ma is az. Nem úgy annak tettei, aki nem birtokolja ezt a tudatot. Mert ebben az esetben mögötte számos alantas érdek, vagy annak valamilyen okból való szolgálata rejlik éppen úgy, mint a tudatlanság, félreinformáltság, ideológiák vezérelte indulatok stb. (...)

Kérdésem az, hogy meddig lehet bírni egy nemzetnek a kontinentális méretű küzdelmet úgy, hogy belső harcai is folyamatosak?

Kelet felé már egyszer megpróbáltuk ezt a kettős küzdelmet. Hogy túlélésünk ennek köszönhető, valószínű. Tehát a fordítottja is megtörténhet. Ugyanakkor keserűen állapítom meg, hogy miközben a velünk most elbánni készülő Nyugatot védtük és az ő későbbi hathatós segítségükkel ebbe bele is rokkantunk, nem csak megvédtük őket, hanem lehetővé tettük, hogy a tőlük még nyugatabbra felfedezett világot zavartalanul kirabolják.

Most ennek a gazdagságnak a még ható és létező erejénél fogva néznek minket is a gyarmattartók egykori szemével, s még az akkor elkövetett bűneik miatt végre fel-felbukkanó lelkiismeret-furdalásukat is a mi szolidaritásunkra támaszkodva gyógyítgatnák. Vagyis a gyarmatvilág nyomorúságának következményeit most a soha ebből hasznot nem húzott, sőt ezt számukra lehetővé tevő legújabb félgyarmataikra hárítanák.

Kissé bonyolult gondolatmenet, de nem tagadhatók igazságai.

Ilyen hangulat uralja azokat a nem lovagi tornákra emlékeztető vitákat, melyekre immáron rendszeressé váló kirándulásokat tesz az állításuk szerint *vitáktól féltő* miniszterelnökünk, *a diktátor.*”

Magyarország-Európa-Függetlenség. Mint az látható, naponta van alkalmunk találkozni a címben szereplő, számunkra *szent háromság* kapcsán felmerülő kérdésekkel.

*

De újfent felmerül a Nagy Kérdés:

„Gondolataimban – éppen úgy, mint eddigi írásaimban –, amikor a világ zuhanórepülését vizsgálgattam, végül folyton egyazon pontra érkeztem el. Ez pedig egy kérdés volt.

Vajon azok, akik számunkra a polkorrektség és még sok egyéb gát mögé rejtőzködő kimondhatatlan erő birtokosai, amennyiben örült terveik sikerülnek, rendelkeznek-e további forгатókönyvekkel? Vagy a pillanatnyi haszon (amelynek méretei már – legjobb tudomásunk szerint – feleslegessé teszik a további, amúgyis felhasználhatatlan profitot) tébolyult óhaja felülírja-e a józan ész szavát?

Ez alatt pedig azt értem, hogy a világban, a legkülönbözőbb vonatkozásokban, olyan változásokat idéznek és főleg idéznének elő, amelyek saját utódaik létét is lehetetlenné teszik, vagy éppenséggel közös megsemmisülésünket jelenthetik.

A kérdésre meggyőző választ nem találtam, és nem is kaptam. Legfeljebb a haszon hajszolásának mindent felülíró megszállottságát emlegették magyarázatként. E válaszon túl csak az maradt elképzelhető, hogy tudnak valami nagy titkot, amit mi nem, vagy már Istennek képzelik magukat. Természetesen utóbbi szintén a megszállottság kategóriájába sorolható.”

*

A mai Magyarországra figyelve sok kényes kérdésre találhatunk. Ezek között is támadások fókuszában vannak a vagyont szerzettek, az úgynevezett oligarchák.

„A nemzetben gondolkodók köreiből is hallani ilyen-olyan bizonytalankodó vagy aggodalmaskodó hangokat, melyek a politikai hatalom gyakorlatát vizsgálják. Egyrészt magát a fősodort nem értik meg, amely tudjuk jól, hogy emberfeletti teljesítményre kényszerítve halad – mert halad – előre, másrészt a világ mai politikai szerkezetének természetes velejáróit, a társutasokat és főleg tetteiket, vagy inkább magatartásukat érzik zavarónak, sőt veszélyesnek. Ez utóbbiakról és elkerülhetetlen jelenlétükről is elgondolkozhatunk.

A szocializmus elvetélt kísérlete után a világ eme része is visszatért a kapitalizmushoz, de azt is mondhatjuk, hogy egy abból kinőtt új társadalmi rendszerhez, melynek majd utólag fognak megfelelő nevet találni. Ebből a keretből senki sem tud kitörni, egy magunkfajta kis ország különösen nem. Vagyis ennek megfelelően kell kiharcolni túlélésünket, amennyire lehet identitásunk megőrzésével, tehát a *magunk kedve szerint*. (...) Lépünk át a napi valóságba, s nézzük meg a problémát egy példán, talán a legtöbbet emlegetetten át. Vélt könnyen meggazdagodókat támadnak a plakátokon világgá ordított lopás durva vádjával. Lássuk hát e kényes kérdést.

A kapitalista rendszer működésének nélkülözhetetlen eleme úgy egy erős középosztály, mint a nagyobb vagyonokat működtető rendszerek létrejötté, melyek egy névhez kötve, a tulajdonos nyomán, az oligarcha kategóriát jelentik ma. (...) Most merészelek előállni a szentségtöréssel. Ha valaki a tőkefelhalmozás során – akár előnyöket élvezve is – nagy, működő vagyont szerez, nevezhető-e tolvajnak? Hiszen csak az adott gazdasági rendszer és politikai küzdelem által együttesen kialakult körülményeket felismerve haladt előre ezen az úton, és ha (újabb szentségtörés) ő nem *halmozza fel*, akkor felhalmozta volna más. A halmaz azonban létrejött, és a halmaz működik. Működik az ország javára.

És most figyeljünk! Mások is halmoztak előzőleg, de csak ritkábban az ország javára! Ismerünk például Indonéziába vándorolt vagyonokat, melyekből hazánknak semmi haszna nincs.

Ha kapitalizmus, hát kapitalizmus, de legyen az is nemzeti (hogy nem szeretik e szót, melyet sokan lejáratottnak vélnék, pedig lejáráthatatlan), ahogyan napjainkban éppen egy Trump nevű ember is szeretné a világ egyik nagy országában. Ha a mi meggazdagodott iparos emberünk itthon működteti azt a vagyont, akkor az szinte olyan, mintha közös lenne. Egy ember és környezete nevetségesen keveset képes ebből *felélni*, bárhogyan is költekezne, de annál inkább fontos az, hogy itt tartja. Itt működik, itt adózik, itt él belőle ezernyi család.

Ha tehát kellenek a nagy vagyonok is, vagyis kellenek az oligarchák, akkor miért ne lehetne azokat hagyni érvényesülni, akik nem kimentik, hanem bementik a tőkét?

Eddig a veszedelmes példa. Biztosan sokan nem értenek ezzel egyet, hiszen, mint minden, ami nem steril, ezer sebből vérzik. De mondjanak jobbat a mai körülmények közt, ebben a *harci helyzetben*, s egy egész világ ellen ilyen időhiánnyal küzdve?”

*

Vajon lehet-e független az az európai uniós tagország, amelyik köteleességszegési eljárásokat kap a nyakába, különösen, ha ez nélkülöz minden elfogadható magyarázatot? És milyen joggal fenyegetnek *támogatások* megvonásával? Hiszen ezek a pénzek nem fedezik azt sem, amit tőlünk elvettek, amit rajtunk nyertek, amit innen folyamatosan kimentenek.

„Az utóbbi időben vezetőink szájából már azt is többször hallhattuk, hogy az oly sokat emlegetett *uniós pénzek* nem ajándékok, hanem jogosan elvárható részletei azoknak az *elvonásoknak* (ne emlegesek rablást), amelyek a belépést követően értek, pontosabban sújtottak bennünket, s amelyekért még köszönetet is várnának. Azt a köszönetet, melyet újabban szolidaritásként emlegetnek, és amely elvárás valójában a saját kardunkba dőlést jelentené. Vagy, ha úgy jobban tetszik, adjuk fel önazonosságunkat, szűnjünk meg sok ezer éves lét, több mint évezredes európai gyökéresztés és véráldozatos szolgálat után. A Soros fémjelezte új európai irány (tévedés, mert ez nem európai, mint ahogy ma már a liberális nem liberális és a baloldal sem baloldal) isteni jogokat akar gyakorolni, és országokat, nemzeteket, kontinenseket, kultúrákat felszámolni, átalakítani, a teremtett világot átformálni.

Annál felháborítóbb, hogy a magyar ellenzék is az uniós pénzek elfogadását emlegeti a kormányzatnak, és a választókat ezzel bolondítja.

S ha csak arról volna szó, hogy ezek a pénzek mindössze kis részei annak, amit tőlünk elvettek és folyamatosan elvesznek! De még azt sem tudja igazán a közvélemény, hogy legalább háromnegyed részben visszaáramlanak oda, ahonnan jöttek. Jól *ki van találva* ez. Mint az eladósodott országoknak nyújtott segélyek, amelyek el sem jutnak oda, hanem egyik nagy bankból vándorolnak a másikba, oda-vissza.”

*

Örökös szégyenünk a csak nálunk tapasztalható, kívülről támadó *sajátjaink* kérdése. Ez is egy olyan *saját-osságunk* mint az, hogy a kommunizmus is csak nálunk volt nemzetközi, összes szomszédjaink nemzeti célokra (is) használták.

„Az ellenzék kerítésbontó és menekültelepítő, a migráció veszélyeit minden bizonyíték ellenére tagadni képes emberei, ugyanazokkal az információkkal bírnak, mint azok, akik felelős döntéseikkel eddig megvédték az országot. Ráadásul az ezekből fakadó következtetések levonására is képesek. Tudják, hogy milyen következményei lehetnek egy integrálódni nem óhajtó migránstömeg befogadásának, látják a világot elárasztó terrort, és azt is volt kitől megtanulniuk, hogy mit jelent az iszlamizáció.

Mégis, az Európa megsemmisítésére törő és egy későbbi, ennél is nagyobb veszedelem előkészítőinek az uszályához szerződtek. Sajnos a tudatlanság, a félrevezető információk és az indulatok képesek tömegeket állítani mögéjük. Eddig ezt nevezték hazaárulásnak, vagy akár a kontinens elárulásának. Ők azonban ennek ismeretében is mennek előre és gyűjtenék elvakított híveiket.

Hogy miért? Vajon csupán azért, mert számukra nincsen haza, sőt nincsen Európa sem? Elképzelhető, hogy rövidtávú érdekeik elégségesek mindezt elfeledni? Egy új örült világprogram titkos harcosai lennének? Bármelyik is legyen ezek közül az igazság vagy bármi más, nem örültek, nem felmenthetők, tetteik nem megbocsájthatók.

Az őket jellemző megfelelő szót ki-ki ideillesztheti.”

*

Napjainkhoz közeledvén még egy figyelmeztetés:

„Most, amikor mindennél világosabban látható az egész kontinensünket fenyegető veszély, amikor az egyre bizonyosabban nevezhető akár végveszélynek is, hiszen a kontinens nem rendelkezik a legminimálisabb immunitással sem, amikor saját örült önfeladásukban követelik tőlünk a szolidaritást, amikor saját bűneik végzetes következményeinek elviselésében kérik az együttérző áldozatvállalást azoktól, akiket többszörösen cserbenhagytak, azoktól, akiket éppen ezenközben akarnak kétsebességesnek nevezett félgymatnak berendezni, gondolkodásra biztatjuk az erre képeseket.

Csak annyit kérnénk minden magyartól, a szomszéd népek minden fiától, minden európaítól, hogy gondolkodjanak. Ha birtokában vannak a legalapvetőbb történeti ismereteknek, ha él bennük még szikrája az eredetileg európainak nevezett keresztény kultúrának és erkölcsnek, akkor... és természetesen, ha félre képesek tenni indulatot, előítéletet, gyávaságot, önös érdeket...De képesek-e?

Milyen sokatmondó, hogy Európa legnagyobb vesztese, a magyar áll legközelebb a józan ész diktálta gondolkodáshoz. Vagy lehet, hogy éppen ez a természetes, hiszen a történelmi tapasztalat tudatosan, de a történelmi következmények tudat alatt is erre predesztinálják. (...)

Ha Európa nagy nemzeteit, a magállamokat és a velük egy követ fújó „boldog” kisebbeket vesszük szemügyre, ott egy tudatosan átnevelő magvetés évszázados folyamatának az aratását élük meg napjainkban, s az önfeladás örült lendülete tehetetlenül hajtja őket a közös vég felé, miközben megvetéssel néznek le ránk, a vérünk és fogyásunk áldozatával védett történelmi korszakaikban szerzett gazdagságuk piedesztáljáról.

Ideje van a gondolkodásnak és még inkább a cselekvésnek. Az ellenfél hatalmas, a feladat történelmi jelentőségű és nagyságú, a szándék él, de az erő kevés.

Mi marad hát más, mint a hasonló malomkövek közt őrlődő egykor nemzetünket a jövőnek átmentő Erdély Nagy Fejedelmének kedvenc bibliai idézete: *Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?*”

*

Végül 2017 adventi leveléből:

„A *lenni vagy nem lenni* elcsépeltnék tűnő nagy kérdése ma – világ, kontinentális és nemzeti méretekben is – felettünk lebeg. De lehet-e világvége emberi erőből? A legfelsőbb akarat meddig engedi a gonosztól ösztökélve fessegetnünk emberi határainkat?

Ez az a pillanat, amikor az égi várakozás bizonyossága mindent felülmúló erejével képes eligazítani minket.

De továbbra is áll az örök intés igazsága, melyet a népi emlékezet közmondásossá tett: Segíts magadon, s az Isten is megsegít. Tehát feladatunk nem a passzív várakozás, hanem a jövőt munkálkodással előkészítő aktív részvétel, az ajtók kitárása a kegyelem előtt. (...)

Az, ami ma a világban és itta maradék kis hazánkban történik, emberi mércével mérve történelmi pillanatok sorozata. Ezeket a történelmi pillanatok történelmi tettekkel kell emlékeztetessé, vagyis sikeressé tennünk. Ehhez a legelső lépés az, hogy felelősen döntsünk döntéshozóinkról. (...)

Szerencsések vagyunk, mert tudjuk, hogy égi várakozásunk bizonyossága felment a legnagyobb félelem nyomása alól, és szerencsésnek nevezhetjük magunkat azért is, mert ama földi, emberi léptékű várakozásunk közben van iránytűnk, olyan, amely a helyes irányt mutatja. Ez pedig a magyar nemzet, a magyar haza, a magyar megmaradás szolgálata.”

Harmincöt év aggodalmainak, várakozásainak és csalódásainak felsorolása végén jó lenne e történelmi körhintánál is magasabbról alátékíteni, és felcsillantani a reményt, hogy lesz ez még másként is. Hiszen Kosáry Domokos *Az európai fejlődési modell és Magyarország* című tanulmányában megnyugtat, hogy Európa epicentruma és peremvidéke folytonos változásban volt, és számos olyan ország van, amelyik az európai fejlődés során onnan ide, s főleg innen oda került. Vagyis a modell nem maradt változatlan, predesztinált. Sőt, azt is mondja, hogy »mind az epicentrum, mind a peremzónák egyazon egybefüggő modell részei, amelyből egyikük sem mellőzhető«. Csakhogy amíg az évszázadok során zajló folyamatoknak volt idejük mindezt kiforni, ma a történelem végletes felgyorsulása miatt, hihetetlenül rövid idő alatt történhetnek hihetetlenül végzetes változások. És erre felkészülni egy ilyen mértékben megosztott országban csak egészen kivételes erőfeszítések és áldozatok árán lehetne. Fritz Tamás egy tanulmányában az angol példát hozza fel arra, mennyire fontos volt az időtényező szerepe a nemzeti függetlenség – gazdasági átalakulás – demokratikus rendszer kiépítésének útján, hogy kialakulhassanak a stabil struktúrák és elsajátítható, kitörölhetetlen normává legyenek a megfelelő magatartásformák. A posztkommunista peremvidéken a demokráciát gyorsan bevezették, de a megszilárdítás lassú folyamata csak utána kezdődött el. Szerinte ehhez 25-30 év szükséges közép-európai országoknál, a balkáni, valamint kelet-európai viszonylatban még több. De a politikai elitek kellő magatartásának szükségességére is felhívja a figyelmet. Molnár Gusztáv már 1989-ben figyelmeztet »Rendkívüli felelősség hárul azonban azokra is, akik a Közép-Kelet-Európában súlyosan kompromittálódott konzervatív és szocialista tradíció demokratizálására vállalkoznak.«

Ezért tért vissza aggodalmaim hosszadalmasnak tűnő, s mégis röpké felsorolásában annyiszor a más nemzeteknél természetesnek tűnő, nálunk meg 70 éve fokozatosan sorvadó – a függetlenség és szabadság feltétlen igényére épülő – nemzettudat kérdése. Ennek, az egészséges formájában ápolva sok mindent megoldani, sőt bizonyos időszakokban pótolni képes tudatnak az újraépítése is időigényes, de éppen ezért nélkülözhetetlen feladat.

Mert a nemzettudat egyenlő a szabadság és függetlenség kivívásának esélyével, az pedig a megmaradás egyedüli biztosítója. S hogy még többeknél megnehezítsem véleményem elfogadhatóságát, hozzáteszem: a nemzettudat ott a legerősebb és leghatékonyabb, ahol hittel párosul. Ez az a pont, ahol a függetlenség és a szabadság fogalma mégis elválik egymástól. Előbbinek csupán földi, utóbbinak égi és földi jellegénél fogva.

Még rövidebben összefoglalva egy *nemzeti érzelmű írástudó* függetlenségünkről alkotott véleményét, ma azt kell mondanom, hogy évszázados európai álmunkban újra és újra csalódtunk. Talán, mert mi mindig egy képzelt Európára vágytunk egyoldalúan, miközben az nem volt igazán érdekelt a mi függetlenségünkben, főleg megerősödésünkben.

Ma Magyarország függetlenként próbálna működni, és éppen Európában jelenti ez a legnagyobb veszélyt függetlenségére.

De mi mást tehetne?

E nagy ellentmondás feloldása ismét a politika – sajnos soha sem steril – laboratóriumának feladata.

IRODALOM

A naplójegyzeteimet leveleimet és egyéb itt idézett írásaimat tartalmazó köteteim jegyzéke:

Adventi levelek. Accordia, Budapest, 2001.

Nemzet és kisebbség keresztje. Accordia, Budapest, 2002.

Zálogházak. Státus. Csíkszereda, 2005.

Levelek Európából. Mc. Kenzie. Budapest, 2008.

Humus Sapiens. Mc. Kenzie. Budapest, 2008.

Égi-földi várakozásaink. Pharma Press. Budapest, 2013.

Határtalan Gondjaink. Pharma Press. Budapest, 2013.

Főhajtás. Pharma Press. Budapest, 2013.

Transzszilván szemmel, összmagyar szívvel. Jancsó Benedek Alapítvány. Budapest, 2015.

Átalvető 2013–2017. 87–102. szám